

FOC STRAIN IN BISERICI

Shora Kuetu

Editia : ANJC Productions
Alliance des Nations pour Jésus-Christ

FOC STRAIN IN BISERICI

© 2006 Editia : ANJC Productions

Alliance des Nations pour Jésus-Christ

5 av. de l'Orme à Martin / 91080 Courcouronnes

Tél. : 00 33 1 60 79 14 65 / Fax : 00 33 1 60 79 38 65

www.anjc.fr • www.anjcproductions.com

Toate drepturile de reproducere și de traducere sunt rezervate.

ISBN : 2-35194-003-2 / Dépôt légal : 2e trimestre 2006

Imprimat în Franța de Graph-M / 77111 Soignolles

Nota : Citațiile sunt luate mai ales din

versiunea Ostervald, rev. 1996 (OST), dacă nu există o mențiune contrară.

Celelate versiuni, când este cazul, sunt indicate între paranteze :

LSG = *version Louis Segond, rév. 1910 ;*

NEG = *Nouvelle Édition de Genève (Segond révisée, 1998) ;*

SER = *Bible Segond Révisée "La Colombe", 1999 ;*

NBS = *Nouvelle Bible Segond, 2002 ;*

SEM = *Bible du Semeur, 2000 ; etc.*

CUPRINS

INTRODUCERE	5
 Capitolul I :	
CELE SAPTE BISERICI DIN CARTEA APOCALIPSA	11
1. Biserica din Efes	16
2. Biserica din Smirna	18
3. Biserica din Pergam	20
4. Biserica din Tiatira.....	32
5. Biserica din Sardes	37
6. Biserica din Filadelfia.....	39
7. Biserica din Laodicea	40
 Capitolul II :	
ÎNVATATURILE MINCINOASE.....	43
1. Rugaciunile care îi poruncesc Domnului.....	44
2. Evanghelia prosperitatii	48
3. Mentinerea unei dependente	50
4. Triumfalismul terestru.....	53
5. Pretinsul blestem al lui Noe asupra negrilor.....	55
6. Zeciuiala	57
7. Obiceiurile, traditiile si sarbatorile.....	79
8. Abuzurile din partea slujitorilor mincinosi ai lui Dumnezeu.....	101
9. Învatatura înlocuirii	105
10. Post-tribulationistii	107
11. Batalia spirituala	111
12. Legaturile spirituale	124
13. Sângele lui Iisus	128
14. Muzica	130
15. Punerea la îndoiala a divinitatii lui Iisus	132
 Capitolul III :	
BABILONUL	145
1. Proiectul construirii turnului Babel	145
2. Babilonul de astazi.....	154
 CONCLUZIE	169
 Bibliografie	175

INTRODUCERE

Ucenicii i-au cerut lui Iisus: «*Spune-ne ... si care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?*» (Matei 24:3). Drept raspuns, Iisus a vorbit despre trei ore: ora natiunilor, ora lui Israel si ora Bisericii.

Iisus anunta semnele sfârșitului timpului în mod explicit în următoarele pasaje: Matei 24, Luca 21:5-36 si Marcu 13.

Si noi, ca ucenici ai lui Iisus Hristos, trebuie sa fim atenti la toate aceste semne si sa ne dam bine seama de timpurile în care traim, pentru ca Domnul sa ne poata gasi pregatiti la întoarcerea Sa. Trebuie sa fim gata de plecare în momentul întoarcerii Sale, adica în orice clipa, ca niste slujitori credinciosi. Profetiile biblice pun în lumina ceea ce se va întâmpla, într-un mod iremediabil, în sânul Bisericii, în popoare si în Israel înainte de Venirea lui Iisus Hristos.

«Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineată în inimile voastre. » (2 Petru 1:19).

În 1 Timotei 4:1, Apostolul Pavel ne învata :

«Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.»

Faceti cumva parte dintre acesti «*unii*»? Sunteti siguri ca aveti învatatura conforma Sfintei Scripturi?

Iisus Hristos a anuntat acest lucru:

«Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. » (Matei 24:12). In textul grecesc, cuvântul «dragoste» poate însemna si «buna vointa».

Anumiti crestini își vor pierde dragostea dintâi, dragostea de Dumnezeu sau dragostea pentru Adevăr, ce este raspândita în inimile noastre de către Duhul Sfânt.

«Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.» (2 Timotei 4:3-4).

Vedem bine ca biserica trece prin vremuri grele. Toate ingredientele sunt reunite azi ca s-o faca din ce în ce mai bolnava si sa o duca înspre un viitor întunecat.

Vazând starea critica a unor biserici locale actuale, nu trebuie însa sa fim descurajati pentru ca acest lucru nu înseamna decât împlinirea profetiei biblice. Dimpotriva, trebuie sa denuntam doctrinele mincinoase, false si sa ne pregatim pentru întoarcerea lui Iisus Hristos.

«Trezirea» spirituala mondiala, prezentata lumii ca fiind solutia miracol împotriva razboaielor, a suferintei umane si a singuratatii, nu este decât prima etapa a venirii Antihristului.

Biblia ne previne ca vor veni vremuri de apostazie, de lepadare de credinta din partea unor crestini ; dar ea nu ne anunta o «trezire mondiala» proclamata astazi de către multi profeti mincinosi. Desi sunt convins ca Dumnezeu poate permite trezirea unei tari întregi, Cuvântul lui Dumnezeu nu ne invita la un optimism orb.

In realitate, anumiti crestini nascuti din nou, care L-au recunoscut cândva pe Iisus ca Mântuitorul si Salvatorul lor personal, își vor lepada credinta din cauza mai multor motive:

- **Primul motiv** este înmulțirea fărădelegii, a raului (Matei 24:12). Trăim timpuri foarte grele, vremuri în care pacatul atinge cele mai înalte picuri din istoria omenirii. Duhurile de amagire lucrează în scopul de a distra atenția oamenilor de la Dumnezeu și de la Cuvântul Său. Omul a ajuns să fie din ce în ce mai materialist. Fiind preocupat de lucrurile acestei lumi, el se depărtează de Dumnezeu. Binele este numit rău și răul – bine.

Informații din lumea întreagă ne vorbesc despre agravarea comportamentelor ucigăse (omoruri, violuri, pedofilie, consumul de droguri dintre cele mai daunătoare) și imorale (tiranie, corupția conducătorilor, homosexualitate, despartiri în sânul familiei, revolta copiilor împotriva părinților).

Nu numai că pacatul se înmulțește în lume în proporții fără precedent, dar această situație pare de neînțeles și de necontrolat. Necredincioșii sunt și ei descurajați din această cauză.

Cuvântul lui Dumnezeu este clar: pacatul se va înmulți în vremurile din urmă. Duhuri de amagire induc deja în eroare din ce în ce mai mulți creștini, chiar și pe cei ce-și zic responsabili de biserică. Scandaluri de tot felul, despre care auzim vorbindu-se chiar în sânul bisericilor și adunarilor așa-zise « creștine », confirmă acest lucru. Cuvântul lui Dumnezeu este demn de încredere și el se împlineste întotdeauna: «*Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece* » zice Domnul Iisus (Matei 24:35).

- **Al doilea motiv** este auzirea de lucruri plăcute, conform 2 Timotei 4:3-4.

Intr-adevăr, mulți creștini nu mai vor să auză Adevărul Evangheliei și caută oameni care să le predice o Evanghelie falsificată, care să-i liniștească.

«În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Iisus pe care noi nu l-am propovăduit sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit sau o altă Evanghelie pe care n-ați primit-o, of, cum îl îngăduiți de bine!» (2 Corinteni 11:4).

Mesajul crucii este respins într-un număr tot mai mare de biserici, care nu mai cheama oamenii la pocăință și la sfântire. Iisus Hristos a murit înșă pe cruce ca să ne scape de păcat. Într-adevăr,

«Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi – fiindcă este scris: „Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” – » (Galateni 3:13).

Anumii lideri refuza să denunțe păcatul și pagubele provocate de acesta în bisericile/adunările lor, de frică ca nu cumva să-și piardă credincioșii care îi susțin financiar. Ei preferă astfel să adere, să se lege de duhuri amăgitoare și de doctrinele mincinoase/demonice, cum o zicea deja Apostolul Pavel.

Toate ideile, doctrinele, modalitățile și subiectele, adică cererile de rugăciune aduse în locul lui **Iisus Hristos**, sau acelea ce transformă Cuvântul lui Dumnezeu, se aseamăna cu niște focuri străine arzând în Templul lui Dumnezeu.

Aceste doctrine mincinoase sau doctrine demonice, sunt un obstacol în împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu în viețile noastre, în rugăciunile noastre, în comuniunea/legătura cu Domnul.

Ce formă poate lua acest foc străin? Focul străin desemnează poluarea/păcatul lumii și doctrinele înșelătoare ce au intrat în multe dintre bisericile de astăzi.

Bisericile sau adunările ce primesc în sânul lor un foc străin sunt lipsite de slava lui Dumnezeu, și vor fi incapabile să trăiască și să vestească Cuvântul căci și-au pierdut influența.

Și adunarea noastră a trecut prin încercări, iar cu aceste ocazii, Domnul a scos la iveală faptul că felul de a-I sluji nu era mereu conform Voinii Sale.

Deși inima noastră era sinceră, am făcut ceea ce era, pentru noi o obișnuință în adunare, fără să ne fi legat însă de ceea ce zice și cere Cuvântul Sau. Domnul ne-a împins să ieșim afară din Babilon și, prin Mila Sa, am putut să-L ascultăm.

În fiecare zi, El continua să ne învețe și să ne îndrume înspre o întoarcere la curatul Sau Cuvânt.

Dorim ca experiența noastră să fie de folos și altora.

Această carte are drept scop să denunțe doctrinele/învățăturile mincinoase ce ard uneori, precum un foc străin, în biserici și în adunări.

«Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.» (Romani 12:1-2).

CAPITOLUL I :

CELE SAPTE BISERICI DIN CARTEA APOCALIPSA

Adunarea sfinților este locul unde trebuie să domneasca prezența lui Dumnezeu. Iisus va veni după o Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană, adică ireprosabilă.

Numai focul lui Dumnezeu poate arde în Biserică lui Dumnezeu. Orice alt foc - focul străin - este exclus.

«Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița, au pus foc în ea și au pus tămâie pe foc; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului. Moise a zis lui Aaron: „Aceasta este ce a spus Domnul, când a zis: „Voi fi sfințit de cei ce se apropie de Mine și voi fi proslăvit în fața întregului popor.” Aaron a tăcut. Și Moise a chemat pe Mișael și Elțafan, fiii lui Uziel, unchiul lui Aaron, și le-a zis: „Apropiați-vă, scoate-ți pe frații voștri din Sfântul Locaș și duceți-i afară din tabără.” Ei s-au apropiat și i-au scos afară din tabără, îmbrăcați în tunicile lor, cum zisese Moise.» (Levitic 10:1-5).

Acest pasaj ne avertizează asupra pericolului la care se expun toți aceia ce aduc foc străin în Templu.

Știu că toți creștinii sunt sacrificatori/preoți (Apocalipsa 1:6) și sfinți (Apocalipsa 5:8). În mijlocul lor găsim cele cinci slujbe/ministere ale Cuvântului, așa cum sunt prezentate în Efeseni 4:11.

Asa cum fiii lui Aaron au adus un foc strain în Cortul Întâlnirii, tot asa multi lideri au introdus sau au permis intrarea în biserici a unui foc strain. Dumnezeu nu poate admite asta.

Analizând caracterele celor șapte biserici din cartea Apocalipsa, vom putea fi în masura sa învățăm mai bine de ce Dumnezeu nu autorizeaza asa ceva. Cifra șapte simbolizeaza absolutul si perfectiunea. De asemenea, cele șapte biserici din Apocalipsa reprezinta toate bisericile crestine ale lumii.

În aceeași carte, Apocalipsa 1:1-20, ni se spune ca Ioan îl vede pe Hristos mergând în mijlocul celor șapte sfeșnice. Aceasta cifra, șapte, apare din nou; cele șapte sfeșnice reprezinta Trupul lui Hristos, altfel zis, totalitatea bisericilor.

Cuvântul «stea» este folosit aici în mod simbolic. Cele șapte stele sunt îngerii bisericilor; sfeșnicele fiind cele șapte biserici a caror Cap, Conducator este Hristos (Efeseni 5 :23). Bisericile locale constituie împreună o Biserica unita, Trupul lui Hristos.

La început, Domnul se afla în mijlocul primei Biserici. Focul adevărat era în mijlocul poporului, aducând conversiuni, eliberari si vindecari. Dar, în Apocalipsa 3:20, situatia se schimba: Iisus Hristos se gaseste afara din biserica, batând la usa ca sa intre.

Tocmai din cauza focului strain, Domnul nu mai este în mijlocul bisericii, ci este lasat afara.

Apostolul Pavel cunostea bine acest pericol :

«După cum te-am rugat, la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes, ca să poruncești unora să nu învețe pe alții altă învățătură .» (1 Timotei 1:3).

Remarcati faptul ca mesajul destinat bisericilor din Apocalipsa este adresat de către Iisus «îngerilor» acestor biserici, adica celor ce au primit mesaje din partea conducătorii lor.

De ce oare Hristos se adreseaza liderilor bisericilor din Apocalipsa si nu se adreseaza direct întregii comunitati?

Mai întâi, pentru ca ei au facut precum copiii lui Aaron, preotii stabiliti de către Dumnezeu sa conduca poporul : si-au pervertit rolul, făcând sa intre un foc strain in Cortul Întâlnirii.

În al doilea rând, pentru ca acesti conducatori trebuie sa dea socoteala în fata lui Dumnezeu pentru ei însisi si apoi, pentru credinciosii pusi sub conducerea lor ; acest lucru nu anuleaza însa propria raspundere a credinciosului în fata Domnului.

« *Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele...* » (Evrei 13 :17).

(Verbul grecesc «peito», folosit în acest pasaj, înseamna « a asculta de cineva demn de încredere, a se supune, a se lasa îndrumat de buna voie.

Sa nu uitam ca **numai Iisus** poate veghea cu adevarat, adica « priveghea » asupra si pentru noi ! Nu este vorba aici de o superioritate a unor frati asupra altor frati, nici de o ascultare oarba, fortata sau autoritara/abuziva, ci de una voluntara, izvorâta din convingerea ca acesti oameni asculta de Cuvânt, adica traiesc conform Voinii lui Dumnezeu.

Efeseni 5 : 21 vorbeste despre o supunere bilaterala, mutuala a copiilor Domnului: "Supuneti-va unii altora in frica lui Hristos".

Galateni 5:13: "*Fratilor, voi ati fost chemati la slobozenie. Numai nu faceti din slobozenie o pricina ca sa traiti pentru firea pamanteasca, ci slujiti-va unii altora in dragoste*".

Evrei 10:24: "*Sa veghem unii asupra altora, ca sa ne indemnam la dragoste si la fapte bune*".

Coloseni 3 :16: "*Cuvîntul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțămire în inima voastră*".

Efeseni 5 :18 : Toti suntem chemati sa fim umpluti de duh. Duhul Sfânt trebuie sa fie prezent în Trupul Sau, în Biserica Sa, precum untdelemnul sfesnicului : el nu lipsea nici o clipa din Cortul Intalnirii. – n. tr.)

Dumnezeu i-a pedepsit pe Adam si Eva, dar prima data i-a cerut socoteala lui Adam. Pavel spunea batrânilor/privighetorilor Bisericii din Efes:

«*Luați seama, dar, la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi^a, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. (^a sau: priveghetori)*

Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.» (Faptele Apostolilor 20:28-30).

Iisus Hristos Însusi ne avertizeaza:

«... „Băgați de seamă să nu vă amăgească cineva. Căci vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: „Eu sunt Hristosul” și „Vremea se apropie.” Să nu mergeți după ei.» (Luca 21:8).

Este interesant faptul ca Noul Testament folosește cuvântul grecesc «*planao*». Acest cuvânt înseamna « a se pierde, a fi condus spre pierzare, în afara drumului, adica a adevarului, a fi înșelat sau a fi condus în greseala ». El a fost, în mod gresit, tradus prin verbul « a seduce » în majoritatea versiunilor Bibliei franceze.

Totusi, acest cuvânt are mai multe sensuri, în special: « a fi amăgit, a fi înșelat, a fi indus în eroare, a fi despartit/separat de adevar, a se desparti de adevar, a înlatura adevarul, a se pierde ».

Crestini, fiti vigilenti pentru ca cei ce va conduc pot sa va piarda si sa va departeze de Adevar !

În zilele noastre, în toate popoarele, anumite biserici locale sunt pline (poluate) de învățături mincinoase, false. Fiindca este imposibil sa le enumer pe toate în aceasta carte, nu voi cita decât pe cele mai raspândite.

Cartea Apocalipsa ne descrie cele șapte biserici ce reprezinta Trupul lui Hristos. Fiecare din ele a existat cu adevarat si se gaseau într-un oras, într-o regiune si într-o anumita tara.

Reprosurile, încurajarile si complimentele facute acestor biserici de către Domnul sunt valabile si astazi. Aceste pasaje ne permit o corectare a atitudinii noastre, dar si o schimbare a functionarii bisericilor noastre - în cazul în care acest lucru ar fi contrar regulilor date de Cuvântul lui Dumnezeu.

Adunarile din Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia si Laodicea prezentau caracteristici identice cu cele ale adunarilor noastre, adunari existente azi în toate popoarele lumii. Problemele lor erau determinate de : personalitatea, pregătirea, cultura, învățatura conducătorilor sau credinciosilor din acestor adunari.

Fiecare din aceste șapte biserici simbolizeaza o stare spirituala.

Poate fi vorba de starea noastra personala spirituala sau de cea a bisericii/adunarii noastre. Cartea Apocalipsa ne cere sa ne cercetam si sa revenim la Hristos.

«M-am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și, când m-am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur. Și, în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe Cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur.» (Apocalipsa 1:12-13).

În acest pasaj, Ioan îl vede pe Hristos în Slava Sa, îmbrăcat în hainele Sale de Mare Preot/Sacrificator (Evrei 5 :10). El îl vede pe Domnul mergând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, sfeșnice ce fac referire la sfeșnicul ce se gasea în locul sfânt din Templu (Exod 25:31-40).

Iisus nu poate fi separat de Slava Sa. În viziunea primita de Ioan, Domnul înainteaza în toata Slava Sa în mijlocul sfeșnicelor. Dintr-odata, Iisus zice brusc:

«Iată Eu stau la ușă și bat. » (Apocalipsa 3:20).

Iisus se afla asadar AFARA din Biserica Sa!

Era cu neputinta ca Iisus sa ramâna, cu Slava Sa, în mijlocul unor biserici ce nu erau sfântite. Acest lucru mai este însa valabil si astazi.

Versetul din Apocalipsa 3:20 se adreseaza creștinilor, bisericilor si adunarilor ce L-au înlocuit pe Domnul cu învățături si doctrine false.

Mesajul adresat celor șapte biserici este si o oglinda în care este reflectata propria noastra viata spirituala, cu diferitele ei niveluri de maturitate/de crestere.

Fiecare biserică se afla într-un anumit oras, oras al carui nume este semnificativ cu privire la starea ei spirituala.

1.BISERICA DIN EFES

Efes înseamna «iubit» sau «dragostea dintâi».

(« *Lire et Comprendre la Bible* », J.H. Alexander, Éditions La Maison de la Bible, Genève – Paris, et *Introduction aux Livres de la Bible*, Ray Stedman, Éditions Farel).

Cuvântul lui Dumnezeu ne zice în *Apocalipsa 2:1-7* :

«Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. Ai însă lucrul acesta bun: că urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.”»

Prea multi crestini si-au pierdut astazi dragostea dintâi: dragostea de rugaciune, de Adevar, si au lasat loc unui foc strain.

«*Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. »* (Apocalipsa 2:4).

Sa amintim aici ca dragostea dintâi nu înseamna altceva decât dragostea pentru Adevar si pentru rugaciune.

Când un creștin își pierde această dragoste, el sau ea se expune apostaziei, adică lepadării de credință:

«Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.» (Matei 24:12).

Cuvântul lui Dumnezeu ne învătă ca la sfârșitul vremurilor, nelegiuirea și păcatul se vor înmulți în toate popoarele lumii:

«Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, ne iubitori de bine, vânzători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.» (2 Timotei 3:1-5).

Familia este cea mai simbolică instituție biblică. Separarea/fărâmitarea, adică distrugerea ei ilustrează fărădelegea, nelegiuirea și păcatul: răzvrătirea copiilor împotriva părinților a ajuns normală; divorțul - facilitat; solidaritatea dintre generații a dispărut.

Cartea Apocalipsa descrie starea popoarelor, a națiunilor înainte de întoarcerea Domnului Iisus Hristos. El va reveni după o Biserică curată, slăvită, fără pată sau zbârcitură. Biblia este clară: ea nu vorbește despre o trezire mondială, așa cum fac unii falși profeti astăzi, ci de înmulțirea raului și a fărădelegii în orice loc.

Totii acei ce doresc să fie rapiti, să păstreze Adevărul ca să poată primi coroana de biruitor!

Biserica din Efes se găsea într-o stare de vigilență și era atașată Cuvântului lui Dumnezeu. Așa, a putut ea respinge atacurile Nicolaitilor, care intraseră însă în biserică din Pergam.

2. BISERICA DIN SMIRNA

Smirna este «rașina extrasă din copacul cu același nume». (*Nouveau dictionnaire biblique révisé – Éditions Emmaüs 2002*).

Smirna este de obicei asociată cu o suferință intensă căci mult timp, acest parfum a fost folosit în Orient pentru ungere, purificare și în special pentru îngrijire/vindecare. (Exod 30:23 ; Matei 2:11 ; Marcu 15:23).

În Apocalipsa 2:8-11, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune :

«Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel Dintâi și Cel de pe Urmă, Cel ce a murit și a înviat: „Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat) și batjocurile din partea celor ce zic că sunt iudei, și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.” Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: „Cel ce va birui nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte . »

Biserica din Smirna îi reprezintă pe creștinii persecutați din cauza Evangheliei din întreaga lume.

Totii cei ce doresc să-și trăiască viața cu piosenie în Hristos, vor fi persecutați, ne zice Cuvântul lui Dumnezeu. (2 Timotei 3:12 ; Marcu 13:9 ; Ioan 15:18-21). Persecuția are drept scop curăția, purificarea Bisericii. Istoria ne arată că, de fiecare dată când Biserica a fost atacată, ea s-a întărit în credință și s-a dezvoltat din punct de vedere spiritual.

«Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: „Doamne Iisuse, primește duhul meu!” Apoi a îngenuncheat și a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!” Și, după aceste vorbe, a adormit. » (Faptele Apost. 7:59-60).

Stim ca Saul, care persecuta Biserica, a asistat la omorârea cu pietre a sfântului Stefan si ca mai târziu, a fost numit Pavel, apostolul «pagânilor».

O mare persecutie vine peste toti crestinii credinciosi Cuvântului. Asa cum primii crestini au fost persecutati, tot asa se va întâmpla si cu ultimii, caci suntem la sfârșitul vremurilor. (2 Timotei 3:11-12).

De mai bine de doua mii de ani, crestinii au fost si sunt mai mult sau mai putin persecutati ; însa o persecutie fără precedent li se pregateste. Putini crestini stiu acest lucru, fiindca unii preoti/pastori sau predicatori nu profetizeaza decât lucrururi bune : trezire, prosperitate, binecuvântari, secerisuri mari. Dimpotriva, putini sunt aceia care anunta astazi o persecutie ce va zdruncina bisericile ramase credincioase Domnului - pentru ca o biserica apostata este pe cale sa se ridice tocmai pentru a combate crestinii ramasi credinciosi Bibliei.

Daca ne uitam cu atentie la necazurile si greutatile îndurate de comunitatea din Smirna din primul secol, putem întrezari suferintele poporului lui Dumnezeu de-a lungul secolelor.

Crainici* ai credintei au suportat victorios martirajul, atât la Roma în timpul împaratilor romani, cât si : în Spania în timpul Inchizitiei, în Franta dupa revocarea Edictului din Nantes, în Scotia, în anul 1638, în timpul « Legamântului » (Covenant). Cu toate acestea, ei au ramas necunoscuti.

În ziua de azi, crestinii ce traiesc în fostele tari foste comuniste, si în general, într-un stat totalitar, cunosc acest lucru si multi dintre ei mai sunt înca lipsiti de libertatea de a se ruga.

În toate popoarele, tot mai multe legi antibiblice vor fi votate, iar bisericile care nu vor accepta sa se supuna lor, vor fi combătute ; adunari/biserici vor fi dizolvate, iar conducatorii lor vor fi nevoiti sa plece în exil. Dumnezeu va permite aceasta persecutie pentru a face o triere în casa Sa, caci judecata va începe cu casa lui Dumnezeu. (1 Petru 4:17-19)

* crainic : mesager, cel ce anunta vesti

«... numesc răul bine, și binele, rău.» (Isaia 5:20). Va fi, de exemplu, ilegal denunțarea unei căsătorii homosexuale sau adoptia de copii de către doi bărbați sau două femei, deși este vorba de o denaturare a familiei - așa cum a fost ea instituită de către Dumnezeu.

Dacă vor denunța acest lucru, bisericile vor trebui să-și asume riscul persecuției.

Administrația, însărcinată cu controlul bisericilor, va putea lua măsuri de constrângere, obligând adunările să proclame sfintele învățături, să intre în federații sau organizații conforme cu exigentele guvernelor. Aceste organizații vor fi apoi singurele habilitate să autorizeze - sau nu - funcționarea bisericilor/adunărilor, precum și difuzarea mesajelor acestora. Bisericilor sau adunărilor recalcitrante le vor fi interzise reuniunile; ele își vor pierde în mod definitiv localurile/clădirile. Creștinii care vor refuza compromisul, se vor refugia în case ca să poată veni la rugăciune.

3. BISERICA DIN PERGAM

Pergam înseamnă «căsătorie» sau «amestec» (*Lire et Comprendre la Bible, J.H. Alexander, Éditions La Maison de la Bible, Genève – Paris, et Introduction aux Livres de la Bible, Ray Stedman, Éditions Farel*).

În Apocalipsa 2:12-16, Cuvântul lui Dumnezeu ne spune :

«Îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri: „Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana. Dar am ceva împotriva ta. Tu ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.

Tot așa, și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura nicolaiților, pe care Eu o urăsc. Pocăiește-te, dar. Altfel, voi veni la tine curând și Mă voi război cu ei cu sabia gurii Mele.»

Mai multe doctrine antibiblice erau învățate în biserica din PERGAM.

a) ÎNVATATURA (SAU DOCTRINA) LUI BALAAM

Balaam înseamna : «acela ce devoreaza» (*Nouveau Dictionnaire Biblique révisé – Éditions Emmaüs 2002*), iar în limba greaca : «acela ce înghite» sau «acela care distruge templul».

Balaam a fost un vrajitor, adus de către batrânii Moabului și Madianului (conduși de Balac) ca să blesteme poporul Israel, și astfel să poată ei câștiga lupta împotriva poporului lui Dumnezeu. (*Numeri cap. 22 la cap. 24*).

Apocalipsa face referire la acest pasaj din Vechiul Testament tocmai pentru a descrie lepadarea de credință survenită în biserica din Pergam. Consecințele dramatice ale compromisului nu puteau fi însă mai bine arătate.

Episodul Balaam scoate asadar, în evidență înmulțirea pacatelor acestui ghicitor, pacate ce îi dovedesc vinovăția.

Mai întâi, Balaam a vrut să influențeze Voia lui Dumnezeu (desi formală), prin obținerea din partea Domnului a aprobării de a se alătura lui Balac, chiar dacă Dumnezeu îi interzise deja acest lucru.

Tot asa, defaimatorii Adevarului ce îi imita modelul, schimbând sensul versetelor biblice, iau calea lui Balaam.

Apoi, vrajitorul a alergat «la descântece» ; adica a facut apel la puterile întunericului pentru a împiedica înaintarea victorioasa a lui Israel. În mod deliberat, el s-a supus fortelor raului, lucru interzis cu desavârsire de către Dumnezeu : Sfintele Scripturi numeste asta «ratacirea» lui Balaam (*Iuda versetul 11 – n. tr.*).

În disperare de cauza, vrajitorul a recurs la o a treia stratagema. Dupa ce a esuat în ocultism, l-a sfatuit pe Balac sa-l distruga pe Israel din interior : ceea ce versetul 14 din cartea Apocalipsa cap. 2 numeste drept «învățătura» lui Balaam.

Balaam stia ca Israel, în lupta, va iesi mereu învingator datorita ajutorului Domnului. Stia însa si ca, daca acest popor nu-l va asculta pe Dumnezeu, va fi judecat imediat si va putea fi învins. De aceea, imparatul Balac a organizat o petrecere, petrecere la care tinerele fete ale Moabului au avut drept misiune : sa-i seduca pe barbatii evrei, iar apoi sa-i faca sa se închine idolilor lor.

Din pacate, strategia lui Balaam a reusit pentru ca Israel l-a parasit pe Dumnezeu. Poporul s-a desfrânat cu fiicele Moabului, aducând sacrificii zeilor lor:

«Israel s-a alipit de Baal-Peor, și Domnul S-a aprins de mânie împotriva lui Israel. » (Numeri 25:3).

Aceasta a fost o piatra de poticnire, piatra ce l-a facut pe Israel sa alunece si sa cada în timpul Vechiului Legamânt.

Sub Noul Legamânt, ea mai face înca sa cada poporul Domnului.

Din cauza lui Baal-Peor, urgia lui Israel a fost una teribila: 24 000 de morti. Urgia evocata prin avertismentul Domnului Iisus, bisericii din Pergam (Apocalipsa cap 2) este însa una cu mult mai distrugatoare: nenumarate suflete sunt amagite prin caderea în desfrâu spiritual. Partasia cu Iisus este anihilata din cauza amestecului cu un foc strain : si anume compromisul.

Acesti «crestini» au cazut, si multi vor mai cadea, din cauza împietririi inimii.

Tradarea lui Balaam nu i-a adus acestuia nimic bun; dimpotriva, el a murit ucis de sabia Israelitilor, cum ni se spune în Iosua 13:22.

Cât de mari si de nenumarate sunt în crestinatate pagubele cauzate de amestec !

Cartile de istorie ni-l prezinta, de exemplu, pe împaratul Constantin ca fiind la originea crestinizarii întregii Europe. În realitate, în anul 313, el a promulgat Edictul din Milan doar în scopul unificarii politice a majoritatii populatiei din imperiu.

Imperiul roman nu s-a crestinat vreodata, ci doar crestinismul s-a paganizat !

În cultul crestin primitiv, asa cum este el definit în cartea Faptele Apostolilor, noile popoare «convertite» si-au introdus propriile credinte, precum si adorarea la divinitatile lor - în loc sa renunte la ele.

Statui din templele pagâne au aparut în biserici, ele luând aparenta personajelor biblice, personaje din care se trag sfintii din calendar.

Dumnezeu interzice însa categoric adorarea statuiilor :

(Exod 20:4-5) «Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii, până la al treilea și la al

patrunea neam al celor ce Mă urăsc...», dar și a mortilor: (Deuteronom 18:11).

Cultul consacrat acestor idoli s-a instaurat în casa Domnului. Aceasta adorare constituie un foc strain ce arde fără întrerupere în templu.

Niste practici misterioase ale magilor din Babilon, (magi ce au gasit refugiu în Pergam) s-au impus în mod progresiv în toata crestinatatea. Incepând cu secolul al IV-lea, noi și nenumarate elemente, prezentate în mod fals ca fiind conforme cu Evaghelia, au fost adaugate cultului religios.

Primele dovezi ale cultului dedicat Mariei, în totala contradictie cu Cuvântul lui Dumnezeu, dateaza înca din anul 431 d.Hr. Este vorba despre o adaptare rafinata a adorarii dedicate zeitei babiloniene Semiramis.

Faptele Apost. 4:11-12 : Iisus este « „Piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului.” În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.”»

1 Timotei 2:5 : «Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Iisus Hristos. »

Alte învățături mincinoase au fost răspândite de către biserica romana:

- rugaciunile pentru morti (începutul secolului al IV-lea)
- semnul crucii (începutul secolului al IV-lea)
- adorarea îngerilor și a sfinților (375 d. Hr.)
- celebrarea slujbei religioase (394 d. Hr.)
- hainele ecleziastice și celibatul preotilor (în jurul anului 500 d. Hr.)
- ungerea speciala (593 d. Hr.)
- purgatoriul (593 d. Hr.).

Toate aceste institutii sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu. De exemplu, purgatoriul nu exista. Aceasta credinta constituie un adevarat pericol pentru suflete.

Biblia ne spune : «Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata...» (Evrei 9:27).

Episcopii au acaparat puterea; apoi, facând abuz de functiile lor eclesiastice, au sfârșit prin a exersa o autoritate despotica asupra oamenilor, autoritate ce nu a încetat sa aduca ura si venin în relatiile dintre popoare.

b) ÎNVATATURA (SAU DOCTRINA) NICOLAITILOR

Focul strain din acest pasaj îi reprezinta pe falsii slujitori ai lui Dumnezeu, care aduc ratacirea, împovararea si zdrobirea oilor Sale.

În 2 Samuel 6:1-11, Biblia ne descrie episodul aducerii chivotului la Ierusalim. Cu aceasta ocazie, împaratul David a facut o greseala, nerespectând poruncile date de Dumnezeu. Chivotul trebuia transportat doar de oamenii alesi, chemati la aceasta de Domnul, adica de leviti. David a încredintat însa boilor aceasta sarcina. Boii au tras carul în care era pus chivotul. Aceasta greseala i-a costat viata lui Uza, care a întins mâna spre chivot când acesta era sa cada.

David si-a înteles greseala si s-a pocait, zicând urmatoarele cuvinte întregii adunari a lui Israel :

«...,Chivotul lui Dumnezeu nu trebuie purtat decât de leviți, căci pe ei i-a ales Domnul să ducă chivotul lui Dumnezeu și să-I slujească pe vecie.» Și David a strâns tot Israelul la Ierusalim, ca să suie chivotul Domnului la locul pe care i-l pregătise. David a strâns pe fiii lui Aaron și pe leviți...(...)și leviții s-au sfințit ca să suie chivotul Domnului Dumnezeului lui Israel. Fiii leviților au dus chivotul lui Dumnezeu pe umeri cu niște drugi, cum poruncise Moise după cuvântul Domnului. » (1 Cronici 15:2-4, 14-15).

La fel, nici un serviciu/slujba biblica nu poate fi facut(a) fără o chemare din partea lui Dumnezeu.

În mod gresit, în unele biserici/adunari, preotii/pastorii își zic singuri (sau îi lasă pe alții să spună despre ei – n. tr.): apostoli, predicatori, învățatori sau evanghelisti, fără a fi înșă așa ceva. Ei aduc astfel un foc străin în biserică ; mincinosi, orgoliosi și rai, ei nu fac decât să învețe altora doctrina Nicolaitilor :

*«Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, care se prefac în apostoli ai lui Hristos.»
(2 Corinteni 11:13).*

Cuvântul «nicolait» înseamnă «cel ce domina». Mai multe interpretări ale acestui termen au fost formulate de-a lungul timpului.

Pentru unii, acest cuvânt îi desemnează pe ucenicii lui Nicolae din Antiohia, unul dintre cei șapte diaconi ai Bisericii primare; care după un început promotor, ar fi inițiat o deriva doctrinală.

A doua interpretare se trage din etimologia cuvântului «nicolait», etimologie ce ar însemna «a învinge poporul» (de la « nicao » : a învinge și « laos »: popor) ; deci «nicolait» ar însemna «cuceritorul poporului» sau « distrugerea poporului».

Din păcate, această situație mai este valabilă și astăzi - pentru că mulți dintre cei ce conduc poporul lui Dumnezeu nu sunt chemați de către Dumnezeu la slujba de *leader*, adică *de conducere*.

(« Biserica influențată sau influențată », Shora KUETU, ediția ANJC Productions, 2005 și « Chemarea către minister », de același autor, ediția ANJC Productions, 2005 – pentru explicații : a se citi sfârșitul cărții.)

În unele biserici/adunari, responsabilii au fost numiti de oameni, si asta - în cazul în care nu s-au numit singuri, cum ne zice si Evanghelia dupa Matei:

*«Fiindcă sunt fameni, care s-au născut așa din pântecel maicii lor; sunt fameni, care au fost făcuți fameni de oameni; și sunt fameni, care singuri s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor...»
(Matei 19:12).*

Aceste persoane devin apoi preoti/pastori, apostoli, învățatori, «specialisti ai Bibliei» ; si cred ca sunt investite cu puterea de a conduce poporul lui Dumnezeu datorita studiilor lor, adica a pregatirii lor teologice. Desi se prezinta pe ei însisi ca fiind ucenici ai lui Hristos, acestia sunt doar niste slujitori mincinosi (falsi lucratori), ce înseala oamenii.

Acesti slujitori falsi vor sa poarte chivotul lui Dumnezeu fără a fi însa chemati la aceasta! Nefiind cafilicati de către Domnul, ei vor aduce pagube teribile printre crestini : ranindu-i, incitându-i sa se întoarca înapoi în lume si expunându-i riscului lepadarii de credinta. Neputând fi nici martori si nici ambasadori ai lui Hristos, acesti oameni își cauta propriul interes!

*«Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este **chemat de Dumnezeu**, cum a fost Aaron.» (Evrei 5:4).*

Printre acesti «cuceritori ai poporului», istoria crestinatatiei evoca o elita clericala dominatoare, care seduce în mod progresiv comunitatile crestine prin învățaturile ei mincinoase.

Si în zilele noastre, anumite scoli si facultati teologice liberale formeaza si trimit în lume predicatori gata sa propage tot felul de erezii. Se ordoneaza astfel preoti/pastori care neaga divinitatea lui Hristos, nasterea Lui miraculoasa si în sfârșit, bazele credintei, enuntate de către Apostolul Pavel în scrisoarea sa către Efeseni:

«Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți..» (Efeseni 4:4-6).

Aceste adunari/biserici, asa-zise « crestine », sunt caracterizate prin cresterea desfrâului, a cupiditatii si a homosexualitatii.

Dumnezeu îl iubeste pe pacatos, dar nu si pacatul :

«... „Milă voiesc, iar nu jertfă!” Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși .» (Matei 9 :13).

Anumiti predicatori ai Cuvântului se folosesc de slujba/slujbele încredintate lor, precum si de darurile lor spirituale (de vindecare, eliberare...) ca sa se îmbogateasca. Învataturile lui Balaam si a Nicolaitilor sunt aplicate si învățate de multi dintre acesti « slujitori». În întreaga lume, poporul lui Dumnezeu a ajuns prada «profesionalistilor de religie».

Mai multi crestini mi-au marturisit abuzuri din partea unor astfel de oameni : de exemplu, li s-a cerut sa plateasca « pastorului » trei sute de euro înainte de a putea primi o rugaciune spre eliberarea lor, sau refuzul categoric al rugaciunii celor ce nu si-au platit zeciuiala.

Câta tristete sa vedem persoane care Îl cauta din toata inima lor pe Dumnezeu, ajungând victimele sarlatanilor!

Aceste învățaturi se bazeaza pe : dominare, manipulare, amenintari ; ele îi duc în robie pe credinciosi !

Cei ce sunt infectati de aceasta doctrina își folosesc ministerul ca o functie sociala, si nu ca o sarcina primita spre folosul lucrării Domnului.

În Africa, multi dintre slujitorii lui Dumnezeu au cazut prada acestor învățături. Chemarea Domnului le da astfel o pozitie. Atunci când ajung preoti/pastori, conduc biserica ca pe o firma de-a lor, fiind slujiti de poporul peste care Dumnezeu i-a pus.

Aceasta doctrina se bazeaza pe o deformare a rolului de rob al lui Dumnezeu.

Apostolul Petru i-a prevenit pe batrânii care conduceau poporul Domnului împotriva unor astfel de abuzuri (1 Petru 5:1-3).

Instituirea clerului (sau a unei preotimi) despartit de popor, adica superior acestuia în relatia cu Dumnezeu, a permis organizarea ierarhica a bisericii de astazi.

Intr-adevar, cuvântul « ierarhie » provine din cuvântul grecesc «*hiereus*», ce înseamna *preot*.

Toti suntem însa preoti:

«...A Lui, care ne iubeste, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.Amin.» (Apocalipsa 1: 5-6).

Deviatiile din biserica de stat, instaurata de către împaratul Constantin, au înlaturat si au tainuit slujba de preot cuvenita de drept fiecarui credincios. Prin urmare, ceilalti credinciosi au trebuit sa se supuna celor consacratii preoti, pentru ca preotimea devenise o profesie.

Totusi, Cuvântul ne învata ca un slujitor/rob al Domnului trebuie sa fie - înainte de toate - un frate pentru ceilalti membri ai bisericii, nu o persoana care sa-i domina pe acestia prin titlul sau!

Dupa ce Iisus le-a spalat picioarele ucenicilor Sai, le-a zis :

« Adevărat adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți.» (Ioan 13:16-17).

Mai mult de atât, ierarhia astfel instituita a ajuns sa acorde o putere considerabila autoritatii pamântesti, adica «Sfântului Parinte», acesta ajungând mai important decât Domnul Iisus. Traditia face ca un preot sa fie numit «parinte» de către credinciosi, ca si cum el le-ar fi superior! Cuvântul «abate/preot» provine din cuvântul aramean «abba» ce înseamna «tata». Într-o manastire, titlurile denota rangul sau pozitia fiecaruia ; astfel, comunitatea de calugarite este condusa de o « Maica Stareta ».

Anumite biserici/adunari afirma ca ele cred ca preotia este rezervata tuturor credinciosilor, dar, prin instaurarea unei preotimi aparte, poporul ajunge sa fie dominat. Aceste doua concepte se opun ; vorbim asadar de o declaratie mincinoasa.

Multi dintre preoti/pastori fac distinctia între oamenii Cuvântului si frati si surori. Aceasta ierarhie si atitudine de superioritate din partea conducatorilor nu sunt biblice. Dimpotriva, Noul Testament ne învata ca toti crestinii, fie ei - apostolii sau pastorii/preotii, sunt frati si surori în Hristos.

Un alt motiv major (antibiblic) de separare dintre «cler» si «laici» este statutul profesional dat de biserica clerului, cler ridicat la rang de «slujitori de profesie». Confuzia este urmatoarea :

Clerul = preotime

Preotime = profesie

Profesie => profesionalism sau profesionist, specialist, deci 'mai bun' decât oamenii de rând (adica profanii).

Nicolaitii moderni se considera superiori celorlaltor credinciosi. Ei cred ca detin monopolul înțelegerii si difuzarii Cuvântului lui Dumnezeu, al ungerii si a darurilor spirituale. Totusi, Biblia ne învata ca toti crestinii sunt împuterniciti ai Domnului si de asemenea, toti sunt egali în fata lui Dumnezeu.

Multe biserici/adunari sunt neputincioase din cauza doctrinei Nicolaitilor, centralizata asupra unui singur om, de profesie preot (sau pastor), care are dreptul de a predica, boteza, casatori oamenii, de a se ruga pentru bolnavi, pentru cei posedati sau pentru învierea celor morti.

Tocmai din cauza acestei învataturi, crestinii si-au predat preotilor/pastorilor darurile lor spirituale, talentele date lor de către Dumnezeu. O biserică sau adunare în care doar preotul/pastorul aduce Cuvântul lui Dumnezeu, nu functioneaza asa cum Biblia o cere ! Fiecare trebuie sa puna la dispozitia altora darurile pe care el sau ea le-a primit de la Dumnezeu. (1 Petru 4:10).

Leaderii nostri nu sunt mai tari, mai puternici sau mai iubiti de către Dumnezeu decât sunt membrii bisericilor/adunarilor lor !

În timpul unei «ceremonii de consacrare» publica într-o slujba a unui frate, pastorul i-a zis acestuia : «Nu vei putea nicicând însa sa ma depasesti! ». Aceasta unica fraza a demonstrat setea de putere, de dominare a pastorului, orgoliul si lipsa lui de dragoste pentru fratele numit sa ajute împreuna cu el în lucrarea Domnului. Avem de a face cu un Nicolait. Ce mare tristete !

Unii oameni refuza sa recunoasca o alta slujba în afara celei detinute de ei însisi.

Stim bine ca slujitorii falsi își consacra nevestele sau copiii drept pastori, evanghelisti etc., tocmai pentru a putea pastra controlul în bisericile/adunarile lor, dar si ca sa fie serviti ca niste regi de toti credinciosii lor.

4. BISERICA DIN TIATIRA

Tiatira înseamna «tamâie macinata». Ea este numita mai degraba «thuya», adica arborele de tamâie sau arbustul parfumat. (Arborele parfumat se cheama „Ruizia Cordata”, iar popular: "arborele de paine". El raspandeste un miros puternic de faina. – n.tr.).

Arborele Thuya - arbustul parfumat - a fost considerat ca fiind unul dintre produsele de lux vândute în Babilon de către mai marii negustori ai lumii. (*Dictionnaire Encyclopédique de la Bible – Alexandre WESTPHAL*).

Apocalipsa 18:9-12 vorbeste despre el :

«Și împărații pământului, care au curvit și s-au dezmiertat în risipă cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor boci. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei, și vor zice: „Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata!” –Negustorii pământului o plâng și o jelesc, pentru că nimeni nu le mai cumpără marfa: marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare, de in subțire, de purpură, de mătase și de stacojiu; nici felurile lor soiuri de lemn de tiin, tot felul de vase de fildeș, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fier și de marmură...»

Tiatira a fost un oras fără importanta, situat între Pergam și Sardes. Scrisoarea scrisa creștinilor din acest oras este însă cea mai lunga dintre toate scrisorile adresate bisericii din Asia.

Aceasta scrisoare contine o condamnare a adulterului spiritual.

Tiatira simbolizeaza biserica din Evul mediu (sec. al VII-lea – sec. al XVI-lea). Marcata de coruptie, superstitie și paganism, ea și-a pierdut curatia și zelul. (*Introduction aux Livres de la Bible, Ray Stedman, Éditions Farel, 2000*).

« Îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: „Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă: „Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi. Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate bisericile vor cunoaște că „Eu sunt Cel ce cercetez rărunchii și inima”; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui. Vouă însă tuturor celorlalți din Tiatira, care nu aveți învățătura aceasta și n-ați cunoscut „adâncimile Satanei”, cum le numesc ei, vă zic: „Nu pun peste voi altă greutate. Numai țineți cu tărie ce aveți, până voi veni! Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele îi voi da stăpânire peste neamuri. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va zdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere de la Tatăl Meu. Și-i voi da luceafărul de dimineață.”. Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul. » (Apocalipsa 2:18-29).

În aceasta scrisoare, apariția numelui Izabelei este foarte semnificativa. Vom putea înțelege mai bine starea spirituală a bisericii din Tiatira dacă ne uităm la relatarile Vechiului Testament cu privire la șarlatenia, adică impostura Izabelei (1 Împarați, cap. 16 la 19).

Luând-o de nevasta pe Izabela - fata lui Etbaal, împăratul Sidonitilor -, pacatele lui Ahab, împăratul Israelului, s-au înmulțit. Aceasta femeie va reuși să atragă Israelul într-o idolatrie monstruoasă.

Sub domnia lui Ahab, patru sute de proroci ai zeitei Astarteea mancau la masa Izabelei. În timp ce Ahab era un om laș și fără vlagă, Izabela avea o fire autoritara, actionând după bunul ei plac, știind ca barbatul sau nu o putea opri de la nimic. Ea nu a ezitat să-i folosească acestuia sigiliul regal pentru a porunci omorârea unui nevinovat : Ilie, prorocul lui Dumnezeu.

Pe Muntele Carmel, Ilie a înfruntat singur poporul Israel și pe cei patru sute cincizeci proroci ai lui Baal. Dar, la prima amenințare venita din partea Izabelei, Ilie a fugit – atât de înfricosătoare era acesata femeie.

Aceasta persoana, Izabela, nu exercita numai o «autoritate absoluta», ci ea/el practica și «abuzul puterii», obținând ascultare prin suscitarea fricii în ceilalți.

Anumiti exegeți ai cartii Apocalipsa sunt de părere ca o astfel de persoana - cu influența în sânul bisericii din Tiatira (sotia responsabilului, de exemplu) - exercita o putere despotica asupra credinciosilor. Deși trăia în desfrâu, aceasta femeie se dădea drept prorocita, în scopul de a-i seduce pe credincioși. Prin învățatura sa, ea a deschis calea altor prorocite mincinoase, persoane ce vor aduce mai tâziu importante sciziuni în sânul creștinătății.

Prin denunțarea Izabelei din Tiatira și a imposturei ei, Domnul a anunțat rolul pe care urmau să-l joace toți imitatorii Izabelei, imitatori ce continua încă să se dea drept autoritate infailibila.

Duhul Izabelei dintr-un barbat sau dintr-o femeie poate îmbraca doua aspecte, în scopul seducerii copiilor Domnului:

- 1) instrumente constiente sau inconstiente ale diavolului,
- 2) miscari religioase, religii false sau secte având drept baza învățăturile demonice.

Atunci când «Izabela» intra într-o biserică/adunare, el sau ea este, în mod evident, atragător (atrăgătoare), luând înfățișarea unui barbat seducător (femei seducătoare), și asta mai ales datorită darurilor sale spirituale spectaculare.

Dupa ce ea (sau el) a câștigat încrederea responsabililor bisericii/adunării, aceasta persoana va face tot ce-i sta în putința ca să intre în conducerea ei, iar apoi, semănând discordia, se va lua de responsabil. Ea (sau el) poate să-l convingă pe acesta să divorțeze sau să ia decizii gresite ; «să-i omoare» pe adevărații slujitori ai Domnului (1 Împarați 18:4) în scopul înlocuirii acestora cu prorocii mincinoși (1 Împarați 18:19). Acest om poate face astfel încât adevărul să nu mai poată fi auzit în biserică.

Multe biserici au fost distruse de acest duh ; pastori/preoți și-au pierdut ministerul/slujirea, dar și reputația din cauza duhului Izabelei.

Anumite persoane sunt folosite de diavol în mod inconstent; altele sunt satanisti convinși, ce se infiltrează în biserici în scopul de a le îndepărta de la misiunea lor.

«Păziți-vă de prorocii mincinoși! Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt niște lupi răpitori. » (Matei 7:15).

Cei ce profetizează și vorbesc în limbi, nu sunt neapărat copii ai Domnului ; ci doar aceia care au roada Duhului Sfânt, conform Galateni 5:22. Domnul ne-a avertizat că Biserica de la sfârșitul vremurilor va trebui să facă față multor și mari amăgiri, și tocmai de aceea ne poruncește să veghem (Matei 24:42-45).

Această poruncă nu se adresează păgânilor, necredincioșilor – căci ei sunt deja amăgiți de diavol – ci copiilor lui Dumnezeu, creștinilor; conform lui Matei 24:24, chiar și aleșii pot fi amăgiți. Matei 24:11 ne anunță că amăgirea va fi făcută de către «multi» proroci mincinoși. Versetul 24 din același capitol vorbește despre «hristosii mincinoși», iar 2 Petru 2:1-2 despre «învățătorii mincinoși».

Printre slujitorii mincinoși, unii L-au servit în trecut pe Dumnezeu, cu credincioșie chiar, dar ulterior s-au compromis. Treptat, ei refuză să asculte de Cuvântul și să împlinească lucrarea încredințată lor de către Dumnezeu.

Acest lucru se întâmplă oricâte ori biserică/adunarea nu îl mai slaveste pe Iisus Hristos ; iar atunci amăgirea va crește.

«Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?” Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.» (Matei 7:22-23).

Ceilalti slujitori mincinosi sunt trimisi de diavol ca sa atraga sufletele oamenilor departe de Dumnezeu.

«Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.» (Apocalipsa 2:20).

Prorocii mincinosi inventeaza tot felul de religii conform propriilor lor convingeri si rationamente, amagind astfel mii de persoane.

«Duhul lui Dumnezeu să-L cunoașteți după aceasta: orice duh care mărturisește că Iisus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu; și orice duh care nu mărturisește pe Iisus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist...» (1 Ioan 4:2-3).

«Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Iisus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul. Oricine tăgăduiește pe Fiul n-are pe Tatăl. Oricine mărturisește pe Fiul are și pe Tatăl.» (1 Ioan 2:22-23).

Religiile create de slujitorii falsi nu-L recunosc pe Iisus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu, nici moartea si învierea Sa din morti. Ele neaga faptul ca mântuirea se poate obtine doar printr-un singur Nume.

Trebuie sa fim foarte vigilenți si pentru ca aceste religii își prezinta propriul lor hristos:

«Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși... » (Matei 24:24).

Astazi exista atât de multe religii încât oamenii nu mai stiu pe care s-o aleaga! Nici o religie nu poate mântui, nici sa aduca pacea în suflet. Numai Iisus Hristos poate mântui!

Duhul Izabelei conduce multe biserici/adunari, în care sistemele si rationamentele omenesti înlocuiesc Cuvântul lui Dumnezeu.

Pedeapsa anuntata bisericii din Tiatira este valabila si în cazul multor biserici de azi. Acestea trebuie sa respinga învățaturile Izabelei caci aceste învățaturi sunt focuri straine înaintea Domnului.

5. BISERICA DIN SARDES

Cuvântul Sardes provine din cuvântul grecesc «*sardonix*», care în limba româna înseamna «sardonix». Sardiul este o piatra pretioasa care, în Antichitate, era folosita ca amuleta norocoasa pentru a conjura duhurile rele - de unde si semnificatia etimologica a cuvântului Sardes : «cei ce scapa». Aceasta piatra este o varietate de onix, onix ce contine mai multe straturi de diferite culori: negre, albe si rosii. («*Dictionarul Enciclopedic al Bibliei* » – *Alexandre WESTPHAL*).

Acest amestec de culori ilustreaza foarte bine starea spirituala a bisericii din Sardes: doar o parte a ei a ramas credincioasa Cuvântului.

« Îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: „Știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte, dar, cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi, voi veni ca un hoț, și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine. Totuși ai în Sardes câteva nume care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îmbrăcați în[†] alb, fiindcă sunt vrednici. Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din Cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și

înaintea îngerilor Lui.” Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.» (Apocalipsa 3:1-6)

Sardes a fost mult timp principala cetate a regatului Lidiei. Ea a fost cucerita, rând pe rând, de către : Cyrus, împaratul Persiei, de Alexandru Cel Mare, iar apoi de Antiohie Cel mare, împaratul Siriei. Sub dominatia siriana, au existat însa doua orase numite Sardes, de unde folosirea, în limba greaca, a substantivului plural «Sardeis».

Mai târziu, Sardes si-a pierdut importanta si a cazut în uitare. Pe vremea Apostolului Ioan, era un oras aproape mort, ce traia mai mult de pe urma faimei sale. Dupa splendoare, fast si lux au venit declinul si adormirea acestui oras.

Biserica din Sardes reprezinta toate acele biserici/adunari ale caror membri nu mai au decât numele de « crestini » ; ele se dau drept vii, dar sunt complet moarte din punct de vedere spiritual. Ca vorbim de slujbe « întepenite » (în biserici) sau de programe neschimbate de ani de zile (în adunari), concluzia este aceeași : Duhul Sfânt este împiedicat sa preia conducerea cultului.

Acesti crestini nu au o adevarata viata spirituala ; prin urmare, ei pot fi consumati de un foc strain cu o mare usurinta !

Neavând o comuniune reala, adica o relatie adevarata cu Domnul Iisus, ei vor fi neputinciosi într-o eventuala încercare a lor de a se opune învataturilor mincinoase.

6. BISERICA DIN FILADELFIA

Filadelfia înseamna «dragoste frateasca».

(«*Dictionarul Enciclopedic al Bibliei* »—Alexandre WESTPHAL).

Istoria ne spune ca, dupa tumultul multor razboaie si rivalitati politice, un acord a fost semnat între cei doi frati, împaratul din Pergam si împaratul Lidiei. Atunci a fost întemeiata mica cetate numita Filadelfia.

« *Îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: „Iată ce zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce ține cheia lui David, Cel ce deschide, și nimeni nu va închide, Cel ce închide, și nimeni nu va deschide: „Știu faptele tale: iată, ți-am pus înaintea o ușă deschisă pe care nimeni n-o poate închide, căci ai puțină putere, și ai păzit Cuvântul Meu și n-ai tăgăduit Numele Meu. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt iudei și nu sunt, ci mint; iată că îi voi face să vină să se închine la picioarele tale, și să știe că te-am iubit. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa. Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el. Voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer de la Dumnezeuul Meu, și Numele Meu cel nou.» (Apocalipsa 3:7-12).*

Biserica din Filadelfia îi reprezinta astazi pe crestinii biruitori dupa care Hristos va veni; adica pe toti aceia ce refuza compromisul, amestecul cu lumea, pacatul si sistemele create de oameni.

Aceasta Biserica este Mireasa adevarata, care se pregateste neîncetat pentru Nunta Mielului. Ea nu este admirata de oameni, dar Dumnezeu o cunoaste si, cu ajutorul Sau, ea va fi gata de plecare. Ea este alcatuita din sfintii care umbla în adevar si în frica de Domnul ; ea se detaseaza de tot ce este material, dar si de denotatii si de întreg sistemul omenesc care ar putea sa o faca sa se îndeparteze de prima ei dragoste pentru Domnul Dumnezeu.

7. BISERICA DIN LAODICEA

Starea spirituala a acestei biserici corespunde, în special, unei caracteristici geografice a orasului : Laodicea era cunoscuta pentru apa sa căldică, grețoasa si dezgustatoare.

(Bible d'Étude Semeur 2000 – Éditions Exelcis, 2001).

Laodicea era faimoasa pentru extraordinara ei bogatie, precum si pentru tranzactiile cu bani.

« Îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățat prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te! »
(Apocalipsa 3:14-19).

Aceasta biserică îi reprezintă pe creștinii atrași de această lume și de confortul material.

Biserica din Laodicea simbolizează evanghelia prosperității, doctrina ce constituie un foc străin.

Aceasta biserică va fi « vărsată » datorită faptului că ea acordă mai multă importanță prosperității și bunăstării decât acordă Domnului. Ea reprezintă toate acele biserici sau adunări care s-au îmbogățit, și care nu mai insistă asupra denunțării pacatelor, asupra rugăciunii și asupra postului. Ele au uitat că scopul lor era: slavirea Domnului Iisus, câștigarea sufletelor pentru Dumnezeu (și nu pentru ei – n. tr.), învățarea lor astfel încât aceste suflete să poată deveni „desăvârșite” - precum Hristos este desăvârșit (Coloseni 1:27-28).

Slujitorii/robii Domnului (preoti/pastori, episcopi/batrâni, etc.) se poartă astăzi ca și cum ar fi robi ai lumii. Conturile lor în banca sunt pline, și dacă nu este așa, caută prin orice mijloc să le umple - chit a-i prada și jepui pe credincioși !

Banii pe care Dumnezeu ni-i dă, trebuie folosiți pentru înaintarea Lucrării Sale : mântuirea sufletelor ; ei nu sunt ai noștri ca să ne putem satisface cum vrem noi dorințele personale.

Dincolo de acest aspect, biserică din Laodicea reprezintă acele adunări ce refuză înnoirea și dezvoltarea vieții lor spirituale.

Ele nu pun în practică, adică nu îndeplinesc îndemnul Apostolului Pavel, care ne spune:

«Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită. »(Romani 12:2).

Bisericile sau responsabilii de astăzi, care au mândria/orgoliul să creadă că pot exista și prospera datorită propriilor lor puteri, vor fi acoperiți de rusine de către Dumnezeu.

Cuvântul ne spune : *«Astfel, dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă. » (1 Corinteni 10:12).*

Acest gen de biserică/adunare mă duce cu gândul la un pasaj din Epistola către Filipeni a Apostolului Pavel: *«Căci v-am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos. Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecul, și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la lucrurile de pe pământ.» (Filipeni 3:18-19).*

Adevarata bogatie este spirituala, nu cea materiala.

«Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiți prin Iisus Hristos, după buna plăcere a voinței Sale, spre lauda slavei harului Său pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui. » (Efeseni 1:3-6).

CAPITOLUL II :

ÎNVATATURILE MINCINOASE

«Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.» (1 Timotei 4:1).

De-a lungul experienței mele, am identificat mai multe astfel de învățături mincinoase. Totuși, enumerarea pe care o urmează să o fac aici nu este completă.

Îmi permit să atrag atenția cititorului asupra gravității acestor învățături și a caracteristicii lor comune: toate se bazează pe interpretarea de versete biblice ale caror sens este schimbat ori denaturat. În aparență, aceste învățături par a veni de la Dumnezeu, dar, în realitate, ele sunt demonice. Ele sunt folosite de instrumentele diavolului în scopul de a domina, de-a orbi, și de-a duce în rătăcire poporul Domnului.

Nu pretind că sunt mai bun decât alții, dar, înainte de toate, un creștin trebuie să fie, o santinelă ce veghează la pazirea Evangheliei, precum și la aplicarea și la marturisirea ei. Nu fac decât să denunț o realitate, știind că, în ciuda atacurilor, trebuie să-mi duc sarcina până la capăt cu smerenie și cu putere.

«Căci n-avem nicio putere împotriva adevărului, ci pentru adevăr.» (2 Corinteni 13:8).

«Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși demult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Iisus Hristos.» (Iuda 1:3-4).

Iata câteva învățături mincinoase, ce vor fi evocate în aceasta carte :

1. **Rugacunile care îi poruncesc Domnului** (gândirea pozitivă, vizualizarea și declarațiile profetice)
2. **Evanghelia prosperității**
3. **Mentineră unei dependente** : spovedania/consilierea pastorală, acordarea de ajutor sufleteș, psihoterapia și psihanaliza
4. **Triumfalismul terestru : împărăția lui Dumnezeu de acum**
5. **Pretinsul blestem al lui Noe asupra negrilor**
6. **Zeciuiala**
7. **Obiceiurile, tradițiile și sărbătorile**
8. **Abuzurile din partea slujitorilor mincinoși ai lui Dumnezeu și darul prorocului/profetului**
9. **Învățătura înlocuirii** : Biserica devenită Israel
10. **Post-tribulationistii**
11. **Batalia spirituală**
12. **Legăturile spirituale**
13. **Sângele lui Iisus**
14. **Muzica**
15. **Punerea la îndoială a divinității lui Iisus Hristos**

1. RUGACIUNILE CARE ÎI PORUNCESC DOMNULUI

Putem vorbi aici despre : « gândirea pozitivă », « vizualizarea » și « declarațiile profetice ».

Esenta rugăciunii ne este explicată de către Apostolul Ioan:

«Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după Voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă, orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut.»
(1 Ioan 5:14-15).

Citind acest verset, vedem ca orice crestin trebuie sa aiba o legatura cu Domnul astfel încât sa poata cere conform Voii Lui, si nu doar în scopul satisfacerii propriei pofti.

Gândirea pozitiva consta în faptul de a folosi rugaciunea pentru realizarea propriilor dorinte - în loc de a cauta cunoasterea Voii Domnului.

Dumnezeu nu ne asculta pentru ca îi declaram ceva, ci datorita faptului ca cerem conform Voii Sale si pentru ca traim conform Cuvântului Sau.

Dimpotriva, aceasta gândire consta în a pretinde ca omul poate sa-l oblige pe Dumnezeu sa raspunda într-un fel dorit de el/ea, adica conform rugaciunii sale.

Dumnezeu este suveran ; însa, aceasta învățatura este mincinoasa si înșelatoare pentru ca îi îndeamna pe crestini sa nu se roage asa cum Domnul le cere. Ea îi departeaza astfel de Adevar.

Gândirea pozitiva este o învățatura demonica, ce tine de vrajitorie si de ocultism. Noi nu-l putem obliga pe Dumnezeu sa actioneze într-un fel dorit de noi.

El ne asculta doar daca cerem ceva dupa Voia Sa.

Conducatorii acestei doctrine îi învata pe credinciosi sa recurga la aceleasi metode folosite de ocultisti în înfaptuirea de «minuni». Prin urmare, oricine le poate înfaptui daca este initiat(a) în aceasta practica.

Datorita unor astfel de metode, multi crestinii cedeaza tentatiei de a putea controla manifestarile puterii lui Dumnezeu.

Unii dintre ei nu sunt nici macar constienti ca, procedând astfel, neaga de fapt adevaratele minuni si îl închid pe Dumnezeu într-o cutie !

Copiii Domnului nu trebuie sa foloseasca metode sau puteri demonice !

O alta învățatura, vizualizarea, se bazeaza pe urmatorul postulat: creștinii sunt destinați sa fie dumnezei si sa actioneze ca si Dumnezeu.

Biblia nu ne învata modul cum Dumnezeu a creat totul si nici nu ne sugereaza faptul ca El ar fi folosit la aceasta o anumita metoda sau o anumita tehnica (vizualizare ‘au ba).

O învățatura ce pretinde ca stie modul cum Dumnezeu a creat Cerurile si Pamântul, reduce Puterea Lui la o singura metoda, imuabila, iar asta este o blasfemie. Daca acceptam însa acest prim principiu, si anume ca omul poate înțelege metoda folosita de către Dumnezeu, suntem gata sa acceptam si urmatoarea minciuna : fiindca omul poate identifica tehnica divina, atunci el o poate si folosi... adica sa faca ceea ce Dumnezeu face. Uitam însa ca noi nu umblam prin vedere, ci prin credinta (2 Corinteni 5:7).

Avraam este tatal nostru în credinta pentru ca el L-a crezut pe Dumnezeu: si nu numai ca a crezut în existenta Domnului, dar a crezut si promisiunile facute de Dumnezeu lui, si asta fără a avea nevoie de a-si imagina câtusi de putin sau de a vedea ceva.

Daca vizualizarea ar fi fost si ar fi atât de importanta, firesc ar fi ca Sfintele Scripturi sa ne vorbeasca mai multe lucruri în privinta aceasta.

În realitate însă, cuvântul «VIZUALIZARE» nu este folosit nicaieri în Biblie.

Vizualizarea este de fapt un principiu fundamental al șamanilor (vrajitorilor) și una dintre practicile esențiale ale altor religii care nu-L recunosc pe Iisus Hristos.

Vizualizarea nu are nici un fundament biblic. Prin urmare, ea trebuie respinsă.

Orice învățatura ce-i incită pe creștini să facă (adică să pronunțe) declarații profetice, va produce mari pagube în rândul oamenilor sinceri. Aceste învățături apar sub diferite denumiri și constă în faptul de a-i îndemna pe oameni să se roage doar pe baza unui singur verset, verset folosit apoi precum un sistem sau o rețetă minune - lucru contrar învățaturii Cuvântului lui Dumnezeu.

De exemplu, bazându-se pe faptul că Iosua a poruncit Soarelui și Lunii să se oprească din mersul lor: «*Oprește-te, Soare, asupra Gabaonului, și tu, lună, asupra văii Aialonului!*» (Iosua 10:12), aceste persoane se roaga adresându-se astrelor și de ce nu, întregii naturi.

Din citirea Psalmului 24:7: «*Porți, ridicați-vă capetele*», acești oameni ajung să poruncească usilor să se ridice - ca și cum asta ar fi de-ajuns ca Împăratul Slavei să-și facă intrarea. De asemenea, ei pretind că aici este vorba despre usile de protecție împotriva iadului; în realitate însă, usile din Psalmul 24 sunt cele ale inimii, așa cum ne zice și versetul 20 din cartea Apocalipsa capitolul 3.

«Se va găsi poate în mijlocul tău, într-una din cetățile pe care ți le dă Domnul Dumnezeuul tău un bărbat sau o femeie care să facă ce este rău înaintea Domnului Dumnezeuului tău, și care să calce legământul Lui; care să meargă după alți dumnezei ca să le slujească și să se închine înaintea lor, după soare, lună sau toată oștirea cerurilor, așa cum eu n-am poruncit.» (Deuteronom 17:2-3).

2. EVANGHELIA PROSPERITATII

Anumiti predicatori se regroupeaza între ei ca sa-i convinga pe crestini de faptul ca Iisus si ucenicii Lui ar fi fost bogati. Ei trag apoi concluzia ca a fi sarac sau a fi bolnav este un pacat. Dupa parerea lor, credinta noastra trebuie sa fie o forta creatoare, folosita în scopul modelarii vietii noastre – tot asa cum Dumnezeu a creat si modelat universul. Aceste teorii sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu.

Învatatura lor consta, mai întâi de toate, în înjosirea Domnului prin faptul ca ei Îi atribuie caracteristici umane, iar apoi, în înaltarea omului, om ridicat la un nivel egal cu Dumnezeu.

Pentru acesti « slujitori » mincinosi, Adam a fost o copie conforma cu Dumnezeu, manifestarea Lui în carne si oase. Stim însa ca acest titlu nu poate fi detinut decât de Domnul Iisus Hristos. Este vorba aici de dorinta deliberata de a deturna sensul versetului conform caruia omul a fost facut dupa chipul si asemanarea lui Dumnezeu (Geneza 1:26).

Pentru predicatorii asa-numitului «Cuvânt al credintei», a fi facut dupa chipul lui Dumnezeu înseamna una si acelasi lucru cu a fi Egalul lui Dumnezeu, adica a fi un «mic dumnezeu».

Omul, chiar crestin fiind, nu poate avea aceeași natura cu Dumnezeu. El poate avea însa prezenta lui Dumnezeu în el prin Duhul Sfânt.

Primindu-L pe Hristos ca Domn si Mântuitor, el poate fi un templu sfânt pentru un Dumnezeu sfânt, dar nu poate cuprinde natura Sa divina.

«Căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Iisus Hristos.» (1 Timotei 2:5).

«Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui Viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.”» (2 Corinteni 6:16).

Cei ce pretind a avea natura de Dumnezeu sunt precum printul din Tir, caruia Dumnezeu i-a zis, prin intermediarul profetului Ezechiel, urmatoarele cuvinte :

«...Pentru că ți s-a îngâmfat inima și ai zis: „Eu sunt Dumnezeu și șed pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu în mijlocul mărilor”, măcar că nu ești decât om, și nu ești Dumnezeu, măcar că îți dai ifose ca și când ai fi Dumnezeu (...) Te vor arunca în groapă, și vei muri ca cei ce cad străpunși de lovituri, în mijlocul mărilor. Vei mai zice tu atunci în fața ucigașului tău: „Sunt Dumnezeu”, măcar că ești om, și nu Dumnezeu, sub mâna celui ce te va ucide?» (Ezechiel 28:2 ; Ezechiel 28:8-9).

Desi avem chipul lui Dumnezeu, **noi nu suntem Dumnezeu**. Nu suntem omniprezenti, omniscienti, omnipotenti sau vesnici. Dumnezeu este singurul a carui existenta este cu adevarat sfânta și, care este Egal cu Sine Însusi. (Apocalipsa 15:4). Suntem facuti dupa asemanarea Sa și, tocmai din aceasta cauza omul a câștigat demnitate ; dar nu suntem Dumnezeu în întreg sensul cuvântului.

Acest statut este rezervat doar Domnului Iisus Hristos (Evrei 1:3 ; 2 Corinteni 4:4).

Apostolul Pavel Paul a avut cuvinte dure și categorice cu privire la astfel de învățături :

«Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evanghelie. Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos. Dar, chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!» (Galateni 1:6-9).

Folosindu-se de aceasta teorie, autorii ei îi fac pe creștini să se roage pentru satisfacerea firii lor pământești.

Evanghelia prosperitatii consta si în faptul de a pretinde ca prosperitatea (sau bunastarea materiala) provine de la Dumnezeu , iar ca, prin rugaciunile noastre, noi putem si chiar trebuie sa obtinem bogatia si slava promise noua, tocmai pentru ca avem chipul Sau. Aceasta evanghelie se bazeaza pe versete precum Matei 6 : 28 – 32, « rezumate » în felul urmat: se spune acolo ca vom fi îmbracati mai frumos decât Solomon în toata slava lui. Dar, aceasta evanghelie omite versetul 33 : *«Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.»*

Totusi, Cuvântul Domnului este clar : adevarata bogatie este cea spirituala. Bunastarea materiala nu trebuie sa fie scopul venirii noastre la Hristos, adica a pocaintei noastre, caci Domnul Iisus Hristos nu a murit pe cruce pentru asta ! Daca bogatia este într-adevar semnul unei perfecte relatii cu Dumnezeu, oamenii cei mai bogati ar trebui sa fie toti : crestini veritabili !

Evanghelia prosperitatii este o denaturare a Cuvântului lui Dumnezeu. Ea îndeparteaza astfel crestinii de la sfintele învățături.

3. MENTINEREA UNEI DEPENDENTE : spovedania sau consilierea pastorală, acordarea de ajutor sufletesc, psihoterapia si psihanaliza

Spovedania sau consilierea pastorală, acordarea de ajutor sufletesc, psihologia, psihoterapia si psihanaliza sunt învățături mincinoase.

Hristos ne-a eliberat de orice povara, de orice pacat, de orice legatura. Aceste doctrine înlocuiesc însă dependenta pe care trebuie s-o avem fata de Dumnezeu, cu dependenta fata de un om (numit terapeut sau preot/pastor de exemplu).

Biblia declara: *«Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi..»* (2 Corinteni 5:17).

Trecutul nostru a putut fi sters de către Domnul datorita **sacrificiului** Sau de la cruce, si nu datorita unui oarecare proces psihologic sau psihiatric.

În aceasta privinta, Biblia nu face referire la vreo « cura sufleteasca », dar nici la spovedanie sau la acordarea vreunui ajutor sufletesc din partea cuiva!

«...Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi. Rămâneți, dar, tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei.» (Galateni 4 :31 si Galateni 5:1).

Imediat dupa izbavirea sa, posedatul din tinutul Gherghesenilor se afla lângă Iisus: *«...au găsit pe omul din care ieșiseră dracii șezând la picioarele lui Iisus, îmbrăcat și în toate mințile...» (Luca 8:35).*

Spovedania, acordarea de ajutor sufletesc, precum si metodele de psihoterapie si de psihanaliza se bazeaza pe ipoteza ca, în ciuda conversiunii noastre, noi suntem si vom fi mereu robiti de trecut, trecut îngropat profund în subconstient. El ar determina cica atitudinile si actiunile noastre.

Toate aceste învățături minimizeaza puterea crucii si a învierii ! Ele îl împiedica pe credincios sa-i acorde lui Dumnezeu primul loc si sa-l înalte pe Domnul Iisus, singurul capabil sa ne mântuie, sa ne elibereze si sa ne vindece. Astfel, credinciosii ajung sa fie legati de oameni : de preotul/pastorul sau de terapeutul lor, mai degraba de a se lega de Dumnezeu cel Atot-Puternic !

Învățăturile conform carora sfintii își pastreaza legaturile sufletesti din trecut sunt contrare Cuvântului lui Dumnezeu.

Pentru a-si putea ilustra doctrina, acesti autori folosesc de multe ori doar un singur verset, folosit în afara din contextul lui.

Acest principiu biblic fundamental al libertatii, dat noua de Domnul Iisus Hristos, a fost învățat si de către Apostolul Pavel.

De nenumarate ori, Pavel s-a adresat primilor crestini, persoane ce au simtit nevoia arzatoare de a iesi de sub jugul oamenilor :

«...mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui, în care avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor.» (Coloseni 1:12-14).

Conform Bibliei, sfinții sunt cu adevărat eliberați de legăturile lor familiale și ancestrale. În schimb, ei vor trebui să lupte împotriva duhurilor cu care strămoșii lor au semnat înțelegeri demonice. De exemplu, copiii unui vrajitor sau ghicitor, deveniți credincioși, sunt, în momentul nasterii din nou, definitiv eliberați de sub puterea duhurilor, duhuri chemate de tatal lor. Dacă ei se expun însă unei batalii spirituale, aceste duhuri vor veni să-i atace.

Apostolul Ioan ne repeta acest adevăr:

«Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu. » (1 Ioan 3:9).

Dumnezeu ne da puterea să rezistăm.

La fel, Apostolul Petru ne spune :

«căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.» (1 Petru 1:18-19).

Biblia este clară : persoanele ce l-au întâlnit cu adevărat pe Domnul Iisus Hristos nu mai se afla sub autoritatea demonilor și nici sub dominația legăturilor ancestrale sau familiale. Vom vorbi despre aceasta puțin mai încolo. (§ 12).

Crestinii care umbla de ani de zile dupa «cura lor sufleteasca» sau folosesc spovedania, pentru a putea fi astfel eliberati, trebuie sa fie - înainte de toate - eliberati de ignoranta !

Noi avem datoria sa renuntam la aceste metode și la alte șiretenii contrare Cuvântului lui Dumnezeu, și sa progresam.

4. TRIUMFALISMUL SAU BIRUINTA TERESTRA «ÎMPARATIA DE ACUM» ('KINGDOM NOW' în engleza)

Rapirea Bisericii, enuntata în mod clar în Cuvântul lui Dumnezeu (Matei cap. 24), este negata si combatuta de către miscarea triumfalismului terestru. Aceasta miscare considera ca biserica trebuie sa cucereasca lumea înainte de revenirea Domnului Iisus Hristos pe Pamânt, pentru ca nu crestinii vor fi rapiti, ci cei rai !

Ei pretind ca Dumnezeu va curata Pamântul rapindu-i pe toti aceia ce se vor razvrati împotriva marelui Sau plan de rascumparare; si ca doar aceia care s-au supus autoritatii lui Dumnezeu, vor putea sa ramâna aici, pe Pamânt. Dupa parerea lor, asteptarea rapirii denota o atitudine pesimista, negativista si de înfrângere !

Rapirea despre care vorbeste Sfânta Scriptura este, în opinia lor, o simpla alegorie. Atunci când Iisus va reaparea, va fi vorba doar de o stare de bucurie extatica sau de o transformare spirituala a sfintilor - fără a fi însa nevoie sa parasim aceasta lume. În acest caz, conform parerii lor, rapirea ar însemna o rapire într-o dimensiune spirituala de gradul trei.

Exemplul Apostolului Ioan este folosit pentru a ilustra aceasta învățatura mincinoasa: Ioan a fost «rapit», adica dus în duh în viziunea apocaliptica ; tot asa cum Sfântul Pavel a fost rapit pâna la al treilea cer. Cum trupurile acestor oameni au ramas pe Pamânt, ei au trait o experienta spirituala.

Prin urmare, pentru aceasta miscare, fagaduinta Cerului nu este decât o simpla promisiune de transformare spirituala, oamenii ramânand pe Pamânt.

Fagaduinta rapirii Bisericii nu poate fi însa ignorata ; împlinirea ei este sigura deoarece ea face parte din nenumaratele planuri ale lui Dumnezeu pentru poporul Sau.

Cuvântul Domnului este sigur în aceasta privinta:

«tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.» (Isaia 55:11), si

«Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.» (1 Tesalonicieni 4:17)

Învatatura biruintei terestre nu le da creștinilor ocazia sa se pregateasca pentru rapire; ei sunt îndreptati neîncetat spre realizările materiale pe care Dumnezeu le poate îmfaptui aici pe Pamânt, mai ales spre cele care sunt în favoarea lor.

În aceste vremuri din urma, avem nevoie de credinta ca sa putem rezista celor ce își bat joc de noi, si care umbla dupa propriile lor pofta, zicând:

«... „Unde este făgăduința venirii Lui? Căci, de când au adormit părinții noștri, toate rămân așa cum erau de la începutul zidirii! » (2 Petru 3:4).

Sa nu va fie frica !

«Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine? Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! „N-aveți nicio teamă de ei și nu vă tulburați! Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.” Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă, având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.» (1 Petru 3:13-16).

5. PRETINSUL BLESTEM AL LUI NOE ASUPRA NEGRILOR

În opinia unor oameni, Africa ar fi un continent blestemat de către Dumnezeu. Acest lucru este bine sapat, de mult timp, în subconstientul multor africani, al oamenilor din Insulele Antile, dar și al europenilor.

Aceasta minciuna se bazează pe interpretarea nesanatoasă a Bibliei, conform căreia poporul de culoare (negru), adică posteritatea lui Ham, cel de-al treilea fiu al lui Noe, ar fi fost blestemat.

Acest pretins blestem a fost folosit pentru legalizarea sclaviei – atât pe baza religiei, cât și pe baza moralei oamenilor.

Ce zice însă Biblia ?

«Domnul a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău. I-a părut rău Domnului că a făcut pe om pe pământ și S-a mâhnit în inima Lui. Și Domnul a zis: „Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut.” Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.» (Geneza 6:5-8).

Opt persoane au supraviețuit potopului: Noe, nevasta lui, cei trei fii ai lor, numiți Cham, Iafet, Sem, precum și sotiile acestora din urma.

După ce oamenii au putut să ocupe din nou Pământul, Biblia ne relatează următorul eveniment:

«Noe a început să fie lucrător de pământ și a sădit o vie. A băut vin, s-a îmbătat și s-a dezgolit în mijlocul cortului său. Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și a spus celor doi frați ai lui afară. Atunci Sem și Iafet au luat mantaua, au pus-o pe umeri, au mers de-a-ndăratelea și au acoperit goliciunea tatălui lor; fiindcă fețele le erau întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor. Noe s-a trezit din amețeala vinului și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tânăr. Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților

lui!” El a mai zis: „Bindecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, și Canaan să fie robul lui! Dumnezeu să lărgească locurile stăpânite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Sem, și Canaan să fie robul lor!»(Geneza 9:20-27).

Blestemul pronunțat de Noe s-a referit doar la nepotul sau, Canaan, fiul lui Ham, și nu la toți urmașii lui Ham.

Fiii lui Ham au fost :

«Fiii lui Ham au fost: Cuș, Mișraim, Put și Canaan ... Canaan a născut pe Sidon, întâiul lui născut, și pe Het; și pe iebusiți, pe amoriți, pe ghirgasiți, pe heviți, pe archiți, pe siniți, pe arvadiți, pe țemariți, pe hamatiți. În urmă, familiile canaaniților s-au împrăștiat. Hotarele canaaniților se întindeau de la Sidon, cum mergi spre Gherar, până la Gaza, și, cum mergi spre Sodoma, Gomora, Adma și Teboim, până la Leșă.» (Geneza 10:6 și Geneza 10:15-19).

Este vorba de țara lui Canaan, nepotul lui Noe, oferită de Dumnezeu mai târziu copiilor lui Israel, descendenții lui Sem, pentru ca acest blestem să fie împlinit (Geneza 17:8 ; Exod 3:17 ; Iosua 3:10).

Cananeenii scăpați de la exterminare au ajuns sclavii evreilor (Iosua 9:3-27).

Asadar, blestemul lui Noe s-a împlinit căci teritoriul lui Canaan, fiul lui Ham și nepot al lui Noe, a devenit țara lui Israel. Israel este urmașul lui Avraam, urmașul lui Sem, fiul lui Noe : CANAAN, fiul lui HAM a fost dus în robie de SEM. Aceasta istorie nu se referă nici la poporul african și nici la ținutul Africii Negre.

În Hristos, nu mai este însă nici evreu și nici grec : acest blestem, chiar dacă ar fi existat, ar fi dispărut pentru creștini, prin sacrificiul lui Iisus. (Noi nu mai trebuie să vedem oamenii: albi, negri, bărbați , femei etc, ci doar suflete, toate având nevoie de mântuire.- n.tr.)

6. ZECIUIALA

Mai exista oare zeciuiala sub Noul Legamânt?

CE NE ÎNVATA BIBLIA CU PRIVIRE LA ACEASTA ;
CE ZICE DUMNEZEU ?

Pe plan material si financiar, nu-i putem aduce nimic lui Dumnezeu. El a creat întregul univers. Are deja orice lucru ce exista... viata dvs. si fiecare bataie a inimii voastre sunt daruri de la Domnul.

« Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc! » (Psalmul 24:1).

« Ascultă, poporul Meu, și voi vorbi; ascultă, Israele, și te voi înștiința. Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău. Nu pentru jertfele tale te mustru: căci arderile tale de tot sunt necurmat înaintea Mea. Nu voi lua tauri din casa ta, nici țapi din staulele tale. Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor. Eu cunosc toate păsările de pe munți, și tot ce se mișcă pe câmp este al Meu. Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea. » (Psalmul 50:7-12).

« Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor. » (Hagai 2:8).

« Și, în adevăr, „ cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui? Cine I-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi? ” Din El, prin El și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin! » (Romani 11:34-36).

CE PUTEM NOI OARE SA-I DAM DOMNULUI ?

Aceasta întrebare este mai mult retorică, neavând nevoie de nici un răspuns deoarece răspunsul este evident ! Nu puteți să-i dați nimic lui Dumnezeu imaginându-vă că El va da ceva la final! Este adevărat că există o lege spirituală conform căreia recoltăm doar ceea ce am semănat, și că orice lucru bun va avea o răsplătire.

Contrar celor ce învață evanghelia prosperității, noi credem că, datorită faptelor noastre, este imposibil să facem din Dumnezeu vreun datornic de-al nostru !

Pe voi vă vrea Dumnezeu. Și vrea să veniți la El cu motivații bune și cu o atitudine sănătoasă, dreaptă.

Cererea zeciuiei în biserici/adunări, deși ancestrală, nu mai este o obligație sub Noul Legământ. Deși contrară Cuvântului, ea se mai folosește și azi pentru a putea asigura venituri slujitorilor Domnului. Robii consacrați lucrării lui Dumnezeu pot beneficia de daruri și de ofrande pentru nevoile lor, dar cererea lor nu este conformă Scripturii.

CARE SUNT PASAJELE BIBLICE FAVORITE ALE PARTIZANILOR TEORIEI ZECIUIEI ?

Cei ce învață despre zeciuială se străduiesc să dovedească, prin Cuvânt, că Dumnezeu a cerut dintotdeauna zeciuială : azi, în același fel cum a făcut-o și în timpul Legii lui Moise.

Ei susțin că zeciuială era o practică ce exista deja în timpul lui Avram. Însă, dacă citim Sfintele Scripturi, vedem că nu este adevărat. (Geneza 14:18-23).

«Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin: el era preot al Dumnezeului celui Preaînalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avram și a zis: „Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!” Și Avram i-a dat zeciuială din toate.» (Geneza 14:18-20).

Primul lucru ce trebuie reținut din acest pasaj este faptul ca «toata» prada din care Avraam a adus zeciuiala nu i-a aparținut lui! Aceste bunuri au aparținut persoanelor care l-au însoțit, adică în special lui Lot, nepotul său, care fusese, mai înainte, capturat de mai mulți împărați. Avram, însoțit de câțiva slujitori de-ai săi, a plecat să se lupte împotriva acestor armate puternice, și în ciuda oricărei așteptări. Melhisedec a recunoscut faptul ca Dumnezeu a fost Acela care i-a dat victoria miraculoasă lui Avram (versetul 20).

Remarcați ce zice Avram în continuare (versetele 22 la 24). El nu va lua nici un lucru din luptă. Avram avea dreptul la partea sa din prada de război, dar a refuzat să-și exercite acest drept, răspunzându-i astfel împăratului Sodomei:

«...că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălțăminte, ca să nu zici: „Am îmbogățit pe Avram.” ...» (Geneza 14:23).

Totuși, în semn de recunoștință adus Domnului din partea celor ce au fost ajutați și eliberați din sclavie într-un mod miraculos, Avram i-a dat lui Melhisedec zeciuiala din toată prada, prada ce trebuia de fapt împartită.

Nu putem însă baza o întreaga învățatură pe acest eveniment ce s-a produs doar o singură dată în Scriptura.

Daca responsabilii insista pe faptul ca trebuie si voi sa urmati exemplul lui Avram, atunci nu aveti decât sa mergeti la ei acasa si sa luati zece procente din tot ce le apartine lor, iar apoi sa dati aceasta parte lucrarii Domnului – în semn de recunostinta din partea lor !

Partizanii zeciuiei folosesc un alt pasaj din Vechiul Testament pentru a sustine ca zeciuiala ar fi fost ceva obligatoriu, si asta înca din vremea lui Iacov, adica cu mult timp înainte ca Legea sa fie data lui Moise.

«Iacov a făcut o juruință și a zis: „Dacă va fi Dumnezeu cu mine și mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac, dacă-mi va da pâine să mănânc și haine să mă îmbrac și dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu; piatra aceasta, pe care am pus-o ca stâlp de aducere aminte, va fi casa lui Dumnezeu și Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da.”» (Geneza 28:20-22).

Sa înțelegem bine ce a zis Iacov în acest pasaj. El a facut un juramânt, o fagaduinta Domnului. (De altfel, Biblia nu ne spune în mod clar daca si-a tinut sau nu fagaduinta).

Este vorba de o fagaduinta exprimata la conditional. Iacov a impus Domnului cinci conditii:

- daca Dumnezeu va fi cu mine,
- daca El ma va pazi în timpul calatoriei mele,
- daca îmi va da pâine sa manânc,
- daca îmi va da haine sa ma îmbrac,
- daca ma voi întoarce în pace la casa tatalui meu.

Abia apoi, el promitea sa dea Domnului zece procente din tot ce El îi va da, adica daca toate aceste cinci conditii erau reunite.

Daca asta înseamna sa dati zeciuiala, atunci simtiti-va liberi sa va faceti si voi o lista cu tot ce doriti sa va dea Domnul si, dupa ce ati obtinut tot (Iacov a trebuit sa astepte douazeci de ani pâna sa ajunga vada ceea ce a cerut), începeti atunci sa platiti Domnului ceea ce-i datorati... , o data la 20 de ani, de exemplu !

CARE ERA SCOPUL ZECIUIELII SUB VECHIUL LEGAMÂNT, ADICA ÎN TIMPUL APLICĂRII LEGII LUI MOISE ?

Ca sa putem raspunde corect la acesata întrebare, trebuie sa ne uitam în Cuvânt si la poruncile lui Dumnezeu către poporul Sau.

Desigur, zeciuiala a existat sub Vechiul Legamânt, si nu contestam acest lucru caci Biblia este clara în privinta ei, dar la ce servea oare zeciuiala ?

În Vechiul Testament, Dumnezeu a dat trei feluri de legi pentru a organiza, în toate domeniile, viata poporului Sau:

- legi sociale,
- legi morale,
- legi ceremoniale.

Anumite legi nu pot fi însa aplicate astazi de crestini.

– *Legile sociale*

Legile sociale au în vedere în mod specific si în mod exclusiv functionarea societatii evreiesti. Este vorba aici despre acele norme ce conduceau viata zilnica din sânul comunitatii lui Israel pe teritoriul dat ei de către Dumnezeu ; prin urmare, aceste legi nu pot fi aplicate crestinilor aflati sub Noul Legamânt.

Cel mai bun exemplu este cel din Exod capitolul 21, privind organizarea slujbei sclavilor evrei sau a strainilor si legaturile acestora cu stapânii lor.

Asadar, ele sunt determinate de contextul istoric, economic si geografic, context diferit de cel de astazi.

– *Legile morale*

Dumnezeu este Sfânt, iar poporul Sau trebuie sa fie sfânt. Cartea Leviticului îndeosebi vorbeste aceste legi morale; ele mai exista si astazi, neputând fi ignorate sau uitate.

Citim, de exemplu, în Levitic 18:22 ca homosexualitatea este o abominatie. Noul Testament ne confirma faptul ca aceasta este un lucru dezgustator:

«Nu știți că cei nedreți nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu. ». (1 Corinteni 6:9-10).

Cele zece porunci sunt si ele legi morale. Ele mai sunt si astazi în vigoare caci nu pot fi schimbate, adica abolite. Legile morale sunt înscrise în constiinta omului, puse în mintea lor si gravate în inima lui (Evrei 8:10). Acest lucru înseamna ca omul stie sa faca deosebirea dintre bine si rau.

De exemplu, ne este interzis sa vedem nuditatea tatalui sau a mamei noastre, chiar si a celorlalte persoane - în afara, desigur, de cea a sotului sau sotiei noastre. Înainte de casatorie, nu trebuie însa sa o vedem nici pe a lor.

Legile morale sunt «rezumate» astfel de către Domnul Iisus:

«Iisus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn”; și: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta”; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.» (Marcu 12:29-31).

– *Legile ceremoniale*

Legile ceremoniale se refera la adorarea Domnului; ele sunt redade în special în cartile : Exod, Numeri, Levitic si Deuteronom.

Aceste legi evocau sacrificiile, sarbatorile si slujba din Templu.

Cortul Întâlnirii era locul unde se găsea chivotul Legamântului si unde Dumnezeu venea sa se întâlneasca cu poporul Sau. Pe-atunci slujba era facuta în Cortul Întâlnirii, în «templul portativ».

Împaratul Solomon a fost acela care a construit, mai târziu, un templu stabil si somptuos.

Cultul evreilor era supus unor reguli rigide, foarte severe si nealterabile : precum erau, de exemplu, normele obligatorii privind darurile, sacrificiile, libațiile (acte rituale evreiesti – n. tr.) consacrate lui Dumnezeu, perioadele când trebuiau sa se tina sarbatorile ceremoniale, ritualurile de purificare, dar si regulile privind preotimea, slujba etc...

Asa au ramas toate aceste legi ceremoniale pâna la sacrificiul Domnului Iisus Hristos de pe cruce.

Ioan 1:29 ne spune «... „*Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!*”» În Vechiul Testament, sacrificarea animalelor nu a facut decât sa arunce un val peste pacat. Iisus, Mielul pascal, a murit ca sa ne elibereze de obligatia de a îndeplini un ritual stabilit de anumite legi ceremoniale. «*Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea.*» (Romani 10:4).

Iisus a venit în lume si a pus capat acestui cult. De aceea, El a zis : «*S-a isprăvit!*» (Ioan 19 :30).

Prin sacrificiul Sau, Iisus ne-a eliberat de sub povara legilor ceremoniale. Este inutil astazi, de exemplu, sa aducem un miel (bărrbătesc si fără de cusur) pentru pocainta de pacatele noastre si primirea iertarii Domnului.

Zeciuielile au facut deci parte din legile ceremoniale si sociale. Domnul Iisus ne-a eliberat însa de toate aceste legi ; prin urmare, ele nu mai pot fi aplicate de nimeni sub Noul Legamânt.

Odata ce am înteles motivul pentru care zeciuiiala a fost instaurata prin legea data lui Moise, suprimarea ei se poate justifica cu usurinta sub Noul Legamânt.

În Vechiul Legamânt, existau **patru feluri de zeciuiiala** :

- ZECIUIALA PENTRU ISRAELITI ERA CERUTA ANUAL!

În fiecare an, toti israelitii trebuiau sa pastreze zece procente din produsele lor, în scopul pelerinajelor lor anuale la Ierusalim, unde primeau binecuvântarile lui Dumnezeu (Deuteronom 12:17-18 ; Deuteronom 14:1-26 si Deuteronom 16:16).

«Să iei zeciuiiala din tot ce-ți va aduce sămânța, din ce-ți va aduce ogorul în fiecare an. Și să mănânci înaintea Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege ca să-Și așeze Numele acolo, zeciuiiala din grâul tău, din mustul tău și din untdelemnul tău și întâii născuți din cireada și turma ta, ca să te înveți să te temi întotdeauna de Domnul Dumnezeul tău. Poate, când te va binecuvânta Domnul Dumnezeul tău, drumul va fi prea lung ca să-ți poți duce zeciuiiala acolo, din pricina depărtării tale de locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău ca să-Și pună acolo Numele Lui. Atunci, să-ți prefaci zeciuiiala în argint, să strângi argintul acela în mână și să te duci la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeul tău. Acolo, să cumperi cu argintul acela tot ce vei dori: boi, oi, vin și băuturi tari, tot ce-ți va plăcea, să le mănânci înaintea Domnului Dumnezeului tău și să te bucuri tu și familia ta. »

(Deuteronom 14:22-26).

Aceasta prima zeciuiiala trebuia consumata de întregul popor cu ocazia sarbatorilor. Aceste sarbatori erau facute tocmai pentru ca poporul sa se poata bucura înaintea lui Dumnezeu la Ierusalim (Deuteronom 16:16).

Pentru aceste sarbatori, Dumnezeu a dorit ca toti sa aiba ceva si sa nu duca lipsa. De aceea, în timpul anului, toti trebuiau sa puna deoparte zece procente din productia lor agricola ca sa se poata apoi bucura împreuna cu familiile lor.

Zeciuiala nu trebuia platita în bani, ci în natura, adica în produse.

- ZECIUIALA PENTRU LEVITI

Poporul trebuia sa plateasca o anumita zeciuiala levitilor, zeciuiala preluata de ei tot din trei în trei ani (Deuteronom 14:27 ; 26:12 si Numeri 12:18-19).

Aceasta zeciuiala era datorata levitilor în plus de partea din zeciuiala anuala, împartita de popor cu acestia în timpul sarbatorii redete mai sus.

Trebuie sa insistam asupra faptului ca levitii nu aveau nici o sursa de venit ; ei nu aveau nici o bucata de pamânt, într-o vreme în care principala bogatia în Israel provenea din productia agricola.

Toate triburile lui Israel, cu exceptia levitiilor, au primit drept « mostenire », dupa intrarea lor în Canaan, un anumit tinut. Levitii însă aveau de îndeplinit o sarcina deosebită în sânul natiunii lui Israel : ei trebuiau sa tina slujba în Cortul Întâlnirii. Pentru acest serviciu, ei percepeau un «impozit pe venit» de 10 % din toate veniturile evreilor.

Levitii trebuiau sa îndeplineasca si functiile de ceea ce numim astazi : inspectori sanitari, politisti, magistrati si învatatori/profesori. (caci nu toti erau preoti - n.tr.).

Folosind un limbaj modern, putem spune ca levitii erau «functionari publici». Nevoile lor erau acoperite de perceperea acestei taxe de 10 % din veniturile întregii natiuni.

*- ZECIUIALA PENTRU STRAINI, VADUVE SI ORFANI:
CERUTA TOT DIN TREI ÎN TREI ANI!*

Poporul trebuia sa plateasca o anumita zeciuiala levitiilor, strainilor, vaduvelor si orfanilor (Deuteronom 14:28-29).

În afara de aceasta zeciuiala, acesti oameni nu aveau o alta sursa de venit.

Spre deosebire de alte popoare nomade din regiune, poporul evreu, odata cu intrarea sa în Canaan, s-a sedentarizat, lucrând pamântul. Persoanele fără pamânt erau asadar foarte sarace ; zeciuiala data lor era considerata un ajutor - si nicidecum ceva dat levitilor tocmai datorita faptului ca acestia erau preoti/sacrificatori.

«După trei ani, să scoți toată zeciuiala din venitul tău din anul al treilea și s-o pui în cetățile tale. Atunci să vină levitul, care n-are nici parte, nici moștenire cu tine, străinul, orfanul și văduva, care vor fi în cetățile tale, și să mănânce și să se sature, pentru ca Domnul Dumnezeul tău să te binecuvânteze în toate lucrările pe care le vei face cu mâinile tale.» (Deuteronom 14:28-29).

Aceasta zeciuiala, destinata saracilor, vaduvelor si orfanilor s-ar numi astazi, în tarile moderne «alocatie familiala» sau «ajutor social».

Ea trebuia platita tot din trei în trei ani.

- ZECIUIALA ZECIUIELII

Levitii trebuiau sa plateasca Domnului «zeciuiala zeciuielii», adica zece procente din tot ce primeau ei în fiecare an, dar si din ce ceea ce li se dadea tot din trei în trei ani (Numeri 18:28-29).

«Domnul a vorbit lui Moise și a zis: „Să vorbești leviților și să le spui: „Când veți primi de la copiii lui Israel zeciuiala pe care v-o dau din partea lor, ca moștenire a voastră, să luați întâi din ea un dar pentru Domnul, și anume: a zecea parte din zeciuială; și darul vostru vi se va socoti ca grâul care se ia întâi din arie și ca mustul care se ia întâi din teasc. Astfel să luați și voi întâi un dar pentru Domnul, din toate zeciuielile pe care le veți primi de la copiii lui Israel, și să dați preotului Aaron darul pe care-l veți lua întâi din ele pentru Domnul. Din toate darurile care vi se vor da, să luați întâi toate darurile pentru Domnul; din tot ce va fi mai bun, să luați întâi partea închinată Domnului. Să le spui: „După ce veți lua din ele partea cea mai bună, zeciuiala va fi socotită leviților ca venitul de la arie și ca venitul de la teasc. Să-l mâncați într-un loc oarecare, voi și casa voastră; căci aceasta este plata voastră pentru slujba pe care o faceți în Cortul întâlnirii.» (Numeri 18:25-31).

Toti preotii erau leviti, dar nu toti levitii ajungeau preoti. Preotii se trageau din Aaron si aveau responsabilitati deosebite în timpul cultului din Cortul Întâlnirii, iar apoi din Templu.

A doua zeciuiala le oferea preotilor o garantie financiara – ca ei sa poata asigura oricând buna functionare a slujbei din Templu.

«Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba Cortului întâlnirii.» (Numeri 18:21).

Caracteristicile acestor patru zeciuieli :

Toate aceste zeciuieli nu erau deloc un dar/ofranda voluntar (a). Vorbim de adevarate taxe. Specialisti în materie au efectuat unele calcule, ce sustin ca totalul zeciuielilor platite de evrei ar fi reprezentat 23,3 % din veniturile lor anuale. Acest procent se aseamana cu impozitul pe venit platit de cetatenii unui stat modern de astazi.

Am explicat aici faptul ca legile ceremoniale nu mai pot sa se aplice datorita sacrificiului Domnului Iisus Hristos. Mai mult, bisericile/adunarile nu mai pot sa perceapa astazi un impozit obligatoriu în principiul si în procentul sau (10%), nici pentru viata comunitatii crestine, dar nici la functionarea societatii în întregul ei.

Un alt verset favorit al celor ce învata platirea zeciuielii este cel din *Maleahi 3:10* :

«Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.»

Cartea Maleahi are în vedere aplicarea stricta a Legii lui Moise; ea se adreseaza mai ales preotilor.

«El va șede, va topi și va curăța argintul; va curăța pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și vor aduce Domnului daruri neprihănite.» (Maleahi 3:3).

Toti cei ce cer si asteapta plata zeciuielii (zeciuiala sanctionata, în opinia lor, de blestemele anuntate de cartea Maleahi), uita ca aceasta carte se refera si la zeciuielile cerute levitilor.

Prin urmare, robii mincinosi, care mai cer și astăzi plata zeciuiei, ar trebui să se numere printre primele victime ale blestemelor, blesteme cu care ei amenința poporul.

Nu numai că zeciuiala nu mai este de actualitate, dar dacă ar fi să fie așa cum zice ei, toți aceia care o cer ar trebui să fie primii să o plătească ! După distrugerea Templului din Ierusalim în anul 70 d.Hr., ei sunt incapabili să numească beneficiarii zeciuiei.

«Preotul, fiul lui Aaron, va fi cu leviții când vor ridica zeciuiala; și leviții vor aduce zeciuială din zeciuială la Casa Dumnezeului nostru, în cămărilor casei vistieriei.» (Neemia 10:38).

Noi, creștinii, suntem sub Noul Legământ; nu mai trăim sub Legea lui Moise. Trăim sub har, harul daruit nouă de Domnul Iisus Hristos.

«Căci toți cei ce se bizuie pe faptele Legii sunt sub blestem; pentru că este scris: „Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă.” »(Galateni 3:10).

Dacă vă hotărâți însă să vă legați de Lege, vă puneți singuri sub un blestem pentru că nu vă veți putea ține de ea.

Nu veți putea respecta niciodată Legea lui Moise în totalitatea ei deoarece firea voastră nu poate să se supună acestei legi !

Legea lui Moise avea drept scop să fie asemenea unui turore/îndrumător, a unui învățător:

«Înainte de venirea credinței, noi eram sub paza Legii, închiși pentru credința care trebuia să fie descoperită. Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător^a spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.» (Galateni 3:23-24).

^aGreacă: pedagog

În Biserica Primară, anumiți oameni au dorit să-i oblige pe cei convertiți veniți din Neamuri să tina Legea evreiască. A urmat apoi o controversă, în urma căreia a avut loc prima întrunire a primului «conciliu» bisericesc.

Aparatorii zeciuiei fac deseori referire la *Galateni 6:6* :

«Cine primește învățătura în Cuvânt să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață.»

Dar asta nu înseamnă că trebuie să dam, luna de luna, responsabililor bisericii zece procente din salariul nostru! Acest verset nu se referă la zeciuială. Nu este vorba de nici o zeciuială, ci de «toate bunurile» - lucru spus într-un context deosebit, adică la începutul Bisericii, când creștinii puneau tot ce aveau în comun.

«Aceia dintre fiii lui Levi care îndeplinesc slujba de preoți, după Lege, au poruncă să ia zeciuială de la norod, adică de la frații lor, cu toate că și ei se coboară din Avraam. Iar el, care nu se coboară din familia lor, a luat zeciuială de la Avraam și a binecuvântat pe cel ce avea făgăduințele. Dar fără îndoială că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare. Și apoi aici, cei ce iau zeciuială sunt niște oameni muritori; pe când acolo, o ia cineva despre care se mărturisește că este viu. Mai mult, însuși Levi, care ia zeciuială, a plătit zeciuiala, ca să zicem așa, prin Avraam; căci era încă în coapsele strămoșului său, când a întâmpinat Melhisedec pe Avraam. Dacă, dar, desăvârșirea ar fi fost cu putință prin preoția leviților – căci sub preoția aceasta a primit poporul Legea – ce nevoie mai era să se ridice un alt preot „după rânduiala lui Melhisedec”, și nu după rânduiala lui Aaron? Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia numai decît să aibă loc și o schimbare a Legii.» (Evrei 7:5-12).

- Întrebare : ce poruncea Legea levitilor care îndeplineau slujba de preoți?
- Raspuns : «*au poruncă să ia zeciuială de la norod*» (v. 5).
- Întrebare: pe ce se bazează atunci legea zeciuiei?
- Raspuns: «*căci sub preoția aceasta (preotimea levitică)*

a primit poporul Legea» (v. 11)

- Întrebare: Sub Noul Legământ, s-a schimbat oare aceasta preotime levitica?

- Raspuns: *«odată schimbată preoția, trebuia numaidecât să aibă loc și o schimbare a Legii.» (v. 12)*

Daca preotimea levitica a fost schimbată sub Noul Legământ, ce putem spune despre legea zecuielii bazata în totalitate pe acea preotime?

Raspunsul este foarte simplu: *«trebuia numaidecât să aibă loc și o schimbare a Legii.» (v. 12).*

«...se desființează aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărniceii ei» (v. 18).

Conform legii, preotimea levitica si zecuiiala sunt inseparabile; daca, datorita schimbarii legii, una dintre ele dispare, atunci si cealalta dispare în mod automat.

Sub Noul Legământ, credinciosii trebuie sa înțeleaga faptul ca au fost rascumparati datorita Sângelui lui Iisus si ca bunurile lor apartin deja Domnului. Prin urmare, ei trebuie sa daruiasca cu convingere si cu dragoste, nu din sila si nici dintr-o obligatie prescrisa prin Legea lui Moise.

A învățat Iisus oare zecuiiala ?

De-a lungul slujirii Sale, Domnul Iisus a evocat problema zecuielii de nenumarate ori evreilor care cereau aplicarea Legii.

El le-a zis fariseilor urmatoarele cuvinte :

«Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zecuiială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute. Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!»

(Matei 23:23-24).

Înseamna oare acest lucru ca noi, creștinii trebuie să plătim zeciuiala? Desigur că nu !

Fariseii se considerau pe sine ca fiind «consacrați Legii».

Sfântul Pavel era și el un fost fariseu. El a zis despre sine că era :
«*cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană.*
(Filipeni 3:6).

În întreg capitolul 23 din Matei, Iisus își exprima mânia împotriva celor fățarnici. El îi denunța astfel:

«*Nebuni și orbi! Care este mai mare: darul sau altarul, care sfințește darul?»* (Matei 23:19).

Reproșurile lui Iisus împotriva fariseilor și a Ierusalimului se sfârșesc cu anunțul morții sale și distrugerea templului. Domnul anunța astfel un Nou Legământ. Aceasta Noua Alianță nu se mai bazează pe Legea lui Moise.

Iisus a cerut însă respectarea Legii și plata zeciuiei. De fiecare dată, El i-a invitat pe cei ce-l întrebau să respecte Legea dată lui Moise pentru că legile ceremoniale erau încă în vigoare; ele au fost anulate abia la moartea Sa, prin Învierea Sa. (Luca 10:25 ; Luca 18:18).

Iisus le-a spus : « *Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.*» (Matei 5:17).

Dar, odată cu moartea și învierea Lui, lucrurile s-au schimbat ! Perdeaua din templu s-a rupt în două, accesul către Tronul lui Dumnezeu este liber pentru noi toți, căci nu mai suntem sub Lege, ci sub Har. (Ioan 19:30).

Iisus ne-a vorbit apoi despre doi oameni. Unul dintre ei își plătea zeciuiala, iar celălalt - nu :

«*„Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era fariseu, și altul vameș. Fariseul stătea în picioare și a început să se roage în sine astfel:*

„Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrești, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din toate veniturile mele.” Vameșul stătea departe și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a coborât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță va fi smerit; și oricine se smerește va fi înălțat.”» (Luca 18:10-14).

Care a fost oare îndreptat înaintea Domnului : omul care platea zeciuală ori cel care nu o platea?

«El le-a mai zis: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră. Căci Moise a zis: „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”; și: „Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea.” Voi, dimpotrivă, ziceți: „Dacă un om va spune tatălui său sau mamei sale: „Ori cu ce te-aș putea ajuta este „Corban”, adică dat lui Dumnezeu, face bine”; și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl sau pentru mama sa. Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!” » (Marcu 7:9-13).

Daca banii necesari îngrijirii familiei voastre, îi dati bisericii/adunarii dvs. drept « zeciuală », atunci sa stiti ca faceti precum fariseii pe care i-a certat Domnul Iisus!

Voi anulați Cuvântul lui Dumnezeu prin traditia/datina voastra, lucru reprosat cu tarie de către Domnul Iisus fariseilor.

Ce ne zice oare Noul Testament cu privire la bani si la daruri ?

«Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea.» (Romani 13:7).

Trebuie sa ne platim în continuare taxele, impozitele cerute de către autoritatile statului. Din acest punct de vedere, nimic nu s-a schimbat cu privire la Vechiul Testament ! Trebuie sa platim pentru finanțarea organismelor de stat, fie ca e vorba de finanțarea alocațiilor sociale sau a altor servicii publice !

Zeciuiala însă nu mai servește la așa ceva. Aceste servicii nu mai sunt astăzi oferite de către bisericile locale, de aceea ele nu au cum să ceară credincioșilor un astfel de impozit !

As dori să citez aici un pasaj, extras din Dictionarul Biblic WESTHPHAL, ce se referă la zeciuiala : «În primele patru secole, Biserica Primară a renunțat la toate preceptele legale, acceptând doar daruri voluntare din partea credincioșilor. Treptat însă, dobândind un caracter obligatoriu, zeciuiala a fost sancționată în anul 585 de către cel de-al doilea Conciliu din Macon. În Franța, zeciuiala impusă în beneficiul bisericii romano-catolice, nu a fost abolită decât în timpul Revoluției. În bisericile din timpul Reformei, zeciuiala nu a devenit niciodată o regulă, ci erau practicate darurile voluntare și de recunoștință.»

Darurile și ofrandele

În privința darurilor noastre, înainte de toate trebuie să recunoaștem faptul că îi aparținem Domnului în întregime, cu tot ceea ce noi avem. Când venim în fața Sa, nu trebuie să uităm niciodată acest adevăr!

«Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.»
(Romani 12:1).

«Fraților, voim să vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în bisericile Macedoniei. În mijlocul multelor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare și sărăcia lor lucie au dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor. Vă mărturisesc că au dat de bunăvoie, după puterea lor și chiar peste puterile lor.»

Și ne-au rugat cu mari stăruințe pentru harul și părțasia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjduisem, dar s-au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului, și apoi nouă, prin voia lui Dumnezeu.» (2 Corinteni 8:1-5).

Majoritatea creștinilor nu se gândesc să aplice acest verset la darurile financiare pe care ei le-ar putea face.

Noi trebuie însă să dam – atunci când dam - inspirându-ne din felul în care Dumnezeu a dat:

«Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.» (Ioan 3:16).

Notati felul în care Dumnezeu daruiește:

- motivația Lui este dragostea,
- daruindu-L pe Fiul Său, Tatăl Său a dat pe Sine Însuși,
- Dumnezeu a dat ca să răspundă unei nevoi, și nu doar lacomiei noastre: *«pentru ca oricine crede în El să nu piară...» (Ioan 3:16).*

Cum spune Cuvântul să dam?

- SA DAM CUIVA CA RĂSPUNS LA O NEVOIE

Trebuie să dam din ceea ce avem ca răspuns la o nevoie, și nu doar pentru a satisface lacomia conducătorilor/ responsabililor noștri sau poate chiar a noastră !

Astăzi, creștinilor li se formulează neîncetat tot felul de cereri... Cei «de profesie» le cer oamenilor zeciuiala pentru că apoi să-și cumpere case, proprietăți, mașini, excursii,... și asta, bineînțeles, «spre slava Domnului» !

Acești ziditori de imperii ne cer zeciuiala pentru propria lor slujire, amenințându-ne cu cele mai rele și aspre pedepse din partea lui Dumnezeu în cazul în care nu o dam.

Biblia ne cere să venim în ajutorul adevăraților nevoi:

«Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toți cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau prețul lucrurilor vândute și-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.» (Faptele Apostolilor 4:34-35).

«În vremea aceea, s-au coborât niște proroci din Ierusalim la Antiohia. Unul din ei, numit Agab, s-a sculat și a vestit, prin Duhul, că va fi o foamete mare în toată lumea. Și a și fost, în adevăr, în zilele împăratului Claudiu. Ucenicii au hotărât să trimită, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților care locuiau în Iudeea, ceea ce au și făcut; și au trimis acest ajutor la prezbiteri, prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.» (Faptele Apostolilor 11:27-30).

Dimpotriwa, astăzi profetii mincinoși vad mereu și peste tot doar «prosperitate/bunastare» și «trezire». Ei împing publicul entuziast să îi sustină în minister, în slujba, usurându-i înșă de sume importante de bani.

- SA DAM ÎN ASCUNS ȘI CU SMERENIE

«Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata. Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.» (Matei 6:1-4).

- SA DAM DUPA(nu peste/n. tr.)POSIBILITATILE NOASTRE

«Pentru că, dacă este bunăvoință, darul este primit, avându-se în vedere ce are cineva, nu ce n-are.» (2 Corinteni 8:12).

Daca aveti 10 euro, dar datorati cuiva 10 euro, iar în loc sa va platiti datoria, dati acesti bani unei biserici sau organizatii religioase, sa stiti ca Dumnezeu nu va va accepta acest dar. Platiti-va mai întâi datoriile si nu dati decât ceea ce aveti cu adevarat.

Când primim salariul, trebuie sa ne platim chiria, facturile... Întrebat-l apoi pe Dumnezeu cum sa folositi banii ce v-au ramas (daca v-au ramas), caci îi apartin Lui în totalitate. Si, doar dupa ce am primit sfatul Domnului, sa dam cu bucurie si fără nici o constrângere.

- SA DAM DE BUNAVOIE SI CU BUCURIE

«Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu.” Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună, după cum este scris: „A împrăștiat, a dat săracilor, neprihănirea lui rămâne în veac.” „Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană” vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre. În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu. Căci ajutorul dat de darurile acestea, nu numai că acoperă nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu.» (2 Corinteni 9:7-12).

Conform Sfintelor Scripturi, când dam, trebuie sa fim cu adevarat bucurosi ca putem da ! Dar, daca nu puteti darui cu bucurie, sa nu dati nimic ! Dumnezeu nu va va cere altfel, si nici nu va va accepta un altfel de dar !

Puteti deci sa alegeti sa va platiti în continuare zeciuiala pentru a avea constiinta voastra buna, flatându-va astfel preotii/pastorii si încurajându-le dragostea de bani. Dar, facând asa, ar fi ca si cum ati ceda cererilor Nicolaitilor, punându-va pe voi-însiva sub un jug strain.

Puteti sa alegeti s-o platiti din obisnuinta sau datorita imitarii altora. Tot asa, evreii, odata ajunsi în Canaan, s-au sustras de buna voie de la ascultarea Domnului, cerând un rege caci asa era obiceiul popoarelor din jurul lor.

«El a zis: „Iată care va fi dreptul împăratului care va domni peste voi: el va lua pe fiii voștri, îi va pune la carele sale și între călăreții lui, ca să alerge înaintea carului lui; îi va pune căpetenii peste o mie și căpetenii peste cincizeci și-i va întrebuința la aratul pământurilor lui, la seceratul bucatelor lui, la facerea armelor lui de război și a uneltelor carelor lui. Va lua pe fetele voastre să-i facă miresme de mâncare și pâine. Va lua cea mai bună parte din câmpiile voastre, din viile voastre și din măslinii voștri și o va da slujitorilor lui. Va lua zeciuială din rodul semințelor și viilor voastre și o va da famenilor și slujitorilor lui. Va lua pe robii și roabele voastre, cei mai buni boi și măgari ai voștri, și-i va întrebuința la lucrările lui. Va lua zeciuială din oile voastre, și voi înșivă veți fi slugile lui. Și atunci veți striga împotriva împăratului vostru pe care-l veți alege, dar Domnul nu vă va asculta.”» (1 Samuel 8:11-18).

Când acceptati un foc strain, sa stiti ca înlocuiti autoritatea Domnului Iisus cu aceea a unui om, a unei organizatii sau a unei învățături/doctrine, si veti sfârși prin :

- a va plati zeciuiala,
- a ajunge sclav,
- a va îndeparta de Dumnezeu, care nu va va mai asculta rugaciunile.

Zeciuiala nu mai exista sub Noul Legamânt.

Astfel spus, aflând acum ca zeciuiala nu mai este de actualitate, puteti sa încetati s-o mai dati sau s-o luati de la oameni, dar si sa învățati despre ea.

Nu va mai lasati amagiti de «profitorii spirituali», care învățata zeciuiala având intentii rele si care folosesc aceasta metoda ca sa «tunda» cât mai bine oile !

Va îndemnam sa va legati mai degraba de Cuvânt si sa vegheati.

Din cauza învățaturii zeciuiei, am pierdut eu multi prieteni pastori, si sunt numit astazi eretic, satanist si ‘proroc mincinos’. Dar, prin mila Domnului, voi rezista atacurilor pâna la capat.

7. OBICEIURILE, TRADITIILE SI SARBATORILE

A – Obiceiurile si traditiile (Faptele Apostolilor 6)

Trebuie oare identitatea noastra crestina sa ne schimbe modul de a trai?

Iisus, în Numele Sau, a abolit diferentele ce exista între popoare.

«Așa vorbește Domnul: „Nu vă luați după felul de viață al neamurilor și nu vă temeți de semnele cerului, pentru că neamurile se tem de ele. Căci obiceiurile popoarelor sunt deșarte...”»

(Ieremia 10:2-3).

«Și fariseii și cărturarii L-au întrebat: „Pentru ce nu se țin ucenicii Tăi de datina bătrânilor, ci prânzesc cu mâinile nespălate?” Iisus le-a răspuns: „Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.” Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni (...) Și așa, ați desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina voastră. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta!”» (Marcu 7:5-13).

Biblia ne învata ca planul lui Dumnezeu pentru om este unitatea prin si datorita Lui.

Cei ce au construit Turnul Babel au respins acest principiu, iar pedeapsa Domnului a urmat : deodata, nu s-au mai putut înțelege unul cu altul.

«De aceea cetatea a fost numită Babel^a, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului.» (Geneza 11:9)

^a Încurcătură

În schimb, la Rusalii, odata cu coborârea Duhului Sfânt, oameni veniti din toata lumea, vorbind în diferite limbi, au fost reuniti prin Voia Domnului.

Diferentele de limba au fost astfel înlaturate pentru ca fiecare sa poata auzi vorbindu-se despre minunile Domnului!

«Toți se mirau, se minunau și ziceau unii către alții: „Toți aceștia care vorbesc nu sunt galileeni? Cum, dar, îi auzim vorbind fiecare din noi în limba noastră, în care ne-am născut? Parți, mezi, elamiți, locuitori din Mesopotamia, Iudeea, Capadocia, Pont, Asia, Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, iudei sau prozeliți, cretani și arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!”»

(Faptele Apostolilor 2:7-11).

Deosebirile de cultura si de traditie care, la origine, sunt un motiv de violenta între oameni, nu pot sa dispara decât în Iisus Hristos.

Primul omor a rezultat dintr-un dezacord cu privire la notiunea de dar; Cain nu a suportat conceptia lui Abel, mult prea diferita de a sa si apoi l-a ucis.

Diferentele esentiale de conceptie, de gândire sunt numite astazi «culturi si traditii». Ele se afla la originea nenumaratelor divizari si conflicte dintre popoare. Biblia ne da câteva exemple simbolice în acest sens.

În Vechiul Testament exista o deosebire între cei circumscrisi si cei necircumscrisi; între samariteni si evrei. Iisus ne-a aratat însa ca inima unui samaritean poate fi mai curata decât inima unui evreu, fie el chiar preot israelit, pentru ca samariteanul a stiut sa-si lase deoparte prejudecatile atunci când a îndeplinit porunca principala a lui Dumnezeu : sa iubeasca si sa ajute. (Luca 10:25-37)

În baza acestui principiu, un crestin poate fi acceptat ori respins de o biserica/adunare; si la rândul sau, poate fi capabil ori incapabil în a arata dragoste semenului sau.

Atunci când nu cunosc sau când sunt în contradictie cu Cuvântul lui Dumnezeu, traditiile, obiceiurile si culturile popoarelor provoaca greutati si mari necazuri în bisericile de astazi.

Alteori, Cuvântul Domnului este înlocuit cu practicile noastre ecleziastice.

Casatoria este un exemplu semnificativ. Chiar în zilele noastre, exista anumite persoane care se supun obiceiului conform caruia este interzisa casatoria cu o persoana aparținând unui alt grup (rasa, popor sau trib).

Crestinilor le este greu sa se roage cu frati sau surori în credinta daca acestia/acestea au o origina culturala sau rasiala diferita de a lor. De exemplu, unii africani - vorbesc de ei din propria mea experienta, dar acest lucru este valabil în toate comunitatile - cauta adunari în care conducatorii au aceeasi origine ca si ei, caci doresc cu orice pret pastrarea traditiilor, obiceiurilor si culturii lor, refuzând diversitatea adusa de alte popoare. Cântecele de lauda sunt cântate în limba lor materna. Din cauza aceasta, crestinii care nu apartin comunitatii lor se vor simti exclusi.

Cuvântul lui Dumnezeu ne spune însa:

«Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile...»(Matei 28:19).

Trebuie deci ca crestinii din strainatate reuniti la rugaciune sa depuna eforturi de adaptare în tara straina pentru ca, prin acest act de dragoste sa o poata influenta, aflându-se asadar într-o «emigrare misionara».

Trebuie sa facem precum Sfântul Pavel:

«Cu iudeii m-am făcut ca un iudeu, ca să câștig pe iudei; cu cei ce sunt sub Lege m-am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege; cu cei ce sunt fără Lege m-am făcut ca și cum aș fi fost fără Lege (măcar că nu sunt fără o Lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub Legea lui Hristos), ca să câștig pe cei fără lege. Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca, oricum, să măntuiesc pe unii din ei. Fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea.»

(1 Corinteni 9:20-23).

Înca din copilăria sa, fiecare creștin este modelat de cultura poporului lui, cultura ce-l va influenta în felul de a vorbi, de a mânca, de a gândi sau de a se comporta.

Culturile noastre nu reprezintă însă Adevărul și nu trebuie ca ele sa domine asupra noastră în detrimentul Cuvântului lui Dumnezeu.

Evangelizarea nu înseamna colonizare daca se respecta poruncile Domnului.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învata urmatoarele:

«Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Iisus.» (Galateni 3:28).

În Hristos, traditiile si obiceiurile nu mai exista caci, prin sacrificiul Sau, am fost eliberati, cu totii, de sub influenta lor.

De ce atunci aceasta întrebare, legata de traditii si obiceiuri culturale sau nationale, este atât de importanta în pregatirea Miresei, adica a Bisericii slavite ? - Pentru ca exista doua alternative : ori unitatea în Hristos, în ciuda multiplelor noastre diferente, ori momeala unei treziri mondiale, promovata de vreo biserica apostata/ratacita.

«Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!» (Filipeni 4:4).

Crestinii se simt însa legati de ceremonialul multor sarbatori ce nu dau slava Domnului.

În marturia noastra, noua trebuie sa ne pese cine este cu adevarat înaltat în timpul celebrarii aniversarilor sau asa-ziselor sarbatori «traditionale», precum : Craciunul, Halloween sau Sarbatoarea Sfintilor.

B – Craciunul & mos Craciun

Aceasta sarbatoare este un simbol pentru crestini. Totusi, ea este si a fost dintotdeauna o sarbatoare pagâna.

Craciunul nu este altceva decât sarbatorirea zilei de nastere a Domnului Iisus Hristos. Multi istorici au fost interesati de originea/aparitia si semnificatia sarbatoririi zilei de nastere.

Noi nu vom face decât sa ne inspiram din nenumaratele studii realizate cu privire la acest subiect.

- ORIGINEA SARBATORII CRACIUNULUI

«Nenumaratele obiceiuri ale oamenilor de a-si sarbatori ziua de nastere au o lunga istorie. Ele îsi trag originea din magie si din diferitele religii.

Obiceiurile conform carora ziua de nastere este una una a felicitarilor, cadourilor, dar si o sarbatoare însotita de lumânari, au fost practicate din timpuri stravechi. Ele aveau scopul de a proteja persoana sarbatorita împotriva demonilor, adica de a-i asigura siguranta în anul ce urma...Pâna în secolul al IV-lea, crestinismul a respins sarbatorirea zilelor de nastere pentru ca acest lucru era considerat drept obicei pagân.» (Ziarul german Schwäbische Zeitung, 4 aprilie 1981, pag 4.)

*«Grecii ... credeau ca, la nastere, fiecare om primeste un duh sau un demon protector, care ne asista la nastere si ne apara de-a lungul întregii noastre vietii (îngerii pazitori – adorarea îngerilor). Acest duh avea o relatie mistica speciala cu zeul zilei de nastere.» (Cartea *The Lore of Birthdays*, New York, 1952, Ralph si Adelin Linton, pag 8.)*

Stim ca evreii aveau un cult special adresat îngerului lor pazitor, dat fiecaruia în ziua nasterii si numit ‘mazel’. Ei credeau în comunicarea cu acest înger si deci, în posibilitatea de a putea primi sfaturile acestuia.

*«Celebrarea zilei de nastere a unei persoane era facuta în onoarea îngerului pazitor sau zeului zilei (sfântul protector/patron roman), al carui altar era decorat cu flori sau coroane de flori; sacrificii erau oferite zeului sarbatorii, iar prietenii aduceau cadouri împreuna cu urarile lor.» Horst Fuhrmann, profesor de istorie medievala la Universitatea din Regensburg – Ziarul german *Süddeutsche Zeitung*).*

Iisus, care este Dumnezeu Cel Vesnic. Are El oare nevoie de protectia superstitioasa a vreunui înger protector ?!

Cum putem crede ca ucenicii Sai au avut pe inima comemorarea zilei de nastere a lui Iisus? Asa ceva ar fi fost mai degraba un sacrilegiu pentru ei! Primii crestini nu au sarbatorit nasterea lui Iisus Hristos. Era o pângarire !

Nu trebuie oare noi, ca si crestini, sa ne sfintim si sa ne despartim de lume si de tot ce este lumesc ?

Cuvântul lui Dumnezeu nu ne spune ziua nasterii Domnului Iisus Hristos si nici nu face vreo referire la aceasta data.

Sa ne aducem aminte ca ucenicii, traind alaturi de Iisus si asistând la învierea si înaltarea Lui, aveau speranta întoarcerii Sale. Prioritatea lor era vestirea Evangheliei, nu amintirea omului Iisus prin sarbatorirea zilei lui de nastere.

Se nasc deci doua întrebări:

- Care este baza sau fundamentul biblic în sarbatorirea zilei de nastere a lui Hristos?
- De ce a fost pastrata ziua de 25 decembrie?

Alegerea acestei date este o dovada a amagirii/înselării ce exista cu privire la originea si la sarbatorirea obiceiurilor legate de aceasta perioada a anului.

În realitate, sarbatorile tinute la sfârșitul lunii decembrie si începutul lunii ianuarie existau deja cu multe secole înainte de nasterea lui Iisus.

Solstiul de iarna marcheaza sfârșitul lunii decembrie, una dintre cele mai importante perioade de sarbatoare din lumea antica. Sa ne aducem aminte si faptul ca Baal, zeul soarelui, a fost principalul zeu al lumii antice.

Craciunul este simbolizat printr-un pom, prin cadourile daruite de către mos Craciun, dar si prin mult tam-tam si fast – sarbatoare ce ar trebui sa fie mai degraba un moment de pace si de bucurie, bucurie chiar în greutati si în conflicte.

Haideti sa examinam fiecare dintre aceste simboluri.

- POMUL DE CRACIUN SAU BRADUL

«Ascultați cuvântul pe care vi-l vorbește Domnul, casa lui Israel! Așa vorbește Domnul: „Nu vă luați după felul de viață al neamurilor și nu vă temeți de semnele cerului, pentru că neamurile se tem de ele. Căci obiceiurile popoarelor sunt deșarte. Taie un lemn din pădure; mâna meșterului îl lucrează cu securea; îl împodobește cu argint și aur, și ei îl țintuiesc cu cuie și ciocane ca să nu se clatine.» (Ieremia 10:1-4).

Sa ne uitam acum la un alt pasaj din 2 Împarati 17:10:

«Și-au ridicat stâlpi idolești și Astartei pe orice deal și sub orice copac verde. »

Cuvântul gasit aici - *asheyrah* - este identic cu cel luat din textul original, text scris în ebraica veche.

Mai mult, *copacul verde*, ajuns copac (stâlp sau băț) sfintit asezat lângă altar, devine un lucru pagân. Sub acest copac se pot vedea sculptati niste idoli mai mici, care, pe vremuri, detineau un loc important în adorarea idolilor. (Si astazi unii crestini aseaza sub brad, într-un staul, figurine reprezentând personajele biblice. – n. tr.)

Biblia face si alte mentiuni cu privire la zeita *Astarteea* – iata aici doar doua exemple :

«Dimpotrivă să le dărâmați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești și să le trântiți la pământ idolii. Exod 34:13).

«Să nu-ți așezi niciun idol de lemn lângă altarul pe care-l vei ridica Domnului Dumnezeului tău.» (Deuteronom 16:21).

Tot în Biblie, patruzeci de versete se refera la cultul/adorarea *Astarteei (asheyrah)*, condamnându-l.

Iata cine era aceasta zeita despre care Biblia vorbeste :

*«Astarteea, zeita-mama, era venerata ca fiind zeita fertilitatii si forta creatoare a vietii si a naturii. Cunoscuta drept zeita ce a dat nastere, dar si hranit - în plus de zei - împaratii si stapânii acestei lumi, ea le acorda acestora înțelepciune prin intermediul oracolelor si vrajitorilor. Prezenta si puterea Astarteei erau invocate la nasterea copiilor, dar si la semanat. Ea avea o relatie speciala cu toate soiurile de copaci si pomi (caci ei îi erau atribuite originea pomului vietii), dar mai ales cu faimosii cedri din Liban caci ei sunt verzi tot timpul anului.» (Extras din cartea *Goddess & Heroines* de Patricia Monaghan.)*

Aceasta zeita era sarbatorita astfel:

*«În timpul sarbatorii Astarteei, se scotea în evidenta «Pomul ei de Viata», la care erau atârinate aur, argint, imagini si figurine de animale, dar si alte decoratii din panglici si din flori. Din acest obicei se trage si obiceiul pomului de Craciun al contemporanilor nostri [...] Se aprindeau astfel mai multe lumânari, toate asezate în cerc în jurul pomului, iar apoi începeau sarbatoarea si dansurile ; oamenii se bucurau si jucau în jurul pomului, lasând sa arda lumânările pâna la rasaritul soarelui.» (Extras din *365 Goddess: A Daily Guide to the Magic and Inspiration of the Goddess* de Patricia Telesco.)*

Oare Dumnezeu tolera aceasta adorare ?

«Păcatul lui Iuda este scris cu un priboi de fier, cu un vârf de diamant; este săpat pe tabla inimii lor și pe carnele altarelor lor. Cum se gândesc la copiii lor, așa se gândesc la altarele lor și la idoli și Astarteele lor, lângă copacii verzi, pe dealuri înalte. Eu dau la pradă muntele Meu și ogoarele lui, avuțiile tale, toate vistieriile și înălțimile tale, din pricina păcatelor tale, pe tot ținutul tău!»

(Ieremia 17:1-3).

Astarteea este și numele zeitei senzualității, zeita Canaanului și Babilonului. Ea este versiunea feminină a lui Baal, zeul soarelui, idolul suprem al Antichității. Biblia condamnă abominatiile și adorarea acestui zeu (dumnezeu fals) de saizezi și trei de ori.

Ar accepta oare Creatorul nostru ceea ce este legat de cultul lui Baal...cult care, în plus, este astăzi asociat cu Sfântul Sau Nume?

«Au părăsit toate poruncile Domnului Dumnezeului lor, și-au făcut viței turnați, au făcut idoli de ai Astarteei, s-au închinat înaintea întregii oștiri a cerurilor și au slujit lui Baal.» (2 Împarați 17:16).

«De aceea, așa vorbește Domnul: „Iată, dau cetatea aceasta în mâinile haldeilor și în mâinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului, și o va lua. Haldeii care luptă împotriva cetății acesteia vor intra, îi vor pune foc și o vor arde împreună cu casele pe acoperișul cărora au adus tămâie lui Baal și au turnat jertfe de băutură altor dumnezei ca să Mă mânie. Căci copiii lui Israel și copiii lui Iuda n-au făcut din tinerețea lor decât ce este rău înaintea Mea; copiii lui Israel numai M-au mâniat întruna cu lucrarea mâinilor lor, zice Domnul.» (Ieremia 32:28-30).

Acceptând sau decorând un pom de Craciun, aducem, fără sa vrem poate, cult unui idol, unui dumnezeu fals, cult condamnat de Cuvânt.

Stim ca soarele a fost si este zeul principal al religiilor pagâne.

«Craciunul este un amalgam extraordinar de multiple traditii religioase ale pagânismului antic si modern, a religiei zoroastriane, evreieasca, a cultului Mithra si a celui crestian.» (Extras din cartea *The Pagan Book of Days*, Pennick, pag. 132-133.)

Biserica catolica a imperiului roman a fost de fapt aceea care a instaurat într-un mod șiret aceasta sarbatoare, prezentând-o ca fiind o sarbatoare crestina.

Sarbatoarea moderna a Craciunului, adica cea cunoscuta de noi toti, este de fapt contopirea într-o singura sarbatoare a mai multor sarbatori de la sfârșitul anului, tinute de Roma pagâna cu mult timp înainte de nasterea lui Iisus Hristos.

Saturnalele (17-21 decembrie) era o perioada de «*decadența extravaganta*», în cursul careia sclavii si stapânii își schimbau rolurile timp de câteva zile. Era un anotimp de festivitati, când oamenii își urau unul altuia «*saturnale fericite !*».

Veneau apoi alte sarbatori numite:

Sigillaria – sarbatoarea papusilor– pe 22 décembre, cu ocazia careia *jucarii erau cumparate pentru a fi oferite apoi copiilor.*

Brumalia, pe 25 decembrie, sarbatoarea «*aniversarii Soarelui Invincibil/de neînvinc (sol invictus), când, dupa solstitiu, zilele încep sa se mareasca.* » (*Christmas and Christmas Lore*, Crippen, pag. 7).

Aceasta sarbatoare a chefului, a îmbatarii si a desfrâului era un moment festiv.

Si egiptenii au sarbatorit, cu mii de ani înainte romanilor, renasterea soarelui – imagine a primului nascut (*The Golden Bough*, editia St Martin, pag. 471-472).

Biserica nu a sarbatorit însa nasterea Domnului Iisus atâta timp cât învățaturile apostolilor au ramas intacte (nemodificate). De fapt, editia a 11-a a *Encyclopædia Britannica* ne dezvaluie faptul ca la sfârșitul anului 245 d.Hr., Origen, exeget, scriitor si învățator al Bisericii, «*a respins ideea pacatoasa a sarbatoririi aniversarii nasterii lui Hristos.*»

În secolul al IV-lea, pentru a câștiga cât mai multi adepti, «*Biserica de la Roma a fixat, în mod categoric, ca zi de nastere a Domnului data de 25 decembrie.*» (Crippen, pag. 6). Alegerea acestei zile, zi ce coincide cu festivalul solstitiului de iarna si cu aniversarea nasterii zeului-soare, a fost o alegere deliberata.

Astfel, noii «convertiti» au putut sa-si sarbatoreasca în voie si fără nici o întrerupere vechile si popularele lor obiceiuri pagâne – dar de data aceasta, sub noua denumire de sarbatoare «crestina» !

Oamenii fac si astazi acelasi lucru, majoritatea lor ignorând ce se ascunde dincolo de fațada «crestina» a acestei sarbatori.

Editia a 15-a a *Encyclopædia Britannica* enumera obiceiurile cunoscute astazi, obiceiuri ce fac parte din amalgamul de sarbatori de la sfârșitul anului:

«*În ziua noului an roman (1 ianuarie) casele erau decorate cu verdeata si cu lumini ; se daruiau cadouri copiilor si celor saraci. Mai târziu, a venit ritualul german, ritualul celt al buturugii (...)*
... mâncarea si fraternizarea, buturuga din ciocolata (prajitura – n. tr.), verdeata si brazii, cadourile si urarile comemorau, toate, diferitele aspecte ale acestui anotimp de sarbatori. Focurile si luminile, ce simbolizau o viata stabila/trainica, dar si caldura, au fost dintotdeauna asociate cu sarbatorile de iarna din traditia pagâna sau cu cele asa-zise crestine. »

Atmosfera întâlnirilor din aceasta perioada a anului, cu tolerarea folosirii excesiva – si aproape obligatorie - a bauturilor, a comportamentelor desfrânate, nu este decât replica sarbatorilor pagâne romane numite « Saturnale ».

Regasim originea Anului Nou în sarbatoarea greco-romana Dionysos (Bacchus – zeul vinului), tinuta tot la începutul anului.

«Cultul Mithra (mithranism sau cultul misterelor) este si el asociat zilei de 25 decembrie. La greci si la romani, se sarbatorea zeul Mithra în aceasta zi caci era ziua lui de nastere. Se vorbea despre o nastere magica si miraculoasa caci s-a nascut precum un pom verde iesit dintr-o stânca. El aducea lumina lumii caci avea torte aprinse în mâinile ridicate în sus. Acest festival al iernii era numit si «Nativitatea Soarelui» (James Frazer - The Golden Bough).

Dictionarul Enciclopedic al Bibliei WESTPHAL ne indica urmatoarele :

*«Craciunul sau Epifania desemneaza venirea lui Hristos pe Pamânt. Doar **începând cu SECOLUL AL IV-LEA DUPA HRISTOS**, Biserica a început sa sarbatoreasca nasterea sa. Ziua nasterii lui Iisus era însa necunoscuta.»*

Se ivesc multe certuri: unii credeau ca aceasta zi era pe 20 mai, altii – pe 6 aprilie, si multi - în luna sepembrie. În final, spre sfârșitul secolului al IV-lea, un episcop va alege ziua de 25 decembrie. Dar, aceasta zi este sarbatoarea solstitiului de iarna, zi consacrata «Zeului luminii» si sarbatorita de către secta MITHRA.

La aceasta data, cultele de inspiratie pagâna slaveau întoarcerea la viata, renasterea/seva, « vârsta de aur » prin tot felul de ceremonii de cele mai multe ori însoțite de orgii.

Faptul ca Roma a stabilit ziua de 25 decembrie nu i-a permis bisericii sa se curete de tot acest paganism ci dimpotriva, ea a fost profund influentata de către pagâni.

«De ce sarbatorim ceva ce la origine pare a fi o sarbatoare crestina, adica Craciunul, conform însa religiei lui Astaru (numit si Zeus –nota tr) ? ...În afara de secventele nasterii Domnului si de slujba de la miezul noptii, tot ce este practicat si tinut de crestini în timpul acestui anotimp, pe care ei îl numesc Craciun, provine din surse barbare si pagâne. Este vorba aici de o realitate pe care orice istoric, chiar mediocru fiind, poate sa o descopere singur printr-o simpla cautare înapoi, în trecut. Desi acest lucru este bine stiut în rândul eruditilor, el este, în general, ascuns comunitatilor crestine.

Acest anotimp al solstitiului de iarna este probabil cea mai importanta perioada a anului pentru toti acei ce practica stravechea religie a lui Astaru. El începe în «Noaptea-Mama» de pe 20 decembrie si se termina în a 12- a noapte, adica pe 31 decembrie. A sarbatori, a darui cadouri, a decora copacii/pomii, a-si vizita rudele, familia si prietenii, a tine culturi religioase, etc. ; toate acestea fac parte din vechea perioada magica de 12 zile.

*Totul era practicat cu mii de ani în urma, chiar înainte de aparitia religiei crestine, religie de origine iudaica, de către milioane de stramosi de-ai nostri.» (citad din *The Witches' Voice/Vocea vrajitoarelor – Popular Holidays*, Sarbatori populare.)*

Chiar Enciclopedia catolica ne dezvaluie faptul ca aceasta sarbatoare a Craciunului, la începuturile ei, nu era deloc tinuta de către primii crestini:

«Craciunul nu facea parte din festivitatile originale ale Bisericii. Ireneu (115-191) si Tertulian (160-213) au omis Craciunul din lista lor de sarbatori; Origen (185-232), cautând poate sa discrediteze aceasta «Nastere» imperiala, revendica faptul ca, în Sfintele Scripturi, doar pacatosii, si nu sfintii, își sarbatoresc nasterea; Arnobius (284-305 lua în derâdere 'aniversarea nasterii' zeilor.»

Împaratul Constantin, care a înteles bine rolul jucat de religie la Roma, a acordat crestinismului statutul oficial de religie.

Astfel, a asigurat el pacea în Imperiu.

La cererea acestui împarat, pentru a face crestinismul cât mai atragator, biserica romana a introdus practici pagâne.

Constantin a folosit religia drept unealta politica. Ritualurile pagâne si idolatre au primit nume crestine. Astfel, sarbatoarea solstitiului de iarna a ajuns sa fie considerata drept sarbatoarea nasterii lui Iisus !

Biblia ne spune:

«După ce Domnul Dumnezeuul tău va nimici toate neamurile pe care le vei izgoni dinaintea ta, după ce le vei izgoni și te vei așeza în țara lor, vezi să nu te lași prins în cursă, călcând pe urmele lor, după ce vor fi nimicite dinaintea ta. Ferește-te să nu cercetezi despre dumnezeii lor și să zici: „Cum slujeau neamurile acestea dumnezeilor lor? Și eu vreau să fac la fel.” Tu să nu faci așa față de Domnul Dumnezeuul tău; căci ele slujeau dumnezeilor lor, făcând toate urâciunile pe care le urăște Domnul, și ele chiar își ardeau în foc fiii și fiicele lor în cinstea dumnezeilor lor. Voi să păziți și să împliniți toate lucrurile pe care vi le poruncesc eu; să n-adăugați nimic la ele și să nu scoateți nimic din ele.» (Deuteronom 12:29-32).

Sa nu uitam ca Dumnezeu este *«același ieri și azi și în veci!»* (Evrei 13:8).

«Iisus le-a răspuns: „Fățarnicilor, bine a prorocit Isaia despre voi, după cum este scris: „Norodul acesta Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.” Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor și a paharelor, și faceți multe alte lucruri de acestea.” El le-a mai zis: „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră.» (Marcu 7:6-9).

Catolicismul, apoi întreaga creștinătate, si fiecare dintre noi am ales sa sarbatorim o sarbatoare deloc biblica - în loc sa alegem sa ne departam de lucrurile lumesti.

«Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.”»

(2 Corinteni 6:14-18).

«Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățăm de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu.» (2 Corinteni 7:1).

În ultimele secole, cu ocazia sărbătoririi Craciunului, o alta substituție a apărut : «mos Craciun» sau « Santa Claus », care este asemanatoare, în unele privințe, cu reprezentarea pe care unii si-ar puteau face despre Iisus Hristos.

Hagios Nikolaos, arhiepiscopul bisericii catolice, ce ar fi trait în jurul anului 300 d.Hr., ar fi luat parte la Conciliul de la Niceea, primul conciliu al bisericii catolice. De atunci vine traditia despre bunul si sfânt parinte, acel mos care avea grija de copii si care le daruia acestora recompense daca au fost cuminti tot anul. Când acest om a fost canonizat, biserica i-a acordat titlul de Sfânt Parinte, patron al copiilor, tocmai datorita faptelor lui bune fata de acestia. Apoi, timp de 1500 ani, alte traditii au luat nastere, el devenind în final « mos Nicolae », un sfânt cunoscut astazi în întreaga Europa.

La început, sărbătoarea lui si sărbătoarea copiilor aveau loc pe 6 decembrie, dar, în dorinta unei uniformizari comerciale cu restul lumii, aceasta sărbătoare a fost mutata pe 25 decembrie.

Mos Craciun, asa cum îl cunoastem noi astazi, în epoca moderna, si-a facut aparitia pe la începutul secolului al XX-lea.

Calitatile extraordinare si puterile magice ale acestui personaj au fost difuzate masiv prin intermediul nenumaratelor suporturi comerciale ale companiilor internationale; îl regasim astazi în majoritatea tarilor lumii, fiind promovat mai ales de cinematografie si de literatura.

Iata modul în care a fost înlocuit - cu o mare subtilitate - Iisus Hristos cu mos Craciun :

Iisus Hristos, Dumnezeu Cel Vesnic, fără vârsta, fără parinti si fără copii, este : *«fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu – rămâne preot în veac.» (Evrei 7:3).*

Se pare că mos Craciun este si el : vesnic, fără vârsta, fără parinti si fără copii.

Iisus Hristos, are în cer parul asemanator cu lâna alba : *«Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului;» (Apocalipsa 1:14).*

Se pare că mos Craciun are parul ca lâna alba.

Iisus Hristos va veni fără sa ne anunte; venirea Sa va avea loc pe ascuns: *«Și voi, dar, fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.» (Luca 12:40).*

«Luați seama, vegheați și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea aceea.» (Marcu 13:33).

Se pare că mos Craciun vine fără sa ne anunte, într-un mod misterios.

Iisus Hristos vine precum hotul noaptea:

«Vegheați, dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.» (Matei 24:42-44).

Se pare că mos Craciun vine ca un hot noaptea.

Iisus Hristos este omniscient si ne cunoaste toate faptele si inimile: *«Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.»*(Evrei 4:13).

«...căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate lucrurile.» (1 Ioan 3:20).

Se pare că mos Craciun este omniscient si ne cunoaste faptele si inimile -caci îi lasam pe copiii nostri sa creada tot timpul anului ca el poate stii cât de cuminti au fost ei, ca apoi sa le dea sau nu cadouri.

Iisus Hristos este omniprezent :

«Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo; dacă mă voi culca în Locuința morților, iată-Te și acolo; dacă voi lua aripile zorilor și mă voi duce să locuiesc la marginea mării, și acolo mâna Ta mă va călăuzi, și dreapta Ta mă va apuca.» (Psalmul 139:7-10).

Se pare că mos Craciun este omniprezent. Trebuie, nu-i asa, sa-si livreze jucariile în toata lumea într-o singura noapte. Un copil poate primi cadouri în mai multe case în acelasi timp.

Iisus Hristos traieste în mijlocul oamenilor:

«Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?» (1 Corinteni 3:16).

«Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.”» (2 Corinteni 6:16).

Se pare că mos Craciun traieste în inima copiilor.

Iisus Hristos daruieste daruri :

«De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.”» (Efeseni 4:8).

Se pare că mos Craciun daruieste si el daruri.

Iisus Hristos reprezinta Adevarul absolut:

«Iisus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.» (Ioan 14:6).

Existenta lui mos Craciun nu este decât o poveste, spusa însă ca adevar copiilor. Înselat de oamenii în care avea încredere, copilul, ajuns mare, nu mai poate «crede», căci mos Craciun este un izvor de necredință.

Iisus Hristos are un scaun de domnie:

«Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceți.» (Apocalipsa 5:1).

Se pare că mos Craciun are un fotoliu ce se aseamana cu un scaun de domnie.

Iisus Hristos se adreseaza copiilor când le spune sa vina la El:

«Când a văzut Iisus acest lucru, S-a mâniat și le-a zis: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți; căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei.» (Marcu 10:14).

Se pare că mos Craciun se adreseaza în special copiilor.

Iisus Hristos le cere copiilor sa asculte de parinti : *«Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept.» (Efeseni 6:1).*

Se pare că mos Craciun le cere si el copiilor sa asculte de parinti.

Iisus Hristos este Domnul ostirilor:

«Mă voi apropia de voi pentru judecată și Mă voi grăbi să mărturisesc împotriva descântătorilor și preacurvarilor, împotriva celor ce jură strâmb, împotriva celor ce opresc plata simbriașului, care asupresc pe văduvă și pe orfan, nedreptățesc pe străin, și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor.» (Maleahi 3:5).

Se pare că mos Craciun domneste peste comunitatea spiridușilor, a piticilor, a zânelor, a duhurilor naturii si a altor creaturi ale întunericului.

Iisus Hristos este Domnul pacii:

«Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.”» (Isaia 9:6).

Se pare că mos Craciun este un simbol al pacii. De Craciun, toate comunitatile lumii respecta armistițiul.

Iisus Hristos este Acela care judeca și acorda rasplata, adică recompensele:

«Orice faceți să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.» (Coloseni 3:23-24).

«„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.» (Apocalipsa 22:12).

Se pare că mos Craciun judeca și el faptele copiilor ca să le poată da apoi recompense.

Nu sunt doar simple coincidențe: mos Craciun este o caricatura grosolana a lui Iisus Hristos!

Dintotdeauna, scopul diavolului a fost acela de a elimina planul de mântuire al lui Iisus și de a se înlocui pe sine cu Dumnezeu. Printr-o seducție foarte bine elaborată, el încearcă și astăzi să-i amagească chiar și cei aleși !

Să remarcăm de asemenea faptul că SANTA este anagrama lui SATAN. În limbile engleză și germană, cuvântul *SANTA* nu are o altă semnificație în afară de aceea ce a-l numi pe mos Craciun : Santa Claus. Cuvântul englez pentru «sfânt» nu este «santa», ci «*saint*» sau «*holy*» ; iar «sfânt» în germană se zice «*heilig*» sau «*Sankt*».

A sarbatori nasterea Domnului si a personajului numit « mos Craciun » nu este decât o minciuna. Diavolul este un mincinos si tatal minciunii (Ioan 8:44).

Tocmai de aceea, unii considera ca Iisus Hristos nu este decât un mit, precum este si mos Craciun. Dupa deceptia ocazionata de înselaciunea cu mosul, este logic ca oamenii sa se departeze de Dumnezeu si de minunile Lui. Unii considera ca maturitatea unui copil este simbolizata prin disparitia « credintei » sale în Santa Claus ; tot asa, se asteapta ca un adult dotat cu ratiune, tare si curajos sa fie lipsit de orice credinta si de orice nadejde.

«Cel ce se dedă la înselăciune nu va locui în casa mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea mea.» (Psalmul 101:7).

Planul diavolului consta în departarea oamenilor de Dumnezeu.

Sfintele Scripturi ne arata, în mod clar, ca acest obicei al Craciunului este o capcana ce ne poate face/împinge sa imitam obiceiurile popoarelor pagâne si idolatre în cultul lor pentru alti dumnezei, si asta în ciuda avertismentelor Domnului (Deuteronom 12:30).

De aceea, noi crestinii, ca oameni stricti si rigurosi, trebuie sa renuntam la astfel de sarbatori pentru ca ele sunt focuri straine în Templul Domnului. Inimile si casele noastre trebuie sa fie - în întregime - consacrate Domnului. De aceea, noi nu putem sa ne mai murdarim contribuind la propagarea si perpetuarea acestui mit, acela al Craciunului.

Identitatea noastra este în Hristos si nu în aceasta lume; trebuie sa rezistam tentatiilor actuale, precum si presiunilor venite din partea comunicatiilor media.

Nu este însa vorba aici de a înceta dintr-odata, fără a înțelege motivul, în a mai sarbatori Craciunul, ci dorim ca, în tot ceea ce faceti, sa actionati cu înțelepciune si sa lasati Duhul Sfânt sa va conduca si sa va convinga.

Crestinul trebuie sa fie constient de importanta marturiei sale în propria lui familia si sa fie, totodata, preocupat de educatia ce o da copiilor sai în privinta acestor sarbatori (Craciunul, ziua de nastere si alte aniversari). Aceste evenimente sunt folosite de lumea aceasta ca sa ne distraga atentia de la ceea ce este important si sa ne fure dragostea ce o purtam Domnului.

C. Aniversarile

Precum la sarbatoarea Caciunului, trebuie sa ne întrebam care este adevaratul sens a ceea ce facem. Oare tinem aniversarile doar din obisnuinta, din traditie ?

De ce, la o zi de nastere, suflam lumânările?

Dupa parerea istoricilor, acest obicei ar fi aparut în Grecia antica, în onoarea zeitei Lunii, naturii si vânatorii, zeita numita Artemis. Ideea aniversarii zilei de nastere a fost preluata de la egipteni – care sarbatoreau deja, adica acum 3 000 ani în. Hr, ziua de nastere a reginelor si a copiilor lor de sex barbatesc – , iar ideea tortului a fost inspirata de civilizatia persana. Adoratorii zeitei Artemis, în ziua a 6 a fiecărei luni (ziua nasterii acestei zeite), puneau pe altar torturi rotunde, precum Luna, facute cu miere si decorate cu lumânari, lumânari ce simbolizau lumina astrului ceresc. Anual, se sarbatoreau 12 zile de nastere – în cinstea fiecarui zeu/zeite. Romanii si-au însusit acest obicei, adaugând sarbatoarea zilelor de nastere a oamenilor importanti din societatea de-atunci. Crestinismul s-a grabit însa sa suprime aceasta traditie pagâna.

În secolul al XIII-lea, taranii germani au readus acest obicei prin «*Kinderfeste*», un fel de gustari. Cu aceasta ocazie, copilul primea un tort decorat cu atâtea lumânari cât arata vârsta sa, plus una : «lumina vietii». În Antichitate, se credea ca fumul lumânarilor permitea înaltarea rugaciunilor către zei, iar în Evul Mediu, lumânările aveau puterea magica de a îndeplini dorintele.

În Biblie, ne sunt relatate aniversarile a doua zile de nastere, dar niciuna nu se refera la poporul lui Dumnezeu, ci la pagâni:

- Geneza capitolul 40 ne vorbeste despre aniversarea zilei de nastere a faraonului, cu ocazia careia mai marele pitarilor a fost spânzurat,

- si aniversarea zilei de nastere a lui Irod, relatata în Marcu capitolul 6, aniversare marcata de decapitarea lui Ioan Botezatorul, pentru ca acesta din urma a denunt desfrâul, adica incestul comis de împarat.

Aceste doua exemple ne arata ca sarbatorirea zilei de nastere ne zeifica. Feriti-va daca sunteti cumva invitat (a) la sarbatorirea cu fast a zilei de nastere a conducatorului adunarii/bisericii voastre!

Cuvântul lui Dumnezeu nu spune nimic cu privire la sarbatorirea eventuala a zilei de nastere a crestinilor. Stim însa ca, sarbatorind asa ceva, înaltam creatura în loc sa-L preamarim pe Creator !

Daca ar trebui sa sarbatorim ceva, atunci ar fi nasterea noastra din nou, si asta în fiecare zi data noua de Dumnezeu.

«Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură^a nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.» (2 Corinteni 5:17).
^a zidire

Nu putem însa sa ne dorim moartea firii pamântesti si, în acelasi timp, sa ne laudam cu ziua nasterii noastre.

8. ABUZURILE DIN PARTEA SLUJITORILOR MINCINOSI AI LUI DUMNEZEU SI DARUL PROROCULUI

Ne vedem obligati sa constatam faptul ca multe învățături mincinoase au aparut astazi în anumite adunari «africane» si «anglo-saxone». Fiind eu-însumi originar din Congo, nu denunt asta din dorinta ostracizarii lor, ci, dimpotriva, pentru ca cunosc bine situatia din aceste biserici.

Dorim doar sa va avertizam împotriva abuzurilor unor oameni ce se prezinta pe sine ca fiind «robi ai Domnului ». Desi, initial, poate acesti oameni au avut o adevarata chemare către slujire, mai târziu, ei au facut din slujirea lor o meserie din care iau profit.

Trebuie sa va aducem la cunostinta obiceiul unor pastori de aici de a se îmbraca în haine preotesti, îmbracaminte preluata din cultul ebraic, iar apoi din cel catolic. Ei se poarta ca si cum ar fi o preotime superioara credinciosilor. Va invit sa cititi capitolul 18 din Apocalipsa, ce descrie biserica asociata Babilonului, biserica ce poarta, în special, culoarea purpurie, simbol flagrant al ritului bisericii romano-catolice.

Trebuie sa revenim la ceea ce este esential, adica la cruce, la altar. Si nu la îmbracaminte si nici la cadouri : în natura sau în bani, cadouri cerute de asa-numitii « oameni ai lui Dumnezeu ».

Am evocat deja pericolul unei astfel de situatii în precedentele carti («*Chemarea către minister*», «*Biserica influenta sau influentata*» - a se citi sfârșitul cartii).

Copiii lui Dumnezeu cad prada din ce în ce mai des învatatorilor si prorocilor mincinosi. Acestia folosesc Biblia ca sa-i jupoaie mai bine, venind la ei cu tot felul de doctrine ce nici nu se gasesc în Biblie.

În schimbul rugaciunii lor, aceste persoane îi învata pe credinciosi ca ar trebui sa le faca cadouri sau daruri/ofrande speciale. Apoi, ca sa-si justifice lacomia si sa edifice aceasta învatatura, ei folosesc versete precum 2 Împarati 8:8-9 si 1 Samuel 9:1-9, ce se aplicau la evreii de pe vremuri, evrei ce erau nevoiti sa consulte profetii, aducându-le uneori cadouri.

Daca luam doar exemplul cadourilor oferite de către Ben-Hadad, împaratul Siriei, profetului Domnului, Elisei, acesta este suficient sa înlature principiul vreunei plati obligatorii! (2 Împarati 8:8-9).

Fără însa ca Elisei sa ceara vreo plata (si nici nu este indicat faptul ca profetul ar fi acceptat acest lucru), dorinta regelui Siriei – om ce nu era oricum supus Legii lui Moise – de a plati aceasta profetie nu este de-ajuns crestinilor de azi pentru ca ei sa faca la fel.

Ce învatam din acest episod este groaznic : Ben-Hadad moare tocmai prin mâna lui Hazael, slujitor însărcinat de către rege sa cumpere profetia lui Elisei.

Al doilea exemplu, luat din 1 Samuel 9:1-9, este mai semnificativ decât primul, deoarece propunerea de a plăti vine din partea slujitorului lui Saul. În tot capitolul vedem însă cum Samuel, omul lui Dumnezeu, nu a acceptat nici cea mai mică monedă de la ei. Dimpotrivă, prorocul/profetul a dat de mâncare întregului popor, dar partea cea mai bună a profetiei a pastrat-o celui ce venise după profetie (v. 24) !

Aceste persoane, ce se numesc singuri « oameni ai lui Dumnezeu », cred că au dreptul să ceară oricui « darul prorocului » prin citirea acestor versete.

În aceeași carte, adică 2 Împarați, capitolul 5 ne arată faptul că prorocia nu poate fi dată, în mod sistematic, pe bani. Naaman sirianul, precum Ben-Hadad, vine în Israel ca să fie vindecat de lepra de prorocul Domnului și îi aduce acestuia, în schimb, drept plată : cadouri.

« Elisei a răspuns: „Viu este Domnul, al cărui slujitor sunt, că nu voi primi.” Naaman a stăruit de el să primească, dar el n-a vrut.» (2 Împarați 5:16).

Ghehazi, slujitorul lui Elisei va fi pedepsit aspru de Dumnezeu pentru că a dorit să primească plata în locul prorocului.

Prorocii în vechime, spre deosebire de predicatorii noștri moderni, nu cereau bani oamenilor înainte de a se ruga pentru ei. Darul prorocului nu există în Biblie, iar cei ce învătă această, trebuie să se pociască !

Noul Testament nu vorbește nici el de vreun dar al prorocului/profetului. Dimpotrivă, Iisus le-a spus celor 12 apostoli:

«...Fără plată ați primit, fără plată să dați.» (Matei 10:8).

Apostolul Petru i-a zis lui Simon vrăjitorul:

«Dar Petru i-a zis: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani!» (Faptele Apostolilor 8:20).

Oamenii în general, dar mai ales credincioșii din adunările/bisericile noastre, sunt atât de dornici de profetii ! Din dorința de a-și cunoaște viitorul, ei sunt gata să facă tot felul de sacrificii, chiar importante.

Profetiile au devenit astfel un izvor de câștig pentru șarlatani.

Nu numai ca darurile si ungera primita de la Dumnezeu nu se pot cumpara, dar, mai mult, profetul nu are vreun dar superior noua, cu care sa poata face apoi comerț!

Nu numai prorocii trebuie primiti cu dragoste, fără a astepta nimic în schimb, ci toti copiii lui Dumnezeu.

Aceia care învata ca trebuie sa le dati banii vostri ca sa puteti primi si voi ungera primita de ei, de sus, cauta sa se îmbogateasca în detrimentul vostru.

Ei practica ceea ce numim noi «simonia». Precum Simon vrăjitorul, care a parasit Calea Adevarata, acestia ratacesc luând calea lui Balaam, fiul lui Beor, care a iubit plata nedreptatii.

Anumiti conducatori crestini cer astazi credinciosilor « daruri de sacrificiu », crestinii fiind nevoiti sa le dea sume importante de bani ca sa-si poata vedea, astfel, cred ei, rugaciunile împlinite/ascultate.

Simonia este o învățatura bazata pe zeul banilor, Mamona. Simon vrăjitorul i-a propus bani lui Petru ca sa poata primi si el puterea Duhului Sfânt (Faptele Apostolilor 8:18-24).

Multi slujitori le cer credinciosilor bani în schimbul rugaciunii, inventând tot felul de scuze ; aceste argumente nefiind mentionate însa în Biblie : darul prorocului, al berbecului, al mielului, al țapului, al caprei, darul pentru construirea vreunui altar, etc.

Altii acapareaza zeciuiala pe simplul motiv ca sunt preoti/pastori. Ei uita însa ca preotii din Vechiul Legământ luau zeciuiala zeciuielii de la leviti (Numeri 18:25-31), nu zeciuielile poporului.

Multi si-au pierdut si își mai pierd înca slujirea din cauza zeului Mamona.

«Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt; nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona. » (Matei 6:24)

Din nefericire, acesti oameni prefera sa slujeasca mai degraba Mamonei - decât lui Dumnezeu – folosindu-si talentele si darurile ca sa se îmbogateasca pe spinarea poporului Domnului.

Precum Iuda, care l-a tradat pe Domnul Iisus tocmai din cauza avaritiei lui, acesti oameni tradeaza si ei adevarul din cauza lacomiei lor. Am explicat deja ca zeciuiala, conform Cuvântului, nu mai exista sub Noul Legământ. Unii dintre auditorii nostri, dintre care multi pastori, au recunoscut ca acest lucru ca este adevarat, dar refuza sa învete oamenii despre asta în bisericile lor de teama ca nu cumva sa ramana fără resurse nemaicerând zeciuiala. Altii zic: «Nu-i nimic daca lasam poporul sub lege si în ignoranta».

«Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, au rătăcit de la credință și s-au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.» (1 Timotei 6:10).

În America Latina, tocmai din cauza banilor, bisericile cresc precum ciupercile, poporul lui Dumnezeu neputând apoi iesi de sub captivitatea spirituala a învățaturilor legate de bani. Anumiti pastori de acolo nu vor sa primeasca oamenii fără un plic umplut cu banconte de banca.

Si eu am întâlnit multe persoane înselate, în special de cei ce iubesc zeciuiala. Pastorii, mi s-a spus, forteaza oamenii sa dea zeciuiala, mergând pâna acolo în a-i ameninta pe acestia cu interdictia exercitarii chemarii în ‘adunarile lor’.

9. ÎNVATATURA ÎNLOCUIRII (BISERICA DEVENITA ISRAEL)

Învatatura înlocuirii, adica cea care sustine ca Biserica a înlocuit Israelul, nu este biblica. Oamenii ce învata aceasta doctrina, sustin ca profetiile/prorociile biblice ce vorbesc despre Israel se aplica Bisericii. Aceasta doctrina este o minciuna a diavolului care îi uraste pe evrei, pe Israel (Romani 11:1-2).

Profetiile din trecut cu privire la Israel s-au împlinit, altele sunt pe cale sa se îplineasca, iar cele ce se refera la viitorul evreilor se vor împlini cu siguranta.

Aceasta învățatura sustine faptul ca crestinii ar fi aceia care ar alcatui adevaratul Israel; Biblia fiind scrisa doar pentru ‘neamuri’, nu si pentru evrei. Ei spun ca daca nu înțelegem acest lucru, atunci vom fi lipsiti de slava lui Dumnezeu din Cuvânt, slava acordata doar Bisericii.

Pasajele profetice sunt spiritualizate în asa fel încât sa excluda Israelul de la orice prorocie, ca apoi sa poata fi aplicate doar Bisericii.

De exemplu, «valea oaselor uscate» din Ezechiel capitolul 37, este folosita pentru a descrie restaurarea actuala, trezirea din Biserica !

Însa, în realitate, în acest pasaj ni se vorbeste despre Israel (nu despre Biserica) : un Israel mort, uscat, ce are nevoie de o trezire.

În acelasi fel, «ploaia de primăvară», din Ioel capitolul 2, s-ar referi, conform acestei învățaturi, la Biserica si nu la restaurarea, la revigorarea spirituala a lui Israel.

«Veniți să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănile. El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui. Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară care udă pământul! – » (Osea 6:1-3).

Dumnezeu nu si-a abandonat poporul, cum cred unii : fagaduintele Lui pentru poporul Israel nu au fost abolite de către Domnul Iisus, ci dimpotriva, ele sunt pe cale sa se îplineasca.

Vechiul Testament face parte din Cuvântul Domnului si de aceea, noi dorim sa punem - în întregime - în practica Cuvântul Sau. Nu putem deci sa înlocuim Israelul cu Biserica. (Romani 11:1-36)

10. POST- TRIBULATIONISTII

Ne-am inspirat mai jos din textul publicat de către Ron Rhodes.

Post-tribulaționistii cred ca rapirea Bisericii va avea loc după Necazul cel Mare. O astfel de învățatura ridică mai multe întrebări pe care urmează să le discutăm în următoarele paragrafe.

Întrebarea rapirii iminente

Toate pasajele biblice ce vorbesc despre rapirea Bisericii apar a indica un eveniment iminent. Rapirea este prezentată mereu ca ceva iminent, în timp ce întoarcerea lui Iisus Hristos pe Pământ drept un eveniment precedat de o serie de evenimente, evenimente bine definite. Este deci greu de considerat rapirea și întoarcerea Domnului Iisus Hristos pe Pământ ca fiind unul și același eveniment (Nota editorului : doar dacă negăm existența celor o mie de ani (Mileniului) și întoarcerea lui Iisus Hristos ca Domn pe Pământ).

Încercând să rezolve această problemă, prin redefinirea cuvântului «iminență», post-tribulaționistii afirmă doar că Iisus Hristos va reveni «curând». Ei nu cred însă că rapirea poate avea loc oricând, adică în orice moment, pe neașteptate.

Trebuie subliniat faptul că Pavel, de mai multe ori, i-a îndemnat pe creștini să se pregătească de **rapire** căci aceasta va fi un eveniment iminent, fără însă ca el să le ceară să fie gata să treacă prin Necazul cel Mare:

«Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?” Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea.

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos! De aceea, preaiubiții mei frați, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.» (1 Corinteni 15:51-58).

Toate pasajele despre rapire evoca un eveniment iminent și brusc, dar ele nu ne dau nici un avertisment cu privire la vreun mare necaz survenit înaintea ei.

Întrebarea nadejdii care îmbarbateaza

Rapirea este descrisa ca fiind o nadejde consolatoare, care îmbarbateaza (1 Tesalonicieni 4). Cum oare am putea reconcilia o astfel de nadejde cu un mare necaz survenit mai înainte?

Nadejdea rapirii avea drept scop încurajarea creștinilor din Tesalonic. Pavel nu le spune ca trebuie sa fie gata sa treaca prin Necazul cel Mare caci, este evident, ca cei din Tesalonic nu ar fi putut sa fie atât de tare încurajati daca ar fi trebuit sa treaca prin asa necaz înainte de a fi rapiti la cer.

Post-tribulaționistii încearca sa minimizeze suferintele sfinților, spunând ca ei nu vor avea parte de judecatile anuntate din timpul Necazului cel Mare, chiar daca va trebui sa treaca prin acesta.

Întrebarea despre «cel ce-l opreste» pe omul fărădelegii

Post-tribulaționistilor le este greu sa explice care este rolul Aceluia «*ce-l opreste pe omul fărădelegii, pe fiul pierzării*», din 2 Tesalonicieni 2.

Deoarece Pavel nu ne da detalii în privinta aceasta, ei afirma ca daca Pavel ar fi crezut ca Biserica va fi rapita înainte de Necazul cel mare, cu siguranta ca el ar fi învățat în mod sigur aceasta învățatura, *învatatura ce vine în contradicție cu învățatura lor*.

Datorita tacerii lui Pavel, ei trag concluzia, prin eliminare, ca doctrina lor trebuie sa fie cea buna. Totusi, daca «*cel ce-l opreste* » pe omul fărădelegii este Sfântul Duh - asa cum credem noi - , asta înseamna ca Pavel învăța tocmai despre o rapire ce va precede Necazul cel Mare.

Întrebarea grâului si neghinei

Post-tribulaționistii se sprijina pe versetul din *Matei 13:30* :

«Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și, la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: „Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu.”», arătând ca neghina va fi smulsa înainte de recolta grâului copt. Totuși, acest lucru vine în contradicție cu propria lor prezentare a evenimentelor. Cei rai nu sunt deci judecați într-un mod definitiv înainte de rapire.

Acest pasaj din Evanghelia de după Matei nu are cum să fie folosit în susținerea învățaturii post-tribulaționistilor.

Întrebarea despre evenimentele ce trebuie să se întâmple pe Pamânt

Necazul cel Mare este o perioadă de pregătire pentru Mileniu.

Deoarece toți creștinii vor fi rapiti (Nota editorului : adică Biserica, creștinii ce sunt gata de rapire, nu creștinii doar cu numele), trebuie să existe o perioadă de timp suficientă pentru apariția unei noi generații de credincioși, credincioși care vor intra în Mileniu cu trupul lor pământesc/muritor, și care vor trăi pe Pamânt în timpul acestei perioade.

Întrebarea judecății neamurilor

«Când va veni Fiul omului în slava Sa cu toți sfinții îngeri, va șede pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.» (*Matei 25:31-33*).

Necredinciosii ('caprele') vor fi aruncati în focul vesnic, si vor avea parte de o moarte fizica, în timp ce credinciosii ('oile') vor intra în Împaratia ce le-a fost pregatita, Împaratia Mileniului.

Judecata neamurilor este una individuala. Ea consta în faptul de a separa necredinciosii de cei credinciosi. Aceasta judecata nu îi va pedepsi însa pe credinciosi. Notati ca, în acest pasaj nimeni nu este rapit sau înviat.

Daca rapirea ar avea loc dupa Necazul cel Mare, credinciosii ar fi fost deja despartiti de necredinciosi, iar aceasta judecata nu ar mai fi necesara.

Întrebarea «primei învieri»

Pentru a-si motiva doctrina, post-tribulaționistii se bazeaza pe «prima înviere» mentionata în Apocalipsa 20:4-6. Ei sustin ca aceasta înviere, ce are loc dupa Necazul cel Mare, nu ar putea fi numita «prima înviere» în Biblie în cazul în care rapirea ar avea loc înaintea Necazului.

Drept raspuns, noi sustinem ca învierea mentionata în Apocalipsa 20:4-6 se va produce dupa întoarcerea Domnului Iisus Hristos pe Pamânt. Ea contrazice astfel punctul de vedere al post-tribulaționistilor, ce pretind ca rapirea va avea loc în momentul întoarcerii lui Hristos pe Pamânt. Chiar si post-tribulaționistii pot recunoaste faptul ca aceasta înviere din Apocalipsa capitolul 20 nu poate fi deci «prima».

(Nota autorului : : În capitolul 20 din Apocalipsa, se precizeaza faptul ca aceasta înviere este legata de martirii ce vin din Necazul cel mare, dar si de ceilalti martiri ai tuturor timpurilor. Ei sunt asociati cu Împaratia lui Hristos si a Bisericii din timpul Mileniului. Prin urmare, sunt asociati cu «prima înviere», învierea Bisericii înainte de rapire.

Aceasta «prima înviere» se refera asadar la mai multe învieri succesive, ce preced toate Mileniul. Numai învierea Bisericii singura precede însa Necazul cel Mare.

Urmeaza apoi, printre altele, la sfârșitul Necazului, învierea celor trei martori din Apocalipsa, și a martirilor din toate timpurile, inclusiv cei veniti din Necazul cel Mare, Acestia, cu totii vor beneficia de «prima înviere», dar și de garanția ca nu vor avea parte de «moartea a doua».)

Întrebarea terminologiei

Biblia folosește termeni asemanatori când vorbește despre rapire și despre revenirea Domnului Iisus Hristos ca Domn pe Pamânt.

Post-tribulaționistii au ajuns la concluzia ca aceste doua evenimente sunt simultane. Ei au luat doar semnificatia tehnica a unor termeni precum : «venire», «aparitie», «venirea în slava», «revelatie», termeni ce nu sunt tehnici.

Pentru interpretarea corecta a unor astfel de cuvinte, trebuie sa examinam contextul în care ele sunt folosite. Nu este corect sa consideram că unul și același cuvânt poate fi interpretat mereu la fel - oriunde este el folosit.

11. BATALIA SPIRITUALA

Vorbind în general, batalia spirituala este batalia pe care fiecare dintre noi trebuie s-o duca împotriva dorintelor launtrice de a pacatui, dorinte pe care diavolul încearca sa le foloseasca în avantajul sau. El se straduie sa faca din noi persoane ineficace și sa ne duca în ispita pentru ca sa mergem contrar Vooi, adica Cuvântului lui Dumnezeu.

«Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă.» (Matei 26:41).

Avem însa tendinta de a ‘sacraliza’ expresiile biblice care, scoase din contextul lor, sunt înțelese pe de-a-ndoaselea; o învățatura se poate baza astfel pe unul sau doua versete înțelese gresit.

În lupta spirituală, se crede că «a lega» dracii și a «dezlega» binecuvântările înseamnă exercitarea autorității noastre în calitate de creștin asupra diavolului și asupra puterilor demonice din sferele cerești.

Pentru a putea înțelege mai bine adevăratul sens al acestei expresii : «a lega și dezlega», haideți să citim împreună pasajul unde ea a fost pentru prima dată folosită: Matei 16:13- 20. Aduceți-va aminte că orice pasaj din Sfintele Scripturi trebuie studiat în contextul său, pentru a putea înțelege intenția originală, inițială a autorului său.

«Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia sau unul din proroci.” „Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!” Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru^a, și pe această piatră^b voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul. »(Matei 16:13-20).

^aGreacă: petros (o pietricică)

^bGreacă: Petra (stâncă mare) - Stânca, adică Hristos

Iisus își întreaba mai întâi ucenicii : «Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?» Petru este acela care îi da răspunsul, pentru că acesta a primit de la Tatăl revelația (descoperirea) că Iisus este Mesia, Fiul Dumnezeului Celui Viu.

Apoi, Iisus declara că El va construi Biserica Sa - pe baza răspunsului dat de Petru privind divinitatea lui Hristos. Pe această revelație fundamentală își zideste Domnul Biserica Sa. În acest context a folosit Domnul cuvintele ‘a lega’ și ‘a dezlega’.

Iisus se adreseaza lui Petru, caruia îi da cheile Împaratiei cerurilor :

«Îți voi da cheile Împărăției cerurilor, și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. »

Conform parerii exegetilor acestui pasaj,

«Iisus face aluzie la cheile din lemn folosite în Antichitate pentru legarea sau dezlegarea corzilor a caror încâlceală închidea portile în Orient.... În limbajul rabinilor de atunci, prin ‘a lega si a dezlega’ se înțelegea dreptul de aparare, de permisiune, de îngaduinta, adica puterea legislativa.» (Dictionarul Enciclopedic al Bibliei – Alexandre WESTHPAL, Editia a 3 a.)

«În iudaism, verbele ‘a lega/a dezlega (în sens literal) erau folosite pentru a desemna autoritatea doctrinala si/sau disciplinara detinuta de către învatatorii Legii. De unde, cele doua traduceri propuse acestui verset: ‘Tot ceea ce vei intrezice - sau vei exclude - pe Pamânt va fi legat în ceruri, iar ceea ce vei permite, vei îngadui – sau vei primi – pe Pamânt va fi dezlegat în ceruri’. Din cauza prezentei cheilor, textul pare a se referi, înainte de toate, la excluderea sau la integrarea în Biserica.» (Biblia franceza de studiu SEMEUR/Semanatorul, 2000).

Faptul de a da cheile cuiva înseamna a-i încredinta o sarcina importanta. În Sfintele Scripturi, cheile sunt simbolul autoritatii si puterii. Iisus spune ca îi încredinteaza aceasta autoritate lui Petru datorita rolului pe care acesta va trebui sa-l joace la începuturile Bisericii.

În cartea Faptele Apostolilor, vedem cum Petru a folosit aceste chei dupa nasterea Bisericii: el foloseste aceasta autoritate tocmai pentru a deschide usa Bisericii, Trupul lui Hristos, diferitelor grupuri de oameni.

Primul discurs, de Rusalii, al lui Petru adresat evreilor, permite convertirea a trei mii de evrei (Faptele Apostolilor 2:5-41).

Apoi, Filip anunța Evanghelia samaritenilor, dar Petru, împreună cu Ioan, este acela care va pune mâinile peste ei ca să poată primi și ei Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 8:14-17).

Iar mai tâziu, Petru va fi din nou prezent atunci când păgânii vor primi Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 10:44-48).

Petru folosește astfel cheile primite ‘dezlegând’, adică permițând intrarea a ceea ce era ‘legat’, interzis. Când primește viziunea în care Domnul îi cere să manânce din toate animalele găsite în vasul ca o față de masă mare coborât din cer, Petru refuză inițial - pentru că Legea lui Moise îi interzicea să manânce animale necurate, adică spurcate. Domnul insistă însă, spunându-i aceste animale sunt de acum curate (Faptele Apostolilor 10:9-48).

«Și glasul i-a zis iarăși a doua oară: „Ce a curățat Dumnezeu, să nu numești spurcat.”» (Faptele Apostolilor 10:15).

A doua ocazie în care Cuvântul folosește expresiile «a lega» și «a dezlega», este atunci când Iisus Hristos le da celor doisprezece ucenici puterea de a lega și dezlega. Ele au același sens, adică cel de «a permite» sau «de a exclude».

«Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer. Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în^a Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor.» (Matei 18:18-20).

^a*Greacă: pentru Numele Meu*

Contextul acestui pasaj este cel al împăcării și al iertării. Atunci când doi sau trei creștini nu se mai află în comuniune unul cu altul pentru că unul l-a jignit pe celălalt, ei trebuie să se ierte reciproc și să se împăce. De aceea Domnul Iisus menționează prezenta a doi sau trei martori (Matei 18:16). Dacă împăcarea nu este însă cu putință, atunci trebuie «să legăm» (în sensul juridic), adică să excludem de la comuniunea noastră fratească pe cel vinovat (versetul 17).

Însa, în nici una din aceste împrejurari, Iisus nu a dat porunca de a lega sau dezlega demonii.

Astazi unii «lega si dezleaga» dracii ca si cum ar fi vorba de o formula magica, zicând de exemplu : «Leg puterile întunericului în Numele lui Iisus!!!», ca sa nu mai aiba apoi parte de nici un obstacol demonic în lupta lor pentru difuzarea Evangheliei.

Apostolii nu au procedat deloc asa, si nici Sfintele Scripturi nu ne învata acest lucru.

Crestinii au primit autoritate/putere asupra demonilor ca sa-i alunge, în sensul general al cuvântului. Biserica nu poate lega sau dezlega pe cineva astazi decât într-un sens disciplinar. Dar, asta nu înseamna ca ea trebuie sa urmareasca demonii, adica sa fuga dupa ei precum un vânator de fantome!

Batalia spirituala nu consta în faptul «de a lega» sau «de a dezlega» duhurile sau demonii.

Trebuie sa luptam pe mai multe fronturi. Dusmanul ne spioneaza, dar îsi va pierde influenta asupra noastra atunci când este descoperit si atunci când rezistam în rugaciune.

*«Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită. »
(1 Petru 5 :8).*

Dusmanul ne ataca doar atunci când ne aflam într-o mare slabiciune. Lui Iisus, dupa patruzeci de zile de post, i s-a facut foame; diavolul a profitat de aceasta pentru a-L ispitii.

Domnul însa i-a rezistat citând versetele cuvenite din Sfânta Scriptura. Prin Cuvânt, El a nimicuit minciunile diavolului. Ca sa avem izbânda, avem nevoie de o înțelegerea practica si buna a Bibliei.

Stim ca Iisus a rezistat (de cel puțin trei ori) uneltirilor dusmanului citând pasaje din Scriptura, versete adaptate fiecărei ispite.

Când a fost sfidat, Domnul Iisus a stiut sa raspunda corect întrebărilor saducheilor:

«..., Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. » (Matei 22:29).

Este tocmai ceea ce Sfântul Pavel dorește să ne învețe atunci când ne cere să îmbrăcăm armura lui Dumnezeu (Efeseni 6:12-17).

Trebuie să rămânem credincioși umblării noastre creștine, punând în practică ascultarea. Altfel, când vor veni zilele rele, nu vom putea rezista. Nimeni nu poate învăța să se lupte într-o singură zi. Trebuie să ne călim în fiecare zi din ce în ce mai mult:

«Dacă, alergând cu cei ce alergă pe picioare, ei te obolesc, cum vei putea să te iei la întrecere cu niște cai?...» (Ieremia 12:5).

Numai dacă Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în permanentă în noi, vom putea crește, dezvoltând « muschi » spirituali.

«... V-am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari, și Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, și ați biruit pe cel rău.» (1 Ioan 2:14).

*«Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea, luați **toată armura lui Dumnezeu**, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii, având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții.....» (Efeseni 6:12-18).*

Toate elementele armurii sunt de trebuință soldatului ca să poată astfel obține victoria în luptă !

«Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.» (Efeseni 6:11).

Batalia spirituala nu este dusa împotriva vreunui om, ci împotriva duhurilor. Nu trebuie însă să luptăm împotriva duhurilor precum am lupta împotriva oamenilor, făcând piruete cu sabia în încercarea noastră de a da o lovitură mortală demonilor ; lupta constă în a rezista în fața dusmanului. Și, să ne aducem mereu aminte că diavolul a fost învins la cruce de către Iisus Hristos: «*A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.*» (Coloseni 2:15).

Ceea ce este esențial în lupta este să ne opunem minciunilor dusmanului folosind Adevărul.

Echipamentul descris de Pavel evoca îmbrăcămintea, veșmântul și dotarea soldatului roman. Atunci când soldatii romani intrau în luptă, ei nu o luau la fugă, ci rămâneau uniți ; iar când înaintau împotriva dusmanului, luându-i cu asalt întăriturile, aveau scuturile lipite unele de altele. Aceasta tactică îi făcea să fie de neînvinși.

Alegoria **armurii soldatului** este următoarea :

1. Cureaua, încingătoarea adevărului. Viața în Hristos se caracterizează Adevăr; acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă umblăm în Adevăr, dusmanul nu are cum să ne ia pe calea lui.

2. Platoșa neprihănirii, a dreptății. Trebuie să ne încredem în lucrarea și meritul Domnului Iisus, nu să culpabilizăm din cauza nereușitelor noastre.

«*și să fii găsit în El, nu având o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință.*» (Filipeni 3:9).

Să înțelegem deci că suntem mântuiți prin har, datorită credinței. Diavolul nu are de a face cu aceasta, pentru că nu el ne va da credința și nici nu va putea să ne împiedice de la planul de mântuire dacă rămânem în Hristos.

3. Încălțămintează râvnei. Să fim gata să vestim Evanghelia păcii căci suntem trimisi înputerniciți, ambasadori ai lui Hristos ca să-i îndemnăm pe oameni să se împacă cu Dumnezeu.

«*Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării;*

că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!»
(2 Corinteni 5:18-20).

4. Scutul credinței. Este vorba aici despre încrederea noastră în Dumnezeu și în Cuvântul Său. Scutul trebuie să fie înșă destul de mare ca să ne poată apăra în întregime. Să învățăm să-l îndreptăm în direcția bună! Asta înseamnă că trebuie să-l înfruntăm pe dușman, nu să-i întoarcem spatele.

Dacă avem încredere în Dumnezeu, atunci când orice cale omenească ne pare a fi înfundată, fără ieșire, dușmanul nu va putea să aducă în noi nici îndoială și nici disperarea.

5. Coiful mântuirii. Oricare ar fi gândurile trimise nouă de diavol, dacă umblăm conform Cuvântului primit în momentul convertirii noastre, atunci vom rămâne de nezdruccinat, având siguranța mântuirii.

6. Sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

Aceasta este arma noastră ofensivă, arma ce ne va permite să câștigăm lupta. Adevărurile vesnice ale lui Dumnezeu trebuie să se opună la ceea ce este contrar lor, în scopul distrugerii argumentelor false și minciunilor deghizate în adevăruri spirituale.

Cuvântul lui Dumnezeu curăță și descoperă totul (Evrei 4:12-13). El va acționa în viețile noastre doar dacă învățăm să-L folosim cu discernământ și cu credință. Atunci când suntem confrunțați cu filosofii și învățăturile lumii acesteia, doar Cuvântul lui Dumnezeu poate să le respingă.

Bătălia spirituală nu poate fi concepută fără rugăciune, care este arma noastră prin excelență. Există diferite rugăciuni biblice făcute în Numele Domnului Iisus Hristos; toate ne permit să fim în relație cu Dumnezeu și să depindem în mod exclusiv de El.

«Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.

Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos. » (2 Corinteni 10:4-5).

Armele noastre sunt deci **rugăciunea si Cuvântul**. Dacă sunt folosite corect, zidurile se vor prabusi. Aceste ziduri si fortărețe reprezintă raționamentele ce se opun Adevărului lui Hristos si Cuvântului Sau. Nenumarate ziduri au fost si mai sunt încă construite de ideologiile si filosofii mincinoase, ce rețin apoi oamenii captivi. Vorbim aici tot ce nu este conform Adevărului, spiriualitatea falsa, doctrinele si învățăturile mincinoase si toate lucrarile firii pamântesti.

Întreaga putere a dusmanului se bazează pe minciuni considerate drept adevar de unii oameni.

«...Și, dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării» (2 Corinteni 4:3).

Un alt pasaj din Biblie ne vorbește despre batalia spiriuala, stiuta sau nestiuta, pentru a avea controlul sentimentelor si gândurilor noastre.

«Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. » (Efeseni 6:12).

Stim ca duhurile amagitoare își exercită influența din lumea spiriuala. Ele pot influența si da revelații vazatorilor/vrajitorilor, pot împinge oamenii la sinucidere sau la raspândirea unor doctrine mincinoase.

Unii oameni angajați în lupta spiriuala folosesc, în mod gresit, pasajul din 2 Corinteni 10:4-5 pentru a învăța cum sa darâme fortărețele demonice. Nu putem însă interpreta așa acest text.

Alții afirmă ca pot sa lege anumite boli, precum cancerul, si chiar sa dezlege oamenii de sub influența diavolului si a lucrarilor lui. Nenumarate reuniuni de rugăciune sunt apoi organizate ca sa împinga biserica sa lupte împotriva diavolului, ea fiind astfel focalizată pe demoni, în loc de a fi atasată Domnului.

Aceste practici se bazeaza, în general, pe pasajele urmatoare :

«*Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jefuiască gospodăria, dacă n-a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jefui casa.* » (Matei 12:29) și

«*Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer.* » (Matei 18:18).

În Matei 28:18-20, Iisus a zis : «*Iisus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” Amin!*».

Toata puterea îi apartine Domnului Iisus, nu noua. Trebuie sa fim deci supusi Domnului ca sa putem exercita chiar si cea mai mica autoritate.

În Marcu 3:27, Iisus a mai zis : «*Nimeni nu poate să intre în casa unui om tare și să-i jefuiască gospodăria decât dacă a legat mai întâi pe omul acela tare; numai atunci îi va jefui casa.* »

Asta nu înseamna ca Iisus ne cere sa-l legam pe diavol de fiecare data când vrem sa vestim Evanghelia. Fiecare om are alegerea lui. Daca cineva nu doreste sa fie eliberat sau nu vrea sa se converteasca, nu putem noi sa-i impunem nimic cu forta.

Daca vrem sa studiem cum trebuie Sfintele Scripturi, adica fără a avea vreo idee preconceputa, trebuie sa ne dam seama ca rugaciunea noastra trebuie sa fie adresata numai Domnului.

În Galateni 5:19-22, ni se spune ca faptele rele ale firii pamântesti nu trebuie puse pe seama demonilor, ci mai degraba pe natura umana decazuta, natura exprimata prin poftele firii pamântesti.

Desigur, Biblia spune ca diavolul este *stapânitorul lumii acesteia* (Ioan 12:31), *dumnezeul veacului acestuia* (2 Corinteni 4:4) si *domnul puterii vazduhului* (Efeseni 2:2).

Dar acest lucru nu ne îndreptătește să intrăm într-o luptă spirituală coruptă, de legare (a omului tare), lupta în urma careia am putea elibera orașe, grupări etnice sau regiuni întregi de sub influența demonilor. Oamenii nu sunt neapărat legați de demoni atunci când refuza Evanghelia.

Conform teologiei păgâne, când un zeu câștiga o bătălie împotriva unui alt zeu, el acapara bunurile și teritoriul acestuia din urmă. Și gnosticii cred că trebuie să învingem demonul principal ori duhul teritorial, ce are controlul asupra unei regiuni, pentru ca apoi ținutul să poată fi câștigat pentru Domnul. Ei cred că demonii au construit fortărețe spirituale în ceruri, deasupra fiecărui oraș.

Filosofia Miscării Bătăliei Spirituale susține același lucru când este vorba de recucerirea prin forță, pentru Dumnezeu, a orașelor.

Biblia ne vorbește despre Pavel, la Atena, o cetate «*plina de idoli*». Oare ce a făcut el într-o asemenea situație?

Vedem că Pavel nu a intrat într-o luptă spirituală de rugăciune împotriva lui Zeus sau a lui Apollo. Nici nu a legat duhurile vinovate de idolatrie care controlau acest oraș. Ci, a mers și a predicat Cuvântul tuturor celor întâlniți în sinagogi și în piața publică a orașului. În final, a ajuns în mijlocul Areopagului, unde a respins cu tărie filosofii oamenilor acelei epoci.

Pavel a vestit auditorilor săi Evanghelia, vorbindu-le despre Hristos într-un fel accesibil rațiunii, judecății lor. (Faptele Apostolilor 17:15-34).

Este evident că trebuie mai întâi de toate să ne adresăm în rugăciune lui Dumnezeu, nu să începem să legăm sau să expulzăm demonii cu ‘lovituri de pumni spirituale’.

Există multiple exemple de demoni alungați: în Matei 10:1, în Marcu 5:1-20 și Marcu 9:39-40, în Luca 10:17, în Faptele Apostolilor 8:7 și Faptele Apostolilor 19:11-12.

Alungarea demonilor nu a fost însă preocuparea principală a ucenicilor lui Hristos și ea nu trebuie să devină o obsesie nici pentru noi, creștinii de astăzi.

Atunci când cei șaptezeci de ucenici s-au întors din peregrinarea lor, mândri ca au putut alunga demonii cu autoritatea primita, au fost pusi la punct de către Domnul Iisus: *«Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpioni și peste toată puterea vrăjmașului: și nimic nu vă va putea vătăma. Totuși să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.»* (Luca 10:19-20).

Crestinii mai continua si azi sa lupte împotriva diavolului în obtinerea unei victorii personale desi acesta a fost învins :

«...Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului.» (1 Ioan 3:8).

Cum sa intrepreram atunci pasajele din Biblie precum Luca 10:19? Iacov ne spune ca trebuie, mai întâi, sa ne supunem lui Dumnezeu atunci când suntem atacati de dusman, iar apoi, cu ajutorul Duhului Sfânt, sa rezistam celui rau. Atunci diavolul va fugi de la noi.

Nu vedem nicaieri apostolii alungând demonii la intrarea într-o noua cetate sau organizând reuniuni de rugaciune ca sa distruga fortărețele demonice existente asupra cetatilor, locurilor, popoarelor sau religiilor. Nu gasim nici macar umbra unei astfel de învățături în întreg Cuvântul lui Dumnezeu.

Cei ce vorbesc despre «legare» si «dezlegare», scot acesti doi termeni în afara contextului biblic în care au fost folositi, si îi folosesc ca sa-i faca pe crestini sa caute - prin tot felul de exercitii spirituale - o cât mai mare putere. Din pacate, aceasta miscare se mai bucura si astazi de succes, antrenând multi crestini în lupte spirituale inutile.

Folosirea armelor spirituale «ofensive si defensive», adica de atac si de apărare, constituie o alta intreprtare gresita a Cuvântului, făcându-ne sa credem ca trebuie sa luam tot timpul initiativa atacului împotriva dusmanului. Atunci când cuvintele «armele de lovire și de apărare pe care le dă neprihănirea» apar în unele traduceri ale Bibliei, ele vor sa spuna ca trebuie sa marturisim Cuvântul în orice împrejurare.

Biblia SEMEUR (Semanatorul) indica la note urmatoarele:

«Lovirea reprezinta atacul (sabia), iar apărarea - împotrivirea (scutul). Pavel dorea sa spuna doar ca acela care are armele neprihănirii, ale dreptatii va fi bine echipat indiferent de situatie.»

«Noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privințele, arătăm că suntem niște vrednici slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi; prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare pe care le dă neprihănirea.»

(2 Corinteni 6:3-7).

Biblia spune ca lumea va ajunge sa fie din ce în ce mai rea, si ca vom trai vremuri grele. Dar le traim deja, si nu avem cum sa le evitam caci vorbim de semnele sfârșitului vremurilor. Este deci inutil sa ne epuizam, dorind 'legarea diavolului' caci acesta nu va fi legat decât la începutul celor o mie de ani (Apocalipsa 20 :1-3).

Avem însa autoritatea si puterea necesare sa rezistam ispitelor si minciunilor diavolului, supunându-ne lui Dumnezeu, adica ramânând în Hristos, îmbracati/echipati cu toata armura Sa.

«Supuneți-vă, dar, lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi.» (Iacov 4:7).

Biblia spune ca atât timp cât vom fi în trupul nostru, trebuie sa luptam împotriva vechiului om care doreste sa preia controlul. Acesta este motivul pentru care Pavel ne înseamna sa consideram vechiul nostru «eu» ca fiind mort.

Un demon/drac nu va putea niciodata sa ne împinga sa facem ceva, decât doar sprijinindu-se pe ceea ce exista deja în noi, adica propriile noastre pofte.

«Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea.» (Iacov 1:14-15).

Soarta diavolului și a îngerilor săi este deja pecetluită. Totuși, Dumnezeu le mai permite încă să-și exercite activitatea. Dar, ei nu mai au nici o putere asupra creștinilor. Diavolul lucrează în oamenii răzvrățiți și va continua să lucreze până când va fi legat de Dumnezeu, dar nu de noi !

Adevărata batalie spirituală constă într-o luptă permanentă dintre ‘vechiul nostru om’ și sfântul care dorește să umble în frica de Domnul.

12. LEGATURILE SPIRITUALE

Învățăturile conform cărora creștinii ce trăiesc în frica de Domnul, mai au legături spirituale, nu sunt bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum o arată mai multe pasaje din Biblie:

«mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină. El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Fiului dragostei Lui.» (Coloseni 1:12-13).

«Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.» (2 Corinteni 5:17).

«Oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește ...» (1 Ioan 3:9).

«...Hristos ne-a izbăvit ca să fim slobozi.» (Galateni 4:31).

«Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii... » (Galateni 3:13).

Sfintii sunt cu adevarat eliberati de sub influenta legaturilor familiale si stramosesti. În momentul convertirii, toti ucenicii devin mostenitori ai lui Dumnezeu si comostenitori ai lui Hristos, conform Epistolei către Galateni 4 si Romani 8:17.

Vor trebui însa sa lupte întreaga lor viata împotriva slabiciunii firii si înclinatiilor ce le aveau înainte în lume, dar si împotriva pacatului practicat de stramosii sau familiile lor. De exemplu, daca un om posedat de duhul poligamiei are copii convertiti, nascuti din nou, acestia din urma sunt eliberati de sub puterea acestui duh rau, dar toata viata lor vor fi atacati de el.

«căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.» (1 Petru 1:18-19).

Biblia este extrem de clara : persoanele ce l-au întâlnit cu adevarat pe Domnul Iisus Hristos, nu mai sunt sub influenta demonilor sau legaturilor stramosesti si familiale. Dar, în practica, întâlnim cazuri în care anumiti credinciosi mai au probleme de posedare demonica. Nu dau aici motivele pentru care aceste persoane mai au înca aceste legaturi.

A) Problema conversiunii

Anumiti credinciosi nu au cunoscut adevarata conversiune.

Ei nu L-au întâlnit personal pe Domnul Iisus, ci doar au aderat la biserica sau la o miscare religioasa.

Sa luam exemplul lui Simon vrajitorul :

«În cetate era un om, numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea și punea în uimire pe poporul Samariei. Toți, de la mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte și ziceau: „Acesta este puterea lui Dumnezeu, cea care se numește „mare”.” Îl ascultau cu luare aminte, pentru că multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile lui. Dar când au crezut pe Filip, care propovăduia Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Hristos, au fost botezați, atât bărbați cât și femei. Chiar Simon a crezut; și după ce a fost botezat, nu se mai despărțea de Filip și privea cu uimire minunile și semnele mari care se făceau. Apostolii care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit Cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru și pe Ioan. Aceștia au venit la samariteni și s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu Se coborâse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezați în Numele Domnului Isus. Atunci Petru și Ioan au pus mâinile peste ei, și aceia au primit Duhul Sfânt. Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mâinilor apostolilor, le-a dat bani și a zis: „Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile să primească Duhul Sfânt.” Dar Petru i-a zis: „Banii tăi să piară împreună cu tine, pentru că ai crezut că darul lui Dumnezeu s-ar putea căpăta cu bani! Tu n-ai nici parte, nici sorț în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu. Pocăiește-te, dar, de această răutate a ta și roagă-te Domnului să ți se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu putință; căci văd că ești plin de fiere amară și în lanțurile fărădelegii.”» (Faptele Apostolilor 8:9-23).

Simon a crezut si dupa ce a fost botezat, nu se mai despartea de Filip. În ciuda acestui fapt, Petru si-a dat seama ca Simon traia în pacat. De fapt, Simon nu era convertit la Hristos, ci la Filip.

Propunând bani apostolilor, fostul vrajitor a dorit sa reproduca ceea ce facea si el înainte, prin magie, atunci când oamenii veneau la el si-l plateau în schimbul primirii puterii lui.

Simon reprezinta acele persoane care, datorita sentimentelor, pretind ca L-au acceptat pe Hristos în viata lor. Ei ne pot chiar da impresia ca sunt convertiti. Precum Simon, ce era atasat de Filip, acesti oameni se ataseaza de slujitorii Domnului din cauza darurilor lor, se boteaza chiar, apoi intra în biserici, dar inima lor nu este atinsa de Dumnezeu.

Adevarata conversiune, adica pocainta este cea a inimii.

«Domnul zice: „Când se apropie de Mine poporul acesta, Mă cinstește cu gura și cu buzele, dar inima lui este departe de Mine, și frica pe care o are de Mine nu este decât o învățătură de datină omenească”.» (Isaia 29:13).

Unii pot frecventa o biserica/adunare ani de zile si sa ramâna pagâni. Simon « s-a convertit » doar emotional si intelectual. Multe adunari/biserici sunt pline astazi de barbati si de femei ce sunt precum Simon. Iata de ce unii dintre ei mai au legaturi familiale si stramosesti; ei nu se pot bucura de puterea învierii, ce elibereaza omul de sub orice control demonic, caci aceasta putere este rezervata doar acelor care si-au predat în întregime inima Domnului Iisus.

B) Problema pacatului

«Duhul necurat, când a ieșit dintr-un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, și n-o găsește. Atunci zice: „Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit. Și, când vine în ea, o găsește goală, măturată și împodobită. Atunci se duce și ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el: intră în casă, locuiesc acolo, și starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi...» (Matei 12:43-45).

Atunci când un credincios, chiar nascut din nou, cade în pacat, deschide o usa diavolului. De aceea demonii vor reveni în viata sa mai numerosi decât la început, ca sa-l împiedice sa se întoarca la Dumnezeu.

Se întâmpla ca unii crestini sa aiba dificultati si din cauza pacatelor ascunse, nemarturisite, de care nu s-au pocait în fata lui Dumnezeu.

«... Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.» (Ioan 5:14)

«În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.» (2 Petru 2:20).

«Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită.» (1 Petru 5:8).

În anumite adunari eliberarea oamenilor de demoni sunt total necunoscute, iar în altele, conducătorii lor devin obsedați de ele. Ori credincioșii nu sunt învățați să se despartă de păcat după convertire ca să trăiască în sfințenie, ori responsabilii le explică oamenilor că sunt încă posedati în scopul creării unei legături de dependență cu ei.

Diavolul își folosește toate armele. Însa, Cuvântul Domnului ne descrie cum trebuie să folosim toate armele Sale, și tot El ne da izbânda prin Iisus.

13. SÂNGELE LUI IISUS

Trebuie să avem mereu un mare respect față de Sângele Mielului căci a fost varsat de Dumnezeu Cel Îtrupat; acesta nu este nu un produs magic.

Unii spun însă tot felul de formule lipsite de înțeles. O femeie, copil al Domnului, mi-a zis într-o zi că îi cerea în fiecare zi Domnului să facă un zid de sânge în jurul ei. Alții spun că înaintează pe un covor îmbibat cu sângele lui Iisus, iar alții, că dau sângele Domnului să fie baut de către demoni, vrajitori și de oamenii pentru care se roagă.

Ce mai pângarire!... Sângele Domnului a ajuns un simplu instrument/mijloc cu care anumite persoane își fac propriul lor rit religios.

Domnul ne-a dat Numele Sau : «și orice veți cere în Numele Meu, voi face...» (Ioan 14 :13). Demonii sunt alungați în Numele lui Iisus, rugăciunile sunt făcute în Numele lui Iisus.

«Și orice faceți, cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus și mulțumiți, prin El, lui Dumnezeu Tatăl.» (Coloseni 3:17).

Sângele lui Iisus ne-a spalat de pacate si ne-a eliberat de sub puterea întunericului – *«A Lui, care ne iubeste, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său...» (Apocalipsa 1:5)*

- dându-ne acces liber la Scaunul milei Sale.

«Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos.» (Efeseni 2:13).

Pentru multi crestini, sângele lui Iisus a ajuns ca un fel de sapun sau apa de robinet, la care îi dau drumul când le cade lor bine ; îl invoca peste haine, masini, case, etc. Altii îl invoca sau chiar trimit foc peste dusmanii lor, desi Biblia ne cere sa-i binecuvântam pe cei ce ne blestema, sa ne rugam pentru cei ce ne persecuta/ ne prigonesc.

«Dar Eu vă spun vouă care Mă ascultați: Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi. Dacă te bate cineva peste o falcă, întoarce-i și pe cealaltă. Dacă îți ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ți ia și cămașa. Oricui îți cere, dă-i; și celui ce-ți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi. Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel. Dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii iubesc pe cei ce-i iubesc pe ei. Dacă faceți bine celor ce vă fac bine, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii fac așa.» (Luca 6:27-33).

Trebuie sa avem respect pentru sangele Domnului nostru Iisus Hristos prin care suntem sfintiti si rascumparati. Sângele Domnului ne curata în fiecare zi. *«...și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat.» (1 Ioan 1:7).*

În Numele lui Iisus Hristos, avem tot ce ne trebuie, putere, vindecare, alinare, eliberare, mântuire.

«În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.» (Faptele Apostolilor 4:12).

SINGURUL NUME AL LUI IISUS ne poate mântui.

Sângele este evocat ici si colo tocmai pentru că puterea numelui lui Iisus nu este cunoscută. Multi invoca sângele pentru ca atunci când au încercat cu Numele lui Iisus, demonii au refuzat sa iese afara din oameni. Au trebuit deci sa gaseasca o alta strategie, asa cum au facut si exorciștii ce nu erau ucenici ai lui Hristos :

«Duhul cel rău le-a răspuns: „Pe Iisus Îl cunosc, și pe Pavel îl știi; dar voi cine sunteți?”» (Faptele Apostolilor 19:15).

Cei pe care Dumnezeu nu-i cunoaste, nu au nici o autoritate asupra demonilor; asa cauta ei propriile lor ‘sisteme’ de eliberare : focul, sângele, «tăind în bucăți» (ca în Psalmul 118 :11), amenințând dracii ca îi vor trimite în iad sau la poala crucii lui Iisus!

«Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Iisus.» (Faptele Apostolilor 4:29-30).

Din cauza acestui adevar suntem făcuți mincinosi si eretici, dar nu vom înceta sa denuntam acest foc strain din biserici. Dusmanul nostru a fost învins prin Sângele Domnului Iisus Hristos, de aceea nu trebuie sa blasfemăm cu privire la Sângele prețios!

14. MUZICA

Împaratul David îl adora cu mare ardoare pe Dumnezeu prin muzica sa. Din frageda copilărie a început sa cânte singur. Mai târziu, ajuns rege, si-a manifestat bucuria si continuat închinarea fata de Dumnezeu Cel Vesnic, fără nici un complex, caci inima lui era curata ; de aceea, Dumnezeu a primit toate laudele lui.

Domnul i-a pedepsit nevasta, fiica lui Saul, de sterilitate când aceasta l-a considerat ridicol pe David.

În Noul Testament, cântarile, cântecele de lauda au o mare importanta.

Ucenicii cântau deseori cântari împreuna: *«După ce au cântat cântarea, au ieșit pe Muntele Măslinilor.»* Matei 26:30, si Marcu 14:26.

Vedem ca Pavel si Sila i-au cântat Domnului cântari de lauda în închisoare: *«Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu....»* (Faptele Apostolilor 16:25).

Crestinii erau încurajati de Pavel sa cânte psalmi, imnuri, cântări de lauda, duhovnicești sau cântece insiprate de Duhul Sfânt.

«Vorbiți între voi cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, și cântați și aduceți din toată inima laudă Domnului.» (Efeseni 5:19).

Unele biserici/adunari au uitat ca muzica de închinare îi este destinata lui Dumnezeu si ca ea trebuie sa-i dea slavă.

Muzica trebuie sa fie una spirituala, care sa-l înalte pe Domnul - si nu interpretii. Astazi, multe biserici sunt pline de o muzica pamânteasca, muzica destinata a seduce oamenii. Multi cântareti si muzicanti, asa-zisi « crestini », intra în asociatie cu muzicieni pagâni, acceptând - si chiar preferând - sa fie inspirati de influentele lor demonice, care nu lauda Numele Domnului.

Biblia ne spune ca nu exista nici o legatura între lumina si întuneric : *«Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?»*(2 Corinteni 6:14).

Tinutele vestimentare purtate de unii dintre acesti cântareti încurajeaza oamenii în poftele lor, pentru ca sunt inspirate de un duh de amagire, cel al seductiei. De exemplu, hainele mulate sau strânse pe corp, machiajul excesiv nu convin unui adevarat rob al lui Dumnezeu. Cântaretii sau muzicienii unei corale crestine sunt servitori ce exercita o slujba de închinare si de lauda.

Stim ca diavolul, ca sa-si atinga obiectivele, stie sa foloseasca si foloseste muzica într-un mod foarte eficace.

Înainte de caderea lui, Lucifer a fost un muzician important. În Ezechiel 28:13 citim: «...*timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua când ai fost făcut.*»

Lucifer era cântaret, și își folosea acest dar spre slava lui Dumnezeu. Când s-a răzvrătit însă împotriva Domnului și a fost alungat din cer, și-a pus, cu succes, talentul în folosul răului.

Descendentii lui Cain au fost cei ce au inventat instrumentele de muzică, dar și cele de război.

«Numele fratelui său era Iubal: el a fost tatăl tuturor celor ce cântă cu lăuta și cu cavatul. Țila, de partea ei, a născut și ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier...» (Geneza 4:21-22).

După întâlnirea sa cu Dumnezeu pe Muntele Sinai, Moise a descoperit că poporul Israel s-a îndepărtat de Creator și se închină, din nou, fostilor săi idoli. Jucau și cântau în jurul unui vitel de aur. Muzica lor era atât de confuză încât, inițial, Iosua nu a putut distinge dacă evreii se bucurau sau erau îndurerăți.

Muzica de inspirație divină poate provoca emoții oamenilor, dar ea este în principal destinată Domnului. Cântecul de lauda și închinare nu trebuie să ne facă să ne pierdem controlul nici în fapte și nici în gânduri. Când vorbesc de pierderea controlului, am în vedere «intrarea în transă».

15. PUNEREA LA ÎNDOIALĂ A DIVINITĂȚII LUI IISUS

Unul dintre focurile straine introduse în biserică se bazează pe punerea la îndoială, apoi pe negația divinității lui Iisus, care este, totuși, Dumnezeu întrupat, adică „arătat în trup” (1 Timotei 3:16).

Aparatorii acestei învățături folosesc versetul din Coloseni 1:15 ca să spună că Iisus Hristos a fost o simplă ființă umană - ca oricare alta, o imagine a lui Dumnezeu - ca orice alt om creat după imaginea lui Dumnezeu. Prin același pasaj al Sfintei Scripturi, această greșală poate fi arătată cu ușurință, căci versetul următor din Coloseni 1, adică versetul 16, ne spune într-un mod incontestabil faptul că Hristos nu este o creatură, ci Creatorul Însuși.

«El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, Cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.» (Coloseni 1:15-16).

El este Arhitectul, Meșterul desăvârșit, Divinitatea/Dumnezeirea, prin care și datorită careia actul creator a fost făcut; El este scopul creației.

Iisus Hristos este Cel întâi născut din toată zidirea

Cuvântul 'întâiul născut' îmbracă cel puțin trei sensuri în Sfintele Scripturi.

«Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut...» Luca 2:6-7.

Expresia 'fiul ei cel întâi născut' este folosită aici, credem noi, în sens literal: Hristos a fost primul copil născut de Maria.

În Exod 4:22, această expresie este folosită în sens figurat: *«Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut.»* În acest verset, nu este vorba de o naștere reală, ci Domnul folosește acest cuvânt pentru a descrie locul rezervat lui Israelul în planul și proiectele Sale.

Cuvântul 'întâiul născut' apare și în Psalmul 89, versetul 28, desemnând un caracter de superioritate, de suprematie, ceva special. Dumnezeu spune în acest pasaj că va face din David un întâi născut, cu o poziție superioară celorlalți împărați de pe Pământ.

În termeni de naștere însă, David a fost ultimul copil al tatălui sau, Isai. Totuși, Dumnezeu era hotărât să-i acorde lui locul unic, acela de supremație, de întâietate și de suveranitate. Noțiunea de ‘întâi născut’ nu se referă deci la ordinea nașterii fizice.

Întâiul născut din toată zidirea/creația, Domnul Iisus Hristos este Fiul Unic al lui Dumnezeu. În acest sens, toți creștinii sunt fii ai lui Dumnezeu, dar Domnul Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu într-un mod foarte diferit de restul fiilor. El a fost mai înainte de orice zidire și, în raport cu aceasta, El ocupă poziția de supremație. El are un loc deosebit, locul eminent, locul dominant.

Expresia «Cel întâi născut din toată zidirea» nu are nimic de a face cu nașterea Sa pe acest pământ. Ea ne indică doar că El este Fiul lui Dumnezeu datorită unei relații veșnice. Acesta este un titlu de prioritate, de ierarhie, și nu de cronologie.

Iisus Hristos este Cel întâi născut dintre cei morți.

Expresia «Cel întâi născut dintre cei morți» nu vrea să spună că Domnul Iisus Hristos a fost primul care a înviat dintre morți. Știm că au fost mai multe cazuri de înviere, atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament.

Hristos a fost însă primul înviat dintre morți care nu a mai murit după aceea, primul înviat într-un corp de slava. El a făcut asta în calitate de Cap al unei Noi Creații.

Învierea Sa este unică și reprezintă totodată făgăduința făcută tuturor celor ce cred în El : că vor învia și ei precum Domnul. (Ioan 3:16)

Iisus este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El.

El este mai înainte de toate lucrurile, și nu «a fost» mai înainte de toate lucrurile. Timpul prezent este folosit adesea în Biblie pentru a descrie veșnicia Dumnezeirii.

Domnul spune : «...mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.» (Ioan 8:58).

Nu numai ca Domnul Iisus Hristos a fost mai înainte de toate lucrurile, ci toate lucrurile se țin prin El. Asta înseamna ca El sustine Universul si este izvorul miscarii si transformarii permanente a acestuia. El are controlul asupra stelelor, Soarelui, Lunii si a altor astre.

Stapânirea si domnia Lui se întinde însa si în domeniul spiritual. El este Capul trupului, adica al Bisericii.

Gnosticii învăta ca exista mai multe rânduri sau clase de fiinte spirituale între Dumnezeu si oameni sau între Dumnezeu si materie, si ca Iisus ar apartine uneia dintre aceste clase. Astazi, miscarea numita « Spirite » afirma ca Iisus Hristos este un duh ce ajuns pâna în ‘sfera a sasea’. Martorii lui Iehova sustin ca, înainte de venirea Domnului Iisus Hristos în lume, acesta ar fi fost un înger creat de Dumnezeu, înger ce nu e altul decât arhanghelul Mihail.

Cuvântul lui Dumnezeu ne permite sa negam cu tarie aceasta afirmatie absurda caci, în el, ni se spune în modul cel mai clar cu putinta ca Iisus Hristos este Creatorul îngerilor si al tuturor fiintelor/creaturilor vizibile si invizibile.

Ce zice Iisus Hristos de Sine ?

- S-a pogorât si s-a suit în cer (Ioan 3:13).
- Este omniprezent (Matei 18:20).
- Pe Dumnezeu îl numeste Tatal Sau (Ioan 5:17), ceea ce înseamna ca El este egal cu Tatal.
- Foloseste titlul «Eu sunt» (Ioan 8:25 ; Ioan 8:58), adica titlul lui Dumnezeu (Exod 3:14).
- Spune despre Sine ca este Rege si ultimul Judecator (Matei 25:31 -46 ; Geneza 18:25 ; Ioel 3:12).

Ce zice Noul Testament ?

- Pavel spune ca Hristos este Dumnezeu mai pe sus, adica deasupra tuturor lucrurilor (Romani 9:5).
- Ioan zice ca El este egal cu Tatal (Ioan 5:18).
- Evrei spuneau ca pretinde despre Sine ca este Fiul lui Dumnezeu (Ioan 19:7).

- El este Cuvântul, Creatorul Cel Vesnic, si este Dumnezeu (Ioan 1: 1-5).
- Iisus este numit Dumnezeu (Evrei 1:8 ; Ioan 20:28).
- El este Cel vesnic (Evrei 1:12).
- El este imaginea Dumnezeului invizibil (Coloseni 1:15-20).
- El este superior lui Moise (Evrei 3:1-6)
- El este Marele Preot, superior tuturor marilor preoti din Vechiul Testament (Evrei 4:14; Evrei 5:10).
- El este Capul Bisericii, care este Trupul Sau (Coloseni 1:18).

Cuvântul «domn» este folosit pentru Tatal (Matei 1:20; Matei 9:38; Matei 11:25; Faptele Apostolilor 17:24; Apocalipsa 4:11) si pentru Fiul (Luca 2:11; Ioan 20:28; Faptele Apostolilor 10:36; 1 Corinteni 2:8; Apocalipsa 19:16).

Pavel spune ca nu exista decât UN Singur Domn (Efeseni 4:5).

***Iisus este pricina închinării dumnezeiești,
închinare ce o accepta***

- Magii i s-au închinat (Matei 2:11).
- Ucenicii i s-au închinat (Matei 14:33, Luca 24:52).
- Femeia Cananeanca i s-a închinat (Matei 15:25).
- Orbul vindecat de El i s-a închinat (Ioan 9:38).
- Doua femei numite Maria i s-au închinat (Matei 28:9).
- Îngerii lui Dumnezeu i s-au închinat (Evrei 1:6).
- Cele patru fapturi vii si cei douazeci si patru de batrâni i s-au închinat (Apocalipsa 5:8).

Iisus este cu adevarat Dumnezeu

a) Dumnezeu este Creatorul ; Iisus este Creatorul (Geneza 1:1; Geneza 2:7; Psalmul 104:30; Ioan 1:3; 1 Corinteni 8:6; Iov 33:4; Isaia 45:11-18; Coloseni 1:16; Apocalipsa 22:13; Apocalipsa 14:7).

b) Dumnezeu este Păstorul; Iisus este Păstorul (Psalmul 23:1; Psalmul 100:3; Isaia 40:11; Ioan 10:11; 1 Petru 2:21-25; Evrei 13:20).

c) Dumnezeu este Împarat; Iisus este Împarat (Psalmul 47:3; Isaia 44:6; Matei 2:1-6; Luca 23:3; Ioan 19:21; Luca 19:35-38; Apocalipsa 19:11-16).

d) Dumnezeu va reveni; Iisus va reveni (Zaharia 14:3-5; Apocalipsa 19:11; 1 Tesalonicieni 3:11-13; Matei 25:31-46).

e) Dumnezeu este Alpha si Omega ; Iisus este Alpha si Omega (Isaia 41:4; Isaia 43:10; Isaia 44:6-8; Apocalipsa 1:8; Apocalipsa 1:17; Apocalipsa 22:13).

f) Dumnezeu este Rascumparatorul si Izbavitorul/Mântuitorul; Iisus este Rascumparatorul si Mântuitorul (Psalmul 78:35; Isaia 47:4; Isaia 43:3-11; Tit 1:1-4; Tit 2:10-13; 1 Ioan 4:14; Faptele Apostolilor 4 :12; Luca 24:21-29; 1 Timotei 1:1-2; 1 Petru 1:10; Iuda 25).

IISUS ESTE DUMNEZEU.

Biblia face referire la cel puțin cinci sute de prorocii împlinite în Hristos. Sunt atât de multe prorocii încât întâmplarea este cu neputinta, tocmai pentru ca ele se refera la una si aceeasi persoana. Ele au în vedere caracteristici din viata si persoana omului Iisus. Nimeni altcineva nu ar fi putut sa le îndeplineasca din întâmplare.

Mai mult, este imposibil ca ele sa fi fost ulterior falsificate, dar si cu neputinta ca ele sa fi fost scrise dupa împlinirea lor. Unele dintre aceste profetii dateaza mai bine de o mie de ani înainte de nasterea Domnului Iisus ; deci, ele nu au cum sa fie rezultatul unei înșelaciuni caci toate L-au precedat pe Mesia cu patru sau cinci sute de ani minimum.

Aceste profetii ne provin de la diferite persoane astfel încât nu putem vorbi despre o mașinație, o escrocherie sau despre orice altceva asemanator. În ultimul rând, oamenii strazii cunoșteau bine nenumarate evenimente - extraordinare - din viata lui Iisus, iar asta ne permite sa avem o discutie cu privire la întrebarea:

știți voi ca totul a fost prorocit cu mai bine de o mie de ani înainte de nasterea lui Mesia?

«Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari, și nu vă temeți! Iată Dumnezeu vostru, răzbunarea va veni, răsplătirea lui Dumnezeu; El însuși va veni și vă va mântui.”» (Isaia 35 :4).

Mântuitorul care a venit nu a fost oare Iisus?

«Un glas strigă: „Pregătiți în pustiu calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeu nostru!”» (Isaia 40:3).

Acest verset s-a împlinit în Ioan Botezatorul. Prorocul care a strigat în pustie : « pregătiți calea Domnului, a Dumnezeului nostru », oare nu a pregătit-o pentru Iisus?

«Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere și poruncește cu brațul Lui. Iată că plata este cu El, și răsplătirile vin înaintea Lui. El Își va paște turma ca un păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează.» (Isaia 40:10-11).

Dumnezeu Însuși va veni si El va fi Păstorul cel Bun, dar oare nu Iisus a venit în lume, spunând ca El este Păstorul cel Bun (Ioan 10) ?

«Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul. Pe Mine însumi Mă jur, adevărul iese din gura Mea, și cuvântul Meu nu va fi luat înapoi: orice genunchi se va pleca înaintea Mea...»

(Isaia 45:22-23).

În fata lui Dumnezeu se va pleca orice genunchi! Pavel spune ca asta se împlinește în Hristos (Filipeni 2:10-11).

«Strigă de veselie și bucură-te, fiica Sionului! Căci iată, Eu vin și voi locui în mijlocul tău, zice Domnul.» (Zaharia 2:10).

Mai mult, Dumnezeu a prorocit ca va veni sa locuiasca în Sion ; iar Acela care a venit sa locuiasca, a fost Hristos.

«*Eu le-am zis: „Dacă găsiți cu cale, dați-mi plata; dacă nu, nu mi-o dați!” Și mi-au cântărit ca plată, treizeci de arginți. Dar Domnul mi-a zis: „Aruncă olarului prețul acesta scump cu care m-au prețuit!” Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în Casa Domnului pentru olar.» (Zaharia 11:12-13).*

Zaharia a prorocit ca Dumnezeu va fi vândut pe treizeci de arginți, iar Iisus a fost vândut pe treizeci de arginți (Matei 26:14-15).

Romani 9:5 spune clar ca **IISUS ESTE DUMNEZEU**.

Biblia ne spune ca exista doar un singur Dumnezeu.

Acest Dumnezeu Si-a anuntat venirea prin proroci, într-un mod infailibil, manifestându-si astfel dorinta sa mântuiasca omenirea. A platit însa un mare preț: moartea Sa ca om.

Acest Dumnezeu întrupat, Dumnezeul Cel Vesnic, care va veni ca sa-și rascumpere poporul (Luca 1:68), va fi precedat de un profet (prorocul din pustiu - Isaia 40:3) ; El va veni sa moara în Sion (Zaharia 2:10) ; își va strânge poporul ca un păstor (Isaia 40:10-11) ; va fi vândut pe treizeci de arginți (Zaharia 11:12-13), iar privirile vor fi întoarse spre El, Cel străpuns pe cruce (Zaharia 12:10).

Acest Dumnezeu întrupat și apoi omorât pe o cruce, a anuntat că va învia din morti (Ioan 2:18-22). Ucenicii Sai, vazându-L, I s-au închinat (Matei 28:17) si au mărturisit că El este Domnul si Dumnezeul lor. (Ioan 20:28). Acest «*Eu sunt*» l-a eliberat pe Israel din robia Egiptului (Exod 3:14).

Minunile lui Iisus Hristos

Iisus a facut lucrari pe care doar Dumnezeu le putea înfaptui. Lucrarile Sale au mărturisit ca El este Dumnezeul Însusi, Dumnezeu venit ca sa mântuie omenirea de la moarte.

El iarta pacatele, lucru ce numai Dumnezeu îl poate face (Matei 9:2-7). Cele patru Evanghelii ne relateaza minunile si miracolele savârsite de Iisus pe Pamânt; minuni pe care nici un alt proroc nu le-a facut.

Numele lui Iisus

Iisus : Yahve este Mântuire (Matei 1:21).

Emmanuel : Dumnezeu este cu noi (Matei 1:23).

Hristos : Unsul, Mesia (Matei 1:16).

Preaiubit (Matei 3:17).

Împăratul Împăraților si Domnul Domnilor (1 Timotei 6:15; Apocalipsa 19:16).

Domnul Iisus Hristos (Efeseni 5:20).

Dumnezeu (Ioan 1:1,13 ; Tit 2:13).

Fiul lui Dumnezeu (1 Ioan 5:13 ; Ioan 3:18).

Cuvântul lui Dumnezeu (Apocalipsa 19:13).

Minunat Sfeșnic/Sfătuitor (Isaia 9:6).

Dumnezeu tare (Isaia 9:6).

Părintele veșnicilor (Isaia 9:6).

Domn al păcii (Isaia 9:6).

Al doilea Adam (1 Corinteni 15:45).

Mirele (Matei 9:15).

Păstorul Cel Mare (1 Petru 5:4).

Mielul lui Dumnezeu (Ioan 1:29).

Piatra din capul unghiului, Piatra de căpătâi (1 Petru 2:6).

Fiul omului (Matei 8:20).

Calea, Adevărul si Viata (Ioan 14:6).

Pâinea vieții, Pâinea vie (Ioan 6:48, 51).

Piatra vie (1 Petru 2:4).

Leul din seminiția lui Iuda (Apocalipsa 5:5).

Mijlocitorul (1 Timotei 2:5).

Marele Preot (Evrei 6:20).

Mântuitorul (Luca 2:11).

Sămânța lui David (2 Timotei 2:8).

Trebuie să facem totul *în Numele Domnului Isus* (Coloseni 3:17).

CONCLUZIA ACESTUI CAPITOL

Starea actuală a Bisericii este considerată de Cuvântul lui Dumnezeu drept un semn al întoarcerii Domnului nostru Iisus.

Revenirea Domnului reprezintă anunțul făgăduințelor și binecuvântărilor Sale, răspunsul Său la încrederea neclintită a celor care au crezut și s-au ferit de orice necurăție, de orice amestec cu întunericul.

Trebuie să veghem deci precum fecioarele înțelepte. Trebuie să ne spălăm de orice contact cu învățăturile mincinoase și cu obiceiurile lipsite de fundament biblic.

Putem fi spălați de apa Cuvântului. Așa ne-a promis Dumnezeu în Ezechiel 36:25 : *«Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățați; vă voi curăța de toate spurcăciunile voastre și de toți idolii voștri.»*

Dacă toate aceste teorii și doctrine contrare Cuvântului au putut și pot să se înmulțească, este tocmai datorită faptului că bărbați și femei acceptă și urmează aceste învățături.

Dumnezeu este cel ce ne-a ales. El ne spune și astăzi:

«Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.» (Ioan 14:15).

Prorocii falsi și învățătorii mincinoși vor găsi mereu un public, oîțe gata să-i aclame și să adere la vorbele lor.

Nu vrem nici să-i judecăm, dar nici să-i condamnăm pe acești oameni, bărbați sau femei, amăgiți de tot felul de învățături mincinoase. Ei trăiesc într-o mare sărăcie spirituală și tocmai pentru că sunt răniți, alții pot să-i însele și chiar să abuzeze de ei.

Dimpotriwa, avem o mare compasiune și milă pentru aceste oi pierdute. De aceea, ne permitem să denunțăm focul strain din biserici și adunări - căci el aduce moartea tuturor celor ce îi cad victime.

Dar cum putem oare să scăpăm de minciuni sau de conducătorii ce încearcă să ne controleze viețile, învățându-ne lucruri contrare Cuvântului lui Dumnezeu?... legându-ne cu toată puterea de Iisus Hristos, și numai de El; prin verificarea Sfintelor Scripturi putem ști dacă învățăturile ce le primim sunt conforme sau contrare Bibliei.

Evreii din Berea făceau acest lucru, adică verificau în Scripturi dacă ceea ce erau învățați era într-adevăr biblic sau nu.

«Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa.» (Faptele Apostolilor 17:11).

Căutând ajutorul Duhului Sfânt în cunoasterea și în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu, orice creștin poate să se opună și să reziste stricaciunilor făcute de un foc străin.

Succesul întâlnit de învățăturile mincinoase în rândul creștinilor se explica datorită mai multor motive:

* datorită lipsei învățăturilor biblice sau a încadrării noilor convertiți, lipsa ce va duce la o necunoaștere reală a Cuvântului lui Dumnezeu,

* spre împlinirea semnelor și profetiilor biblice de la sfârșitul vremurilor.

Creștinul nou convertit este precum un bebeluș, ce trebuie să-și dorească laptele spiritual – așa cum ni se spune și în 1 Petru 2:2 :

«și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru că prin el să creșteți spre mântuire.»

Noul convertit trebuie să primească, cât se poate de repede, o învățătură solidă ca să poată crește corect.

Primii creștini stăruiau:

- în învățătura apostolilor,
- în legătura/comuniunea frățească,
- în frângerea pâinii,
- în rugăciuni.

«Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și, în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete. Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni.» (Faptele Apostolilor 2:41-42).

Aceste patru activitati au favorizat cresterea spirituală a ucenicilor.

Dumnezeu spune :

«Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda și nu-Mi vei mai fi preot. Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi! Cu cât s-au înmulțit, cu atât au păcătuit împotriva Mea. De aceea, le voi preface slava în ocară. Ei se hrănesc din jertfele pentru păcatele poporului Meu și sunt lacomi de nelegiuirile lui.» (Osea 4:6-8).

Am auzit, de exemplu, ca unii pastori fac rugaciuni, în special pentru femei, rugaciuni de asa-zisă ‘eliberare’ si ungeri cu ulei pe corpul dezbracat. Acest lucru este contrar Cuvântului lui Dumnezeu, un adevarat blasfem si un pacat. Este însa de datoria oricarui crestin ce vine sa primeasca o rugaciune, sa refuze sa se supuna unor astfel de propuneri, ce sunt, fără nici o îndoiala, indecente si contrare Cuvântului lui Dumnezeu.

Conversiunea, chiar sincera a unui om, neînsotita de studiul biblic, adica de citirea Sfintei Scripturi, nu va putea respinge teoriile false si învățaturile mincinoase, care sunt - de multe ori - foarte atragatoare si seducatoare.

Fără călăuzirea Duhului Sfânt, ajungem sa credem că putem alege ce vrem noi din poruncile Domnului, dar în realitate vom sluji dumnezeilor falsi, dumnezei prezentați de către robi falsi.

CAPITOLUL III :

1. PROIECTUL CONSTRUIRII TURNULUI BABEL

Nevoia unității între oameni este simbolizată prin proiectul de a construi o cetate mare și un turn, care să atingă cerul și prin care oamenii să-și facă un nume. Aceasta nevoie a apărut devreme, la începutul umanității și nu a părăsit inima oamenilor de atunci.

Ambitia omului a început în Babilon și se va termina tot acolo, când roata se va închide.

Pentru că ne găsim la sfârșitul vremurilor, oamenii sunt pe cale să reconstruiască, într-un mod simbolic, Babilonul antic.

Imperiul babilonian a fost foarte puternic și plin de fast. Din momentul caderii lui, împărații acestei lumi au încercat mereu să-l reconstruiască: Darius (persul), Alexandru cel Mare (greul), Iulius Cezar (romantul).

Babilonul mai fascinează și încă oamenii: un stat puternic, capabil să exercite o putere totalitară asupra țărilor unificate, și singurul de temut.

Cadrul istoric al Turnului Babel

Poruncile lui Dumnezeu date lui Noe și fiilor acestuia atunci când au ieșit din corabie au fost foarte clare:

«Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și pe fiii săi și le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă și umpleți pământul.» (Geneza 9:1).

Această porunca a fost repetată în Geneza 9:7 : *«Iar voi, creșteți și înmulțiți-vă; răspândiți-vă pe pământ și înmulțiți-vă pe el!»*

Dumnezeu a avut un plan pentru întreg Pământul

Dupa potop, Dumnezeu a facut un nou legământ cu oamenii. Cuvântul Domnului ne prezinta lista urmasilor lui Noe, cu numele fiecaruia. Ne este data însa o precizare cu privire la unul dintre fiii lui Ham, si numai pentru el, ce se refera la caracterul si lucrarile acestuia :

«Cuș a născut și pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ. El a fost un viteaz vânător înaintea Domnului; iată de ce se zice: „Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea Domnului.” El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear.» (Geneza 10:8-10).

«Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Pornind ei înspre răsărit, au dat peste o câmpie în țara Șinear; și au descălecat acolo. Și au zis unul către altul: „Haidem! să facem cărămizi și să le ardem bine în foc.” Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var. Și au mai zis: „Haidem! să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului!” Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: „Iată, ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Haidem! Să Ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora!” Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului; așa că au încetat să zidească cetatea. De aceea cetatea a fost numită Babel^a, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ, și de acolo i-a împrăștiat Domnul pe toată fața pământului. » (Geneza 11:1-9)

^a adică: Încurcătură

Cetatea Babel a fost lucrarea poporului hamit, care, sub guvernarea lui Nimrod, a dat întregii lumii un sistem religios contrafăcut.

Dumnezeu a dorit ca poporul Sau sa fie împrastiat pe toata suprafata Pamântului, sa fie fecund, adica sa se înmulteasca, si sa umple Pamântul; Nimrod a facut exact contrariul.

Scopul mărturisit la constructia Turnului Babel a fost neascultarea Vooii lui Dumnezeu si împiedicarea realizarii viziunii dumnezeiesti pentru om.

Aceasta răzvrătire s-a bazat pe unitatea locuitorilor din Babel, care le-a dat putere, dar si posibilitatea de a ajunge faimoși caci ei doreau să obtina slavă, o slavă dobândită prin propriul lor nume.

Unitatea este însă un har de la Domnul. Iisus Hristos a venit pe Pamânt în scopul acestei unitati. Înainte de a fi arestat, s-a rugat Tatălui asa:

«Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una –Eu în ei, și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.» (Ioan 17:21-23).

Din numele ‘Babel’ provine cuvântul ‘Babilon’. Proiectul «Babilon» constă în faptul de a dobândi măretie, putere, glorie si slavă fără ajutorul lui Dumnezeu si fără respectul Numelui, creatiei si planului Său pentru Pamânt.

Ambitia aceasta, a unui mare Babilon, nu a disparut; dimpotrivă, ea este - mai mult ca niciodată - de actualitate, acum la sfârșitul vremurilor.

Sistemul conceput de Nimrod este si astăzi foarte răspândit în lume si el a influentat biserica creștină.

a) «Să facem»

Încă de la începutul creației, vedem ca doar Dumnezeu are puterea de a crea : El a fost Acela care a creat universul și tot ce este în univers, inclusiv omul.

Începând cu Babel însă, oamenii au vrut să facă precum Dumnezeu : «„*Haidem! să facem cărămizi și să le ardem bine în foc.*”
Și cărămida le-a ținut loc de piatră, iar smoala le-a ținut loc de var.», și au folosit diferite tehnici ca să construiască tot felul de proiecte grandioase.

Același lucru a apărut și în biserică. Iisus i-a zis lui Petru:

«*Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea...*» (Matei 16:18).

Totuși, oamenii au vrut să-și facă propriile «lor» biserici/adunări, cu ritual și obiceiurile lor, pentru a-și satisface în acest fel propria ambiție. Nu s-au supus Voin Domnului Iisus Hristos în conducerea poporului lui Dumnezeu.

Psalmistul spune însă : «*Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește.* (Psalmul 127:1).

b) «Să ne zidim o cetate»

Constructorii Turnului Babel aveau drept scop zidirea unei cetăți puternice, care să strângă în ea pe toți oamenii, ceea ce este contrar viziunii lui Dumnezeu. El i-a cerut omului să umple Pământul.

Gândirea babiloniană constă în concentrarea puterii și acțiunii oamenilor într-un singur loc. Tot așa, adică precum Nimrod, se comporta mulți dintre responsabilii noștri « creștini ». Aceștia își afirmă ambițiile, zidind clădiri mari pentru adaptarea unor adunări imense, biserici pe care să le poată conduce apoi ca niște domnitori !

Așa s-a dezvoltat și se mai dezvoltă încă rivalitatea dintre bisericile locale, deși toate pretind a face parte din Trupul lui Hristos.

Exemplul Turnului Babel a influențat arhitectura bisericii.

Turnul lui Nimrod se numea «zigurat», cuvânt ce înseamnă «monument». Acesta măsoară mai bine de șase sute de picioare în înălțime, iar văzut dintr-o parte, seamănă cu o piramidă.

Biserica catolică și-a dobândit reputația datorită construirii catedralelor imense. Acestea au apărut în perioada împăratului Constantin, cam patru secole d. Hr. Nu din întâmplare spunem astăzi despre cineva a cărui ambiție este exagerată, că este un ‘ziditor de catedrale’.

Împăratul Constantin a modificat Biserica Primară și a introdus politica în ea. În dorința impunerii închinării lui Hristos supușilor săi, acest împărat a transformat templele păgâne în «biserici». A reușit să-i seducă pentru că nu le-a cerut să renunțe la obiceiurile lor păgâne, ci, dimpotrivă, le-a permis păstrarea acestora, schimbându-le doar numele divinității la care trebuiau să se închine. A imaginat bisericile ca fiind niște clădiri imense, ale caror aspect trebuia să-i convingă pe bietii oameni de măreția lui Dumnezeu. Iisus Hristos nu era însă în centrul adorării și închinării acelor credincioși.

Știu însă că Biserica Primară se reunea în case, fapt ce reiese bine din cartea Faptele Apostolilor.

Împăratul Constantin a introdus în tradiția Bisericii creștine vanitățile lui Nimrod, aducând astfel un foc străin.

c) «Să ne facem un nume»

«...să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului!» : ce mai manifestare de orgoliu!

Primul Babilon din istorie a fost instaurat de către Nimrod, fiul lui Cuș (un negru), fiul lui Ham (Geneza 10:8-10).

Nimrod înseamnă «răzvrătit» sau «rebel». El a fost un vânător viteaz înaintea Domnului (Geneza 10:9). Conform interpretării rabinilor evrei, acesta ar fi fost «un vânător de suflete». El a zidit și a domnit peste Babel (Geneza 10:10), cuvânt ce înseamnă «ușa cerurilor» sau «ușa lui Dumnezeu», având drept proiect construirea unei citadele religioase, prin care omul să-l sfideze pe Domnul cerurilor.

Dumnezeu a încurcat însă limba constructorilor Turnului Babel, iar cetatea se va numi apoi 'Bal-Al', ce înseamnă în evreieste «tulburare sau confuzie» (Dictionarul biblic WESTHPAL). Tradițiile de azi mai păstrează încă unele trăsături ale religiei existente în Babel.

Nimrod a fost astfel, la timpul său, un împărat puternic.

Semiramis este una dintre zeitățile cele mai faimoase ale Orientului semitic antic. Ea a fost și mai este adorată, în variate mai mult sau mai puțin evidente, de către un număr mare de popoare.

Conform acestei credințe, Semiramis este împărăteasa fecioară, reprezentată tinând în brate pe fiul ei, Tamuz, un băiat fără tată.

Considerată drept regina cerului începând cu epoca lui Nimrod (3000 ani î. Hr.), ea mai joacă acest rol sub domnia lui Hamurabi (cam 1700 ani î. Hr.), iar în timpul lui Nebucadnețar (secolele al-VII-lea și al-VI-lea î. Hr.), Semiramis a fost introdusă în panteonul zeităților babiloniene.

«Semiramis, împărăteasa legendară a regatului Asiriei și a regatului Babiloniei, a fost nevasta guvernatorului Omnes, apoi a împăratului Ninos. Văduvă, ea ar fi purtat război până în Indii și, tot ea, ar fi ridicat construcții somptuoase în Babilon, printre care și celebrele Grădini Suspendate.» (Dictionarul PETIT ROBERT II. Editia LE ROBERT, 1987).

Ei îi este atribuită minunea supremă a învierii lui Tamuz, sărbătorită anual. Pentru a obține această înviere, se spune că Semiramis, împărăteasa cerului, ar fi jucat rolul de mediatore pe lângă zei.

Monarhii caldeeni îi aduceau închinare, pretinzând că, lui Semiramis îi datorau ei succesele lor politice si militare.

Cultul (închinarea) mamei si al copilului a fost direct sau indirect asociat cu exercitarea puterii temporare. Majoritatea mitologiilor Antichității vorbesc despre acest lucru prin intermediul unei legende care este mereu aceeași, si care înaltă o fecioara zeificată, ce a dat nastere unui fiu destinat să domnească peste această lume. Numai numele atribuite Mamei si Copilului difera :

- În Egipt : Isis si fiul ei, Osiris
- În India : Isi si fiul ei, Iswara
- În Fenicia : Astarot si fiul ei, Baal
- În Grecia : Afrodita si fiul ei, Eros
- La Roma : Fortuna si fiul ei, Jupiter
- La Pergam : Cybela si fiul ei, Decius.

Din acest cult, sistemul romano-catolic a preluat în mod exact aceleasi elemente, atribuind însa divinitatea Mariei, mama lui Iisus Hristos, făcând astfel din ea o mediatoare, capabilă a înfaptui minuni, desi Cuvântul lui Dumnezeu acorda această putere, în mod exclusiv, lui Iisus si celor ce cheamă Numele Sau.

Ce observam deci? Pe fundalul motivului încetării razboaielor, inclusiv a celor legate de religie, o mare miscare de unificare a tuturor tarilor si a tuturor credintelor a început. Ea s-a accentuat tot mai mult în ultimii cincizeci de ani si continuă sa se raspândească.

Dincolo de unitatea politică dorită de anumite țări din sânul Europei (de exemplu), în scopul constituirii unei singure si aceleasi entități (dorita a deveni foarte puternică), vedem ca apare si o unitate religioasă, care urmărește stergerea diferentelor fundamentale dintre diferitele teologii existente.

Aceasta pretinsa unitate religioasă se face fără Dumnezeu. Ea nu se va putea realiza decât dacă fiecare parte va consimți sa facă compromisuri imense.

Mai rău, în timp ce aceasta miscare se bazează pe ideea măririi/glorificării omului si a ameliorării trecerii sale pe acest Pamânt, închinarea adusă Domnului are drept vocatie închinarea la Dumnezeu si numai la Dumnezeu, căci doar Lui trebuie să-i multumim pentru viata vesnică.

Ideologia Babilonului mai este si astăzi prezentă si foarte activă. Azi, «Babilon» reprezintă lumea si modurile ei de gândire ce neagă dumnezeirea Domnului.

Cuvântul lui Dumnezeu ne anuntă acest lucru în cartea Apocalipsa, mais ales în capitolul 17.

«Apoi, unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari. Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!”
Și m-a dus, în Duhul, într-un pustiu. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.” Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o, m-am mirat minune mare.»

(Apocalipsa 17:1-6).

«Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărații pământului..» (Apocalipsa 17:18).

Să revenim asadar la caracteristicile BABILONULUI.

În fiecare perioada din istorie, Babilonul ilustrează principiul unei dualități politice și religioase, principiu dezvăluit noua de Biblie.

În Babilonul caldean, Nebucadnețar, aflat la apogeul puterii sale, se va da drept Dumnezeu și își va obliga supușii să i se închine. Vedem că nu numai Nebucadnețar, ci întreaga cetate Babilon este condamnată de către Dumnezeu pentru că, prin închinarea adusă unui om, ei L-au înfruntat (Daniel capitolele 3 și 4).

«Iar un crainic a strigat cu glas tare: „Iată ce vi se poruncește, popoare, neamuri, oameni de toate limbile! În clipa când veți auzi sunetul trâmbiței, cavalului, chitarei, lăutei, psaltirei, cimpoiului și a tot felul de instrumente de muzică, să vă aruncați cu fața la pământ și să vă închinați chipului de aur pe care l-a înălțat împăratul Nebucadnețar. Oricine nu se va arunca cu fața la pământ și nu se va închina va fi aruncat chiar în clipa aceea în mijlocul unui cuptor aprins.” » (Daniel 3:4-6).

«Împăratul a luat cuvântul și a zis: „Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care mi l-am zidit eu ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?” Nu se sfârșise încă vorba aceasta a împăratului, și un glas s-a coborât din cer și a zis: „Află, împărate Nebucadnețar, că ți s-a luat împărăția! Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, și vei locui la un loc cu fiarele câmpului, îți vor da să mănânci iarbă ca la boi, și vor trece peste tine șapte vremuri, până vei recunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea!” Chiar în clipa aceea s-a împlinit cuvântul acela asupra lui Nebucadnețar... » (Daniel 4:30-33).

Marea prostituată, „curva” descrisă în cartea Apocalipsa, este așezată pe ape; ea exercită o autoritate spirituală incontestabilă asupra popoarelor, multimilor, națiunilor, limbilor cu o origine foarte diferită.

Va veni ceasul când un sistem asemanator, sincretic și agnostic, va câștiga toate sufragiile.

Va fi vorba atunci de un amalgam între toate religiile și ideologiile lumii, de o stranie combinație făcută sub patronajul ecumenismului, ecumenism ce-L va respinge însă într-un mod unanim pe Iisus Hristos.

Fără îndoială, «Babilonul» de la sfârșitul vremurilor va fi cel mai puternic dintre toate «Babiloanele» menționate vreodată în Sfintele Scripturi. Antihristul va împlini atunci perfect ceea ce predecesorii săi nu au făcut decât să schițeze, căutând uniunea dintre Biserică și Stat. Puterile religioasă (Babilonul religios) și politică (Babilonul politic) vor fi atunci legate într-un mod intim, precum prostituata cu fiara. Babilonul religios va fi îmbătat de sângele sfinților; el îi va persecuta până la sfârșit pe adevărații creștini.

Proiectul Turnului Babel mai este încă prezent în noi; el a înlocuit poruncile lui Dumnezeu cu un proiect focalizat pe om, ce-i înalță propriile capacități.

Această influență ne îndepartează de la adevăratul plan al lui Dumnezeu pentru Biserică.

Într-adevăr, cum ar putea oare creștinii să se alăture ecumenismului?

2. BABILONUL DE ASTAZI

ECUMENISMUL, ROADA PROSTITUTIEI/CURVIEI

Cuvântul «*ecumenic*» provine din grecescul «*oikoumene*», ce înseamnă «lumea locuită».

Astăzi, cuvântul «*ecumenic*» face obiectul multor definiții, dar el și-a păstrat sensul de «universal», și mai precis, cel de «universal valabil în întreaga lume creștină».

Acest cuvânt desemnează o mișcare ce, de la începutul acestui secol, orientează mărturia «creștină» către un front unit al denominațiilor protestante și a altor principale confesiuni: ortodoxă, catolică, anglicană, etc.

Nevoia dominării unui grup de un alt grup a provocat dificultăți în adunările creștine încă de la nașterea lor.

Omul are nevoie de o denumire ca să poată domina. Cuvântul «a se denumi» înseamnă «a da un nume» - precum Nimrod a dorit să dea cetății Babel un nume de neuitat.

Dumnezeu nu ne cere să ne zidim propriile împărății sau imperii, ci Împărăția SA. Lumea afirmă că ‘unitatea face forta’, dar Biblia spune că forta vine de la Domnul, și nu de la o oarecare asociație sau denominație.

«Ioan a luat cuvântul și a zis: „Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău; și l-am oprit, pentru că nu merge după noi.” „Nu-l opriți”, i-a răspuns Isus, „fiindcă cine nu este împotriva voastră este pentru voi.”» (Luca 9:49-50).

Pavel reacționează cu privire la dezbinările provocate de cei din Corint:

«Vreau să spun că fiecare din voi zice: „Eu sunt al lui Pavel!” – „Și eu, al lui Apolo!” – „Și eu, al lui Chifa!” – „Și eu, al lui Hristos!” – Hristos a fost împărțit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau în numele lui Pavel ați fost voi botezați?» (1 Corinteni 1:12-13).

Conceptia lui Nimrod se baza pe manifestările religioase ce puneau omul în centrul închinării, respingând viziunea mondială a Domnului.

Ea a fost dusmanul răspândirii în lume a adevăratei cunoștințe a lui Dumnezeu și a Evangheliei.

Si în zilele noastre, denuminatiile permit identificarea si catalogarea credinciosilor. Dacă acestia refuză sa facă parte dintr-o organizatie sau federatie, adunarea lor poate fi repede tratată drept sectă periculoasă. Trebuie însă să respingem aceste piedici sectare si babiloniene!

Singurul criteriu în alegerea biseircii trebuie sa rămână învățarea primită acolo si respectul față de Sfintele Scripturi.

Ecumenismul are drept scop instaurarea unei religii unice, controlată de un Stat atotputernic. Scopul ultim al acestei miscări este aparitia unei religii unice, născute din compromisul făcut de către toate religiile existente. Partizanii ecumenismului folosesc pasajul din Ioan 17:22-23, denaturându-i însă sensul :

«Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una – Eu în ei, și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.»

Aceste versete văd unitatea doar ca o unitate în Hristos si numai între ucenicii Săi.

Dacă acceptăm însă compromisul, vom avea o relatie nu cu Hristos, ci cu credintele necurate, ceea ce înseamnă asimilarea Cuvântului lui Dumnezeu cu curvia.

«Dar au păcătuیت împotriva Dumnezeului părinților lor și au curvit după dumnezeii popoarelor țării, pe care Dumnezeu le nimicise dinaintea lor.» (1 Cronici 5:25).

În scopul înfăptuirii cu orice pret a unității dintre oameni, asocierea cu alte credinte rămâne un lucru inutil si înfiorător, pentru că Iisus este Singurul care poate aduce unitatea si pacea întregii creatii.

«Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una – Eu în ei, și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine.» (Ioan 17:22-23).

Respectul datorat oricărei persoane, indiferent de religia lui, nu trebuie să ne ducă la compromis.

Unitate nu înseamnă uniformitate, nici compromitere, nici denaturarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Ca să fie plăcută Domnului, această unitate trebuie să existe între persoane de aceeași credință și, totodată, să aibă ca fundament cele șapte adevăruri fundamentale, adevăruri pe care este bazată credința, conform Efeseni 4:1-6 :

- 1) Este un singur trup: adică Biserica, Trupul lui Hristos, Mireasa Mielului (Efeseni 5:25-26)
- 2) Este un singur Duh,: Duhul adevărului (Ioan 16:13)
- 3) Este o singură nădejde: viața veșnică (Ioan 17:3)
- 4) Este un singur Domn: Iisus Hristos
- 5) O singură credință: credința care mântuie este credința doar în Numele lui Iisus Hristos. (Romani 10:9-10 ; Faptele Apostolilor 4:12 ; Faptele Apostolilor 16:31)
- 6) Un singur botez : botezul Duhului Sfânt ca să alcătuim Trupul lui Hristos (1 Corinteni 12:12-13)
- 7) Un singur Dumnezeu.

Nu dorim să judecăm pe nimeni, însă este suficient să ne uităm la catolicismul roman, considerat a fi o religie creștină, ca să constatăm că acest ‘sistem’ încurajează invocarea/chemarea sfinților și a Mariei – mama lui Iisus, deci mama lui Dumnezeu. Ei adoră lucrări făcute de mâna omului, precum: icoanele, statuile sfinților, fotografiile papei de la Roma, numit și ‘Domnia Ta’ sau ‘Sfântul Părinte’.

Ceea ce Apostolul Pavel le-a spus creștinilor din Roma, la începuturile Bisericii, mai este adevărat și astăzi.

«Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit; ci s-au dedat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sunt înțelepți, și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și târâtoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftelile inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.» (Romani 1:18-25).

Reprezentările și suporturile materiale de închinare, făcute și folosite de către toate religiile, corespund și astăzi «*icoanei care seamănă cu omul muritor*»: Maria, papa sau 'Sfântul Părinte' și sfinții din calendar. Maria a fost mama omului Iisus, dar ea nu avea natura divină. Iisus este singurul mediator între Tatăl ceresc și copiii lui Dumnezeu.

«Totuși ea va fi mântuită prin nașterea de fii (femeia), dacă stăruie cu smerenie în credință, în dragoste și în sfințenie.» (1 Timotei 2:15).

Persoanele ce aderă la miscarea ecumenică sunt amăgite de învățătura falsă a unității, o unitate dorită cu orice pret. Ele trebuie să-și dea seama că acest proiect de unitate nu este conform Cuvântului lui Dumnezeu!

Biblia ne anunță că, la sfârșitul vremurilor, multi creștini:

«... se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.» (1 Timotei 4:1).

Aveti grijă să nu vă numărați printre cei ce vor fi „vărsati” și respinși la întoarcerea Domnului!

Ecumenismul este o prostituție, ‘curvia’ cu Babilonul religios.

Conform 1 Corinteni 6:16 : *«... cine se lipește de o curvă este un singur trup cu ea? Căci este zis: „Cei doi se vor face un singur trup”.*»

«Apoi, unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari.» (Apocalipsa 17:1).

«Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.”» (Apocalipsa 17:5).

Scopul ecumenismului este pregătirea apariției religiei apostate.

Multi robi sunt amăgiți, colaborând cu oameni ce anunță o Evanghelie tăiată/eronată. Acești oameni aparțin unei religii care a înlocuit Cuvântul lui Dumnezeu cu propriile ei precepte și învățături mincinoase.

În scopul păcii, Ioan-Paul al-II-lea a invitat la dialog toate religiile lumii. Astfel, pe data de joi 24 ianuarie 2002, reprezentanții oficiali ai celor mai răspândite religii din lume s-au reunit pentru o zi de rugăciune.

Scopul a fost găsirea unei baze comune care să permită rugăciunea împreună, abolindu-se astfel diferențele de doctrină și de credință, și parvenindu-se la o unitate, în scopul făuririi unei lumi mai bune.

Această inițiativă ilustrează foarte bine mișcarea ecumenică. Este vorba, din nou, despre proiectul lui Nimrod și construcția Turnului Babel: a crea o unitate din toate bucățile existente – o unitate dorită de Dumnezeu, dar fără Dumnezeu – căci punctul de plecare al acestei întâlniri a fost tocmai amestecul tuturor religiilor, al tuturor dumnezeilor, al tuturor sfinților și al tuturor idolilor.

Bazele mișcării ecumenice sunt descrise foarte bine în textul publicat imediat după 24 ianuarie 2002, de către Vatican, text ce rezumă intervențiile publice ale conducătorilor tuturor religiilor reunite. Bineînțeles că această conferință nu a schimbat starea lumii și nici nu a putut opri războaiele...

Postulatul este următorul: oamenii trebuie să facă pace împreună, prin mijloacele lor, oricare ar fi pretul.

Acest proiect este însă contrar Cuvântului lui Dumnezeu. Omul nu poate aduce pacea în lume.

Numai Domnul Iisus este Domnul păcii (Isaia 9:5). El dă pacea, dar nu așa cum o dă lumea:

«Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea...» (Ioan 14:27).

Argumentele mișcării ecumenice răspund într-un mod exemplar *«gândilirii urechilor să audă lucruri plăcute»*. (cuvinte citate din *Epistola 2 Timotei 4 :3 – n. tr.*)

Păgânul, ca și creștinul, aspiră la un mod de gândire capabil să-i ofere confort moral și intelectual și prin care să scape de condiția sa, dar și de priverile suferințelor umanității. Omul are nevoie să se liniștească pe sine însuși și să creadă într-un Dumnezeu ce își manifestă bunătatea eliminând răul de pe Pământ.

Miscarea ecumenică flatează orgoliul omului care, dintr-o buna constiință, caută unitatea dintre toti, adică dintre toate țările, religiile și rasele omenești.

Este adevărat că, pacea nu domnește în această lume, dar pacea pe Pământ nici nu ne este anunțată în Cuvântul lui Dumnezeu. Ea a dispărut definitiv din cauza ruperii legăturii, a comuniunii dintre om și Dumnezeu. Relația fiind restabilită prin Domnul Iisus, pacea nu poate exista decât prin El.

«Dar acum, în Hristos Iisus, voi, care odinioară erăți depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea...» (Efeseni 2:13-14).

Persecuțiile, prigonirile ne sunt promise odată cu mântuirea.

Iisus ne mângâie însă pe fiecare personal, când afirmă:

«Dar niciun păr din cap nu vi se va pierde. Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre.» (Luca 21:18-19).

«Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.» (Luca 21:28).

CONCLUZIA ACESTUI CAPITOL

BISERICA TREBUIE SA IASA AFARA DIN BABILON «IESITI DIN MIJLOCUL EI, POPORUL MEU!»

Bineînțeleș că este normal să ne dorim o viață pasnică și abolirea războaielor, a rasismului, a nedreptății, a sărăciei, a suferinței; tocmai aceasta este speranța noastră atunci când ne întâlnim cu Hristos.

Iisus spune: «...să-și ia crucea și să Mă urmeze.» (Matei 16:24).

Viata creștină este însă o viață de prigonire într-o lume dominată de rău. Speranța noastră este în viata viitoare, în viata de lângă Domnul, chiar dacă am primit deja, aici, pe Pământ, arvuna ei.

Trebuie să ne trezim înainte de a fi prea târziu și să demascăm marea amăgire a ecumenismului și a învățăturilor mincinoase. Nimeni să nu fie înșelat cu privire la această lumină înșelătoare a lui Lucifer și nimeni să nu cadă în capcana de a-și imagina că este posibil crearea unui colt de paradis aici, pe Pământ.

Creștinul este chemat, înainte de toate, să-L mărturisească pe Hristos în viata lui, să se lepede de păcat și să se țină strans de Împăratul împăraților, de Iisus Hristos din Nazaret.

Biblia ne spune : «*Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui Viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.” De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.”*»

(2 Corinteni 6:15-18).

Trebuie să ne examinăm pe noi însine : este viața noastră o viață de sfintire ce-i dă slavă Domnului sau doar o copie ameliorată a obiceiurilor lumesti ?

Nu suntem deloc mai buni ca alții, dar noi vrem să umblăm cu frică de Domnul și vă invităm și pe voi, pe fiecare la aceasta, pentru că El ne-a lăsat această poruncă. Tot El ne-a dat misiunea de a anunța întoarcerea Sa și de a-i preveni pe creștini de alegerea ce trebuie să-o facă: să trăiască în sfîntenie pentru a putea forma, împreună, o Biserică unită și slăvită ori să lase focul străin să ardă în continuare în biserici.

Astăzi, mulți oameni anunță o trezire mondială; trezire de minuni, de miracole și de vindecări care vor urma și vor depăși tot ce au putut cunoaște creștinii vreodată.

Noi credem într-o trezire făcută de Dumnezeu, iar aceasta trezire este întoarcerea la adevăr, la Cuvînt. Trezirea are în vedere mai ales creștinii «adormiți» din cauza învățăturilor mincinoase.

Biblia insistă asupra lepădării de credință și asupra faptului că orice creștin trebuie să vegheze ca nu cumva să fie luat de vreun vînt doctrinal.

Biblia evocă și trezirea, nu a celor neconvertiți, ci a învățătorilor, prorocilor și hristosilor mincinoși, care, cu puterea diavolului, vor face minuni în scopul amăgirii/înselării celor aleși.

«Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.» (Matei 24:24).

«Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoaseși cu toate amăgirile nelegiurii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mîntuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți

cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.» (2 Tesalonicieni 2:9-12).

Asistăm astăzi la apariția a tot mai multor lucrători/slujitori, învățători, profeti și hristosi mincinosi, ce călătoresc prin toată lumea, învățând oamenii că lumea aceasta va cunoaște o trezire importantă.

În cărțile lor, cărți ce cunosc de altfel un adevărat succes pe piață, ei anunță secerisuri și experiențe fără vreun fundament biblic. Acești oameni sunt la originea introducerii învățăturilor și doctrinelor mincinoase în biserici și în adunări.

Din cauza ungerii și a minunilor ce-i însoțesc pe acești mincinosi, creștinii se lasă amăgiți/sedusi, acceptându-le astfel învățăturile – în loc să verifice ei singuri, în Cuvântul lui Dumnezeu, dacă aceste învățături sunt adevărate/exacte sau nu.

Acești lucrători mincinosi nu vorbesc despre Iisus Hristos, nici nu-L slăvesc ca Domn și Mântuitor. În aceste adunări, conducătorii sunt slăviți mai mult decât este Dumnezeu.

De ce permite oare Dumnezeu ca minciuna să fie răspândită și să intre în inimile noastre?

El ne-a dat Cuvântul Său și ne-a dăruit și Unicul Său Fiu : este rândul nostru acum să alegem să credem Adevărul sau minciuna. Această alegere ne aparține și este responsabilitatea noastră.

«Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.» (2 Tesalonicieni 2:11-12).

Să remarcăm că în aceste versete este vorba de două manifestări - distincte - ale puterii spirituale, ce vor apărea, amândouă, la sfârșitul vremurilor.

- Prima este cea a puterii manifestată prin activitatea/lucrarea demonilor controlati de diavol, diavol care vrea dintotdeauna să-i însele pe alesii Domnului. (Apocalipsa 13:11-18; Apocalipsa 16:12-15; Matei 24:24).

- Cea de-a doua putere nu vine de la draci, ci de la Dumnezeu.

Dumnezeu trimite această putere de rătăcire persoanelor care, în mod deliberat, vor refuza sfintele învățături și vor accepta, cu plăcere, nedreptatea.

Cei ce refuză adevărul în vremurile astea din urmă, se vor alipi de acest duh, duh trimis chiar de Dumnezeu. La fel cum s-a rătăcit Balaam, creștinii (conducători sau „simpli” credincioși), ce nu vor lua aminte la avertizările Domnului, vor fi luați de vântul lepădării de credință ce suflă din ce în ce mai tare în biserici/adunări.

«Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii^a, fiul pierzării.» (2 Tesalonicieni 2:3).

^aSau: omul păcatului

Cuvântul lepădare de credință sau apostasie, provine din grecescul «apostasia», cuvânt ce înseamnă în mod literal «abandon sau defectiune» (fiind alcătuit din : «apo»/departe de și din «stenai»/asta) și ce este definit prin acțiunea de a se depărta de Dumnezeu, a renega credința. Biblia spune clar că sfârșitul vremurilor va fi caracterizat prin lepădarea de credință, adică părăsirea credinței.

«Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.» (1 Timotei 4:1).

Apostolul Pavel precizează că, înainte de răpirea Bisericii, trebuie să vină lepădarea de credință. Astăzi asistăm la aceasta. Multi creștini își părăsesc dragostea dinții și cad, din nefericire, în apostazie.

Anumiti oameni ai lui Dumnezeu, care au umblat pe Calea Adevărului multi ani de zile, sfârșesc astăzi prin a se compromite, datorită păcatului (de exemplu : adulter, divorț, recăsătorie, avaritie, necurăție) și datorită sistemelor create de oameni.

Putem înțelege cu ușurință că toate aceste critici, transmise de Dumnezeu Apostolului Ioan și adresate bisericilor Apocalipsei, privesc, în ciuda diferenței de caracteristici, viața adunărilor acelei epoci.

Cum însă trebuie să interpretăm faptul că astăzi, creștini credincioși locuiesc împreună cu creștini necredincioși și se mai și roagă cu aceștia? Biserica apostată se dezvoltă deja.

Parabolele din Matei capitolul 13 descriu bine progresiunea actuală a acestei lepădări de credință.

Lepădarea de credință se traduce prin depărtarea de adevărata credință, credință ce ne înrădăcinează în Cuvântul lui Dumnezeu.

Parabola drojdei (din Matei 13:33) ne descrie o femeie ce a pus drojde în trei măsuri de făină de grâu, până ce întregul aluat/plămădeala s-a dospit. În Sfintele Scripturi, drojdia reprezintă păcatul și învățăturile mincinoase (1 Corinteni 5:6; Galateni 5:9).

Biserica apostată, simbolizată prin Izabela și prin Babilon, înseală tot mai mulți copii ai Domnului (Apocalipsa capitolul 17).

În Apocalipsa 2:19-23, ni se spune că Izabela folosește viclenia, uzurpând funcția de prorocită în scopul amăgirii robilor Domnului :

«„Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dinții. Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea care se zice

prorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei! Iată că am s-o arunc bolnavă în pat; și celor ce preacurvesc cu ea am să le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Voi lovi cu moartea pe copiii ei. Și toate bisericile vor cunoaște că „Eu sunt Cel ce cercetez răunchii și inima”; și voi răsplăti fiecăruia din voi după faptele lui.» (Apocalipsa 2:19-23).

Diavolul se deghizează într-un înger de lumină ; se cunoaste de altfel zicala «frumos ca dracu'».

Crestinii de azi nu sunt îndeajuns de neîncrezători în amăgirea robilor mincinosi existenti din sânul adunarilor/bisericilor lor!

Multi cred că lepădarea de credință se referă doar la cei ce au părăsit deja biserica, ori asta nu este adevărat.

În zilele noastre, lepădarea de credință (sau apostazia) a intrat chiar în scolile de teologie ce neagă învățăturile de bază ale credinței, acceptând de exemplu căsătoria între homosexuali sau ignorând importanta întâlnirii personale a creștinului cu Domnul.

Crestinii trebuie să scoată focul străin afară din Templu și să părăsească Babilonul.

Biserica apostată (sau babiloniană) își exercită influența asupra tuturor celor ce detin puterea (asupra autorităților financiare, economice, civile, militare sau judiciare)

«Cu ea au curvit împărații pământului; și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!» (Apocalipsa 17:2).

Babilonul politic, economic și religios va ralia întreaga lume la modelul său unic de răzvrătire împotriva Domnului, iar apoi el va combate sfântii rămași credincioși Cuvântului lui Dumnezeu.

Biserica apostată este un instrument în mâna diavolului în lupta acestuia împotriva copiilor lui Dumnezeu (Apocalipsa 17:6).

CONCLUZIE :

Apostolul Ioan L-a vazut pe Domnul înaintând în mijlocul celor șapte sfeșnice: cele șapte biserici din Apocalipsa (Apocalipsa 1:9-20).

Biserica Primară avea o mare putere ; slava Domnului îi însotea pe toti aceia ce umblau cu frica de El. Domnul Iisus Hristos era în mijlocul poporului Sau.

În al doilea capitol al cartii Apocalipsa, vedem cum responsabilii acestor biserici, în încercarea lor de a înlocui piatra de temelie a Bisericii, piatra de la capătul unghiului, adica Iisus Hristos, prin tot felul de denominatii, dogme si traditii omenesti, prin pacat si prin învățături demonice, au adus un foc strain. Cum se poate construi Biserica daca temelia, piatra din capul unghiului este lasata afara ?

De aceea, sta Domnul afara din unele biserici/ adunari. El spune : *«Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.»* (Apocalipsa 3:20).

Copii ai lui Dumnezeu, sa readucem Chivotul la locul lui! Sa proclamam:

«Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! – „Cine este acest Împărat al slavei?” – Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să intre Împăratul slavei! – „Cine este acest Împărat al slavei?” – Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!» (Psalmul 24:7-10).

Focurile straine sunt : învățăturile mincinoase, pacatul, conceptiile carteziene, pernicioase, mercantile - destinate sa înlocuiasca Cuvântul lui Dumnezeu si sa-l conduca astfel pe crestin, nu în lumina, ci în întuneric.

«Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna.» (Iuda 1:3).

Iisus afirma: *«Acum voi sunteți curați, din pricina Cuvântului pe care vi l-am spus.» (Ioan 15:3).*

Cartea Numeri, în capitolul 32, ne dezvaluie ca obiectele de cult trebuiau sfintite prin apa si prin foc, si ca arderile de tot trebuiau apoi consumate tocmai de acest foc.

Iisus vine dupa o Biserica slăvită: *«Înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel..» (Exod 24:17).*

Aceasta Biserica este slăvită, fără pată, perfectă, asa cum ne precizeaza Efeseni 5:25-27 :

«Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățat-o prin botezul cu apă prin Cuvânt,ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.»

Apostolul Pavel ne spune ca nu trebuie sa stricăm, sa falsificam Cuvântul lui Dumnezeu:

«Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu. » (2 Corinteni 4:2).

«Să ne bucurăm, să ne înveselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.» (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților.) » (Apocalipsa 19:7-8).

Biserica trebuie sa se pregateasca de Nunta Mielului, veghind la sfintirea si curatirea ei. (Efeseni 5- 25:27).

«... Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt, Eu, Domnul Dumnezeul vostru.» (Levitic 19:2).

«Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi și vă voi face să urmați poruncile Mele, și să păziți, și să împliniți legile Mele.» (Ezechiel 36:26-27).

«Urmăriți pacea cu toți și sfînțirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.» (Evrei 12:14).

«De aceea, cu atât mai mult, trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele.» (Evrei 2:1).

Credinta noastra se bazeaza pe urmatoarele :

- Mântuirea prin credinta numai în Iisus Hristos (Faptele Apostolilor 4:11-12)
 - Nasterea din nou : pocainta si conversiunea (Ioan 3 :16)
 - Sacrificiul Domnului Iisus Hristos pe Cruce pentru rascumpararea noastra (Ioan 3:16-36)
 - Mântuirea personala, individuala si nu cea conform învățaturii universaliste (Faptele Apostolilor 16:31)
 - Marea misiune de a predica Evanghelia tuturor oamenilor (Matei 28:18-20)
 - Evenimentele de la sfârșitul vremurilor si prorociile biblice :
 - lepadarea de credinta (1 Timotei 4:1)
 - Rapirea (Ioan 14:3)
 - Marele Necaz (Matei 24)
 - Cerul descris ca un loc precis (Filipeni 3:20)
 - iadul, focul cel vesnic sau judecata celor rai (Matei 25:41)
 - Împaratia, vazuta ca Întoarcere a Domnului Iisus Hristos – în sensul literal al Venirii Lui pe Pamânt pentru a aduce dreptatea (Apocalipsa 20:4)
 - Rolul lui Israel ca Natiune si restaurarea acestuia (Romani 11)
 - Cei o mie de ani (Mileniul) sau domnia lui Hristos cu Biserica Sa, si nu a lui Hristos prin Biserica (Apocalipsa 20:4)
 - Biserica, Trupul lui Hristos (1 Corinteni 12 :28), unita deja cu El, chemata la marturie, perseverenta si, daca trebuie, la suferinta si la moarte.
 - Biserica urâta si respinsa, dar la urma, victorioasa datorita credinciosiei sale în Hristos (Matei 10:24-37)
- Nadejdea creștină este așteptarea personală a venirii Domnului Iisus Hristos în Slava Sa fiindcă mostenirea noastră este doar în El. (Tit 2:13).

Domnul să binecuvânteze România!

BIBLIOGRAFIE

POST-TRIBULATIONNISTES,
article de Ron Rhodes

NOEL ET ANNIVERSAIRE
«*Schwäbische Zeitung*», 4 avril, 1981
«*The Lore of Birthdays*», New York, 1952,
Ralph et Adelin Linton
«*Süddeutsche Zeitung*»,
Horst Fuhrmann
«*Goddess & Heroines*»,
Patricia Monaghan
«*365 Goddess : A Daily Guide
to the Magic and Inspiration of the Goddess*»,
Patricia Telesco

DE ACELASI AUTOR : Shora Kuetu

Biserica influenta sau influentata

Chemarea către minister

Razboiul intre cele doua posteritati

Tinerea captiva a Evangheliei

Pastor sau Sef de firma?

Intre mainile Olarului

Profetia biblica

Spiritul Izabelei

Grâul si Neghina

Roadele Duhului Sfânt